

A TEREMTÉS KÖNYVE

VALLÁS-FILOZÓFIAI TANULMÁNY

Első kötet.

Az élet kialakulásának alaptételei

ÍRTA:

HOCK JÁNOS

BUDAPEST, 1939.

URBÁNYI ISTVÁN KIADÁSA.

„UT DESINT VIRES, TAMEN EST LAUDANDA VOLUNTAS”

E könyvet szívem alázatos hálójával ajánlom fel az Igazság és a Szeretet Szentszellemének. Az örök isteni bölcsesség lélettől buzgó forrásának, Aki ott sugal, ahol akar. A vigasztaló Szentszellemnek (Paracлитos), Aki kegyelmének csodálatos kisugárzásával pusztaságokba is egy új élet virágzását fakaszthatja. Egyedül az Ő szent nevét illesse érette minden dicséret és dicsőség! Én csak engedelmes eszköz voltam az Ő szent céljainak szolgálatában. De hogyha mégis volna fáradozásaimnak egy parányi érdeme, fordítsa azt az Ő szent kegyelmével a mi Urunk *Jézusunk* Anyaszentegyházának a szolgálatára, és minden hitre kész, jóakarátú embertestvéremnek lelki javára és megtisztulására.

Az Úr szolgáinak a szolgája:

JÁNOS ATYA,

a szerző.

BEVEZETÉS.

E könyvemet tekintem minden egyéb vallásfilozófiai munkám gyökerének. Belőle sarjadzott ki a többi, mint ahogy a forrás vize is különböző patakokra szakadozik, hogy azután ismét összefolyjanak és újra egyesüljenek a tengerben.

Nekem is van egy összefoglaló és egységesítő központom. *A mindent önmagában egyesítő végtelen erő és hatalom: az Isten!* Hiszem, hogy ez a könyvem is az isteni kegyelemnek a kiáradása, miután ennek sincs más célja, mint megismertetni velünk a mi teremtő Urunknak mindenható erejét, végtelen bölcsességét, atyai jóságát és örök szeretetének nagy irgalmasságát!

De amikor elmerülök az isteni elrejtőzöttség alázatos szemléletébe, szinte megdöbbenve teszem fel a kérdést: vajjon van-e jogunk ennek a rettentő nagy hatalomnak a *lényéről* még csak elmélkedni is? Ha azért óhajtjuk Őt megtalálni, hogy még jobban szerethessük és imádhassuk, bizonyára van. Hiszen azért adott nekünk *értelmet*, hogy az Ő szent törvényeit megismerhessük. Azért adott *érző szívet*, hogy Őt szerethessük. És azért adott *szabad akaratot*, hogy teremtő és fentartó erejének titkait nyomozhassuk és vizsgálhassuk.

Erre vállalkozam én is Istenbe vetett hittel és az Ő szent támogatásának biztos átérzésével. *Azért ezt a munkát, amelyet hitem szerint egy különös lelki elragadtatásban, magasabb erők sugalmazásával írtam, életem szent feladatának tekintem és ha kell, életem árán is szolgálni akarom.*

Harmincöt évi tanulmányaimnak és , elmélkedéseimnek gyümölcse ez a könyv. A legelső vázlata évtizedekig pihent az íróasztalomban. Hozzá se nyúltam. Éreztem, hogy még nem jött el az én órám. Mikor a gyümölcs érésben van, nem szabad fogdosni, mert könnyen foltot kaphat.

Megkezdtem azonban vele párhuzamosan kidolgozni a részletező könyveimet. A legelső közöttük az „*Élet könyve*”

volt. Úttörő és alapvető kötetnek szántam. Átvezető hídnak a modern tudomány és a *krisztusi* kinyilakoztatás igazságai között, amely összekapcsolhatja értelmünket és hitünket egy új világszemléletben.

Az „*Élet könyve*” az isteni életet lelki oldaláról mutatja be. Megállapítja, hogy minden élő és létező valóságnak szülőoka a *színerő*, vagyis a *színtiszta erő*, amelyben már semmi-féle anyagminőség sincs. Ez a *színerő*, amely öröktől fogva él önmagában, életét *hármass-egységgé* alakította ki isteni *autogenezis* útján. Vallási nyelven: önmagától lett! Bemutatja továbbá a *Logos* elméletét, amely szerint a Fiú a *benső* isteni élet örök elrejtőzöttségéből „*kezdetben*” kilépett és magát láthatóvá és érzékelhetővé tette az *Igében*. Vallási nyelven: *Az Atya kinyilakoztatta magát az idők kezdetével az Ő szent Fiában, aki az Igében erkölcsi Istenséggé testesült, hogy összekapcsolhassa a lelki és a testi világot. A láthatót és érzékelhetőt a láthatatlannal és érzékelhetetlennel.*

Ez a könyvem pedig az *egyetemes élet* eredetének és fejlődésének a törvényeit kutatja és ezeket már nemcsak *lelki*, de *testi szempontból* is vizsgálja és elemezi. Azért, míg az „*Élet könyvé*”-ben talán több a metafizikai, addig ebben több a fizikai nyomozás. De azért egymást kiegészítő részek. Az egyik a *kulcs*, a másik a *lakat* Kölcsönösen egymást magyarázzák!

Így pl. az „*Élet könyvé*”-hen bemutatom az „*Ige fényköré*”-nek különböző szellemcsoportjait. A primair teremtményeket, vagyis az *égi erőket*. Ezen őslényeket (elsődöket) most e könyvemben egyszerűen *alakulatoknak* hívom. Megismerjük bennük a természeti erőhatásokat, akik az anyagvilágba láthatatlan erősorozatok révén kapcsolódnak, hogy azt állandóan fejlesszék és tökéletesítsék.

Az egyetemes evolúciót tehát metafizikai szempontból az anyagvilággal egyesült szellemerők három főcsoportja szolgálja. Az első: *a soha el nem bukott anyagtalán és tiszta szellemek csoportja*. A második: *az anyagtestben élő és tisztuló szellemek csoportja*. A harmadik: *az elbukott és tisztulatlan szellemek csoportja*. (Győző, küzdő és szenvedő lelkek.) Ellenben testi nyelven ezeket most már egyszerűen „erők”-nek fogjuk majd nevezni.

Az első csoport a *tökéletes erő*; a második a *korlátolt erő*; a harmadik a *meggátolt erő*. Ezek azonban már nem csupán fizikai erők, hanem élő erők, vagyis lelkiségek is.

Eme fizikai háromféleségüket is az ő lelki sajátságaik idézték elő. Azt is tudjuk már az „Élet könyv”-ből, hogy minő pályát futottak be lelkileg a bukásig és minő tevékenységet fejtettek ki a bukás után. Szóval: ismerjük eredetüket, természetüket és összefüggő működésüket az egységes életkörben.

Csak egy példát hozok fel. Látjuk a mi parányi földünk körében is az isteni élet hármasesységét visszatükröződni. Látjuk a megtestesült *Igét (a megváltó evolúciót)* és látjuk az elbukott öslényt: az ellenáramlatot megindító *kísértő gonoszt*. *Ezek mellett pedig a később elbukott embert* Ismerjük már eme bukások okait, következményeit és kiegyenlítésük egyetlen módját is, az *Úr Jézus* hitében és követésében.

Maga az *Úr Jézus* mondott meg mindent, ami egy jószándékú lélek számára elegendő, hogy a végcél, vagyis *lelki tökéletességét* elérhesse. *Aki pedig mindezt megéri hit által, az mindent tud*. Ezért, akit a saját hite kielégít és megtalálja benne a keresett lelki nyugalmat és értelmi összhangot, az ne törje a fejét *tudományos* magyarázatokon. Ő a legjobb irányban halad.

Hitünkkel is úgy vagyunk, mint a testi egészségünkkel. Csak addig teljes, míg öntudatlanul élünk benne. Mihelyt észrevesszük és foglalkozni kezdünk vele, rögtön homályosulni kezd a hitünk fénye is. Megjelennek rajta a napfoltok. *A képteltek*. Az ellengondolatok, mert a hit is, mint minden *érzés*, csak addig tökéletes, amíg magába rejtőzött.

Azt tanácsolom tehát minden hívő testvéremnek, hogyha hitéletét kételyek nem zavarják, *ne feszegetse a hit értelmi oldalát*. Helyezkedjék bele ki-ki a maga lelki nyugalmába és élje teljes önátadással a saját hitéletét. Ez felelősség nélküli biztos út. Benne élünk egy közös áramlatban, amely lassan, de biztosan visz bennünket a fejlődés törvényei szerint azon fokig, amely a mi lelki érettségünknek megfelel.

De ez azután minden lélekben *igazi hitélet* legyen, amely *egészen* betöltse a mi életünket! Legyen az a hit cselekvő életünk *hajtó kereke*. *Legyen olyan erős, hogy azt életünk árán is készek legyünk fenntartani*. *Mert mihelyt alku tárgyává tesszük, ott a hit már beteg és gyógykezelésre szorul*.

Leghelyesebb tehát, ha egy hívő lélek rábizza magát egy hiterős áramlatra és ahhoz szívvel-lélekkel, teljes erejével csatlakozik, mint az a hajós, aki kedvező szél hiányában nem tud egészen Hántott vitorlákkal repülni, de azért a tenger-

áramlatokhoz alkalmazkodik és ezekkel szép csendesen együtt halad.

Ezért én most csak azokhoz akarok e könyvben szólani, akik keresnek és kutatnak, miután bizonyos zavar és nyugtalanság jelentkezik hitéletükben. Hányan vannak, akik szeretnének hinni, de azt hiszik, hogy a mai hitformákban nem találják meg teljes értelmi kielégülésüket?! Pedig a hiba nem a krisztusi kinyilatkoztatásokban van, hanem a mi értelmi elfogultságunk egyoldalúságában. Nekik szeretnék irányt mutatni, mert az ilyen szívekből nem a hit készsége hiányzik, hanem csak az érzésükben van zavar. Értelmük ugyanis állandóan tiltakozik, hogy igazságnak fogadjon el valamit, amit belátni és felfogni nem tudnak, mert úgy érzik, hogy józan eszük összeütközik a hitrendszerükkel.

Kétségtelen, hogy eme zavarnak valami oka van. Vagy az illető hitében, vagy a tudásában. Ezért nem képes őket össszhangba hozni. A kételkedőkhöz, az ingadozókhöz fordulok tehát, akik jószándékkal keresik az igazságot. Akik szeretnének hinni, mert vágyakoznak egy erős hit után, de a „mái” világnézetüket nem tudják Bizonyos hitformákba beleilleszteni. Ezért inkább az eszük, mint a szívük hitetlen. Innen ered benső meghasonlásuk, amely egyrészt a hit igazságainak félreismeréséből, másrészt a pozitív kutatási módszer egyoldalúságából származik. Ezért nem szabad az értelmet az érzéstől, az ést a szívtől különválasztani. Két egymást kiegészítő szárnyak ezek, amelyek csak együtt emelhetnek a magasba. Milyen szépen írja ezt meg *Arany János*:

AZ ÉSZ ÉS A SZÍV.

*Mi más az ész, mint sima jég;
Csúszkál rajta a bölcsesség,
Míg egyszerre hányat esik
S az emberek kinevetik.*

*Mi a szív? Megáradt folyam,
Melyen a szenvedély rohan,
Míg felzúdulnak a habok
S felfordítják a csónakot*

*Az ész s a szív együtt, mi az?
Nem tél és nem szilaj tavasz.
Nyári nap, mely süit melegben
S édes gyümölcsöket terem.*

Az értelmi lázongásnak rendszeresen az *értelmi kevélység* az alapja bennünk. Ez a hitigazságok helyes megértésének a legfőbb akadálya. Az értelem, amely bennünk a lelki világosság-
nak a sűrűdése, nem tűri a homályt. És ha valamit tiszta világosságban nem lát, nem a saját gyengeségét okolja érte, hanem kétségbe vonja a titokzatosság mélységébe elrejtőzött igazságot.

Összetéveszti a fogalmakat és azt hiszi, hogy ami „*észfölötti*”, az egyúttal „*észellenes*” is. Pedig az isteni titok végtelenségében nem annyira a tudás fényével, mint inkább a hit alázatosságával igazodhatunk csak el. Föltétlen igazság tehát a szentkönyv szava: — *Isten a kevélyeknek ellenáll és csak az alázatosoknak adja meg a hit kegyelmét.*

Vájjon miért? Mert a kevélység mindig lelki keménység. Érzéshiány! Ezért nem tud a kevély lélek bekapcsolódni a legtisztább erőérzésbe se, az isteni élet legtökéletesebb tulajdonságába. A kevélység elszigeteli tőlünk az Istenérzést, mint ahogy az üveg is elszigeteli a villamos áramot.

Az *Úr Jézus* eddig a hit által adott az alázatos lelkeknek világosságot. Most azonban közeledik *a harmadik évezred* és — hitem szerint — vele együtt *Krisztus Országa* a földön, amely az evangéliumi igazságokat minden jóakarátú értelem számára megérthetővé is akarja tenni. Ez lesz majd az az idő, amelyet az *Úr* egykor megjövendölt: — *Elküldöm néktek a Világosság Szentszellemét Aki majd megtanít benneteket minden igazságra!* Kétezer év óta tanít bennünket a Világosság Szentszelleme és — valljuk be — még ma se látunk minden igazságot tisztán és világosan. Ezért az *Úr*, az *Ő* végtelen szeretetétől indítatva, ki fog terjeszkedni az *Ő* messze eltévedt gyermekeinek a megváltására és összegyűjtésére is.

A megjövendölt „*Ecclesia depopulated*, az *elnéptelenedett Egyházat* fel kell váltania a „*fides intrepidának*”, a rendületlen hitnek. Sok lélek szenved manapság olyan szellemi körben, amely telve van fénnel, világossággal. Ez a kör a tudomány! A bennelévők a ragyogó fénytől megvakulva nem látnak ki belőle. Nem veszik észre azt a mindent felülmúló másik fényességet és tökéletes világosságot, amely az *Úr Jézus* igazságaiból sugárzik elő.

Elhatározta azért az *Úr*, hogy eme fényes szellemi körben mozgó lényeket is megmenti a közelebbi időben, mivel a tudás köre csak egy rész az egészből. Csak egy sugár a végtelen világosságból.

Először is eme félkörnek értelmi kevélységből kialakult mai kereteit fogja széttörni. Hogyan? Új találmányok és csodálatos felfedezések révén, amelyek be fogják igazolni nemcsak az abszolút erő létezését, hanem annak értelmiségét is. Kísérleti alapon fogunk bizonyosságot nyerni, hogy az összes természeti erők csak ismeretlen magasabb szellemi erőcsoportoknak az alárendelt munkaeszközei. Beigazolják majd, hogy a fizikai életnek ma ismert alacsonyabb erői és törvényei csak a metafizikai magasabb erőknek a munkaszerszámai!

Ilyen magas szellemek fogják hatalmukba venni a tudomány körét is és ezt a láncszemet, amely eddig csak kívülről szemlélte az egyetemes életet, bele fogják helyezni a nagy egységbe. Az egységbe. Más szóval a hitet bebizonyított tudományvá, a tudományt pedig a hit eszközévé fogják tenni.

Be fog bizonyosodni a hit a tudomány által, amelynek az lesz majd az utolsó szerepe, hogy kimondja, hogy az *igazság, a bölcsesség és az élet titka a hitben van.*

Mihelyt pedig ez bebizonyosodik, a hit lesz a szellemi élet tekintélye és az *intuáció* — a lelki megérzés — lesz az ismeretgyűjtés legmagasabb módszere. Hitre fog törekedni és vágyakozni mindenki és az Úr kegyelme el fogja árasztani ezt a földet a szeretetével.

Szegezzük tehát szemeinket mi is élő reménységgel a közelgő napokra, amelyekben majd bizonyosság tétetik *Krisztus* felől a tudomány által is. Ez lesz az a bizonyos végső ítélet, amely két részre fogja majd állítani a világot. Hívőkre és hitetlenekre. Elevenekre és holtakra. A tudomány pedig be fogja bizonyítani, hogyha a teremtés és az evolúció nem a színerő érzéséből, vagyis az Isten jóságából indult volna ki, akkor az az érzés nélküli öntudatlan erő (az *abszolútum*) rendszeres és céltudatos működés helyett, minő pusztítást és rombolást vitt volna véghez. A közel jövőben kísérletileg fogják igazolni, hogy az úgynevezett világenergiában egy rendező értelem és törvényalkotó bölcsesség rejlik. Hogy nemcsak mindenható, hanem jóságos erő is és a legtökéletesebb erkölcsi tulajdonságoknak az ősforrása. A tudomány fogja a közel jövőben feltárni előttünk a teremtés titkát. Látni fogjuk a világtéremtés kiindulását és fejlődését egy parányban bemutatva. Ismétlem, ez lesz majd az a bizonyos végítélet, amikor szemlélni fogjuk, hogyan homályosult volna el a nap, hogyan bomlott volna meg a világösszhang és hogyan estek volna le

az ég csillagai, hogyha az a teremtő erő egyúttal nem értelem és nem szeretet, hanem csupán értelmetlen, öntudatlan és önző természeti erő.

Erre mutat rá szent *Péter* is az apostolok cselekedeteiben. (II. rész 17—21.) Idézi *Joel* prófétát:

— Az utolsó időkben pedig — mondja az Isten — kiöntöm az én lelkemet minden testre és a ti fiaitok és leányaitok prófétálni fognak. A ti ifjaitok látásokat látnak és a ti véneitek álmokat álmodnak. Kiöntöm azokban a napokban az én szolgálóimra és szolgáló leányaimra a lelkemet és ebből prófétálnak. És csodákat tesznek fenn az égben és jeleket alant a földön, vért, tüzet és a füstök gőzölgését. A nap elsötétül, a hold vérré változik és eljön az Úrnak ama nagy és fényes napja és aki az Úrnak nevét akkor segítségül hívja, az megtartatik.

Kívánám, hogy tisztán lássatok ti is, testvéreim! Hogy ne becsüljétek többre mindazt, amit e könyvben a testi élet tulajdonságairól mondok, mint amit ér. Sőt, kívánom, hogy az itt szerzett tudástokat is csak egy sajnos és szükséges rossznak tartsátok és velem együtt óhajtsátok, hogy bár soha se kellett volna ennek a „tudás” szónak előállni. Ez volt az ember bukásának díja a gonosztól. Új világ, új élet megismerése, de nem *egyben*, hanem mindent csak részletekben, érzéki csalódásaink tükrében feldarabolva. Beláthatatlan idők folyama alatt tudtuk csak megismerni az isteni életegységet, de ezt se tisztán és világosan, hanem részenként, homályosan, irtózatos küzdelmek és gyötrelmek árán.

Az *Élet könyvében* már letárgyaljuk azt a lelki életet, amely az isteni élet önkifejlődési folyamata volt. Ott fejtjük ki, hogy lett a színerő két tulajdonságú ösmozgássá és hogyan fejlesztette ki önmagából az ő összefoglaló 3-ik alakját; a lelki meleget, amely a szeretetnek és a világosságnak az éltető lelke. Megismerjük belőle a szellemi életnek és az anyagéletnek a teremtését is egészen a bukásig. Most a mindenségben levő testi életet kívánom az Úr segítségével a lehetőségig egységessé és világossá tenni. Kívánom, hogy nyitott lelki szemmel egyeztessük össze a krisztusi kinyilatkoztatást a föld tudományával és ne feledjük, hogy ezt az *egységes tény*t csak azért látjuk elménkben másnak és másnak, mert a fölaprózott részleteket ki-ki a saját egyéniségének a szempontjából nézi és gyarló értelmével vizsgálja.

Tárgyalásom sorrendje a következő lesz:

1-ször: Bemutatom a színerő ősmozgását és kialakulását
 2-ször: Az ősi isteni tulajdonságoknak egymással való szembe-
 helyezkedését, vagyis a jó és a rossz erkölcsi áramlatainak a
 keletkezését. 3-ször: Igazolni fogom, hogyan kapcsolódik a
 lelki élet a testivel és hogyan lesz a teremtő erőben a terem-
 tett világ is egységes végtelenné.

Ezért *három csoportba* osztom a rendszerbe foglalt anyaga-
 got:

Az első csoport az *erő*, amelyben szó lesz az erő életéről,
 tulajdonságairól és az erő testi életéről.

A második csoport az *anyag*, amelyben kifejtem az anyag
 életét, annak tulajdonságait és bekapcsolódását az erőbe,
 vagyis az erő és az anyag közös életét.

A harmadik csoport a *törvény*, amely ismerteti az erő
 törvényét, az anyag törvényét, az erő hatalmát, az anyag
 erejét. Bemutatja azután az anyag és az erő vonzásának, ta-
 szításának és fenntartásának törvényeit. Ezt a 3-ik részt telje-
 sen kifejtem egy külön kötetben, a „*Törvények könyvében*”.
 De ez a rész összefüggő kiegészítése lesz a „*Teremtés köny-
 vé*”-nek.

Mindezekben egyszerűsége és világosságra töreksem.
 Tiszta és szabatos előadásra. Módszerem lesz a megéreztetés.
 Azért tanácsolom minden testvéremnek, hogy törekedjenek
 kibontakozni az anyagi és érzéki élet kötelékeiből, hogy ön-
 magukba elmerülve, tiszta érzésekre tegyenek szert. Ezekkel
 könnyen fognak belekapcsolódni az isteni élet titkainak a
 megérzésébe is.

Igazi nehézségeink csak kezdetben lesznek. Addig, *amíg*
a színerőt ősmozgásában és életkialakulásában szemléljük.
 Ezt a világosságot nekünk csak az Úr kegyelme adhatja meg
 a hit csodálatos erejével. Megérzéseinkkel mi már csak abba
 az időbe tudunk visszasejteni, amikor már mi is éltünk a vi-
 lágegyetemben. Mindazt pedig, *ami megelőzi a mi tapasztalati*
életünket, csak hit által ismerhetjük meg. A hitnek eme tiszta-
 látását adta meg nékem — hitem szerint — az Úr kegyelme
 csodálatos úton, hogy hirdessem az Ő dicsőségét a jóakarátú
 embereknek. Ezt a tiszta-látást rendszerem következetessége
 fogja igazolni. A csodálatos kegyelmet pedig egyéni megbíz-
 hatóságom mellett *életfelfogásomnak teljes és gyökeres irány-
 változtatása.* Mert én is megjárta a damaskusi utat és térden
 állva köszönöm meg az Úrnak, hogy a magas lóról lesújtott a

*porba s mikor az égi világosság megvakított, levette szemeim-
ről a hályogot*

Az Úrnak eme felvilágosító kegyelme vezessen bennün-
ket is a „Teremtés könyvé”-nek, vagyis az *élet egyetemes ki-
alakulásának* a megértésében.

AZ ÉLET METAFIZIKÁJA.

Minél nagyobb és egységesebb valami, annál könnyebb megérteni. A mindent betöltő Isten a legegyszerűbb egység és valóság. Ő maga az *élet* és ezért mindenütt van és mindent magában hordoz. Bárhová nézünk, nincs a látható világnak olyan alkotó része, amely a láthatatlan Istenséget valamely alakjában vissza ne tükrözné. Ez az Isten metafizikai nyelven egy végtelen, öröktőlfogva létező *ösélet*, amelynek a lényege egy változatlan és mozdulatlan erőérzés. Erkölcsi nyelven: — *Egy mindenható erő, amely egyúttal végtelen jóság.* Mi is lehetne más a legtisztább *erőérzés*, mint *végtelen erő* és *abszolút jóság*? Ezt a színtiszta erőérzést mindaddig, amíg teremtőmozgását kifelé meg nem indította az erő statikai állapotának is tekinthetjük.

Ez a legfőbb *erőlény* azonban öröktőlfogva élt önmagában. Már a görög *Parmenides* kimondotta, hogy a legfőbb valóság csak egy öröktőlfogva változatlan és mozdulatlan egység lehet csupán. Ugyanezt hirdette — kezében a bürökpohárral — a görög bölcsészek atyamestere: *Sokrates* és az, ő méltó tanítványa az „*isteni*” *Plató*. De hogy mi volt ennek a legfőbb *erőérzés-lénynek* a változatlan lényege, vagyis a benső élete, azt gyarló értelmünkkel hiába kutatjuk, mert a végtelenül tökéletes erőérzést korlátolt értelemmel még csak megközelíteni se lehet. Nevezzük el tehát egyszerűen *élő erőérzésnek*. Bele kell alázasosan nyugodnunk, hogy ez az isteni ösélet nekünk értelmileg felfoghatatlan és csak *hiterőnkkel érezhetjük meg*. És vájjon miért? Egyszerűen azért, mert érzést csak érzéssel foghatunk fel. Csakis annyit tudunk, hogy ez az önmagában élő tökéletes erőérzés benső életét a teremtés aktusában külsőítette. És vájjon hogyan? Oly módon, hogy a mozdulatlan és változatlan öserőérzés megindította még az örökkévalóságban mindenható képességében a mozgást. Vallási nyelven: — *Az Atya megszülte a Fiát!*

Így lett az örökké mozdulatlan és változatlan *színerőérzés* a második alakjában *mozgássá*. *Benső élete megmaradt örökké változatlanak és mozdulatlanak. Külső cselekvőereje ellenben a mozgásban nyilatkozott meg anélkül, hogy [egységes erő]anyagében valaha változott volna.* Az erőérzés ugyanis még az örökkévalóságban elvegyült a belőle született erőmozgással. Így származott közöttük egy harmadik egységes alak. E hármasegységben folytatták azután tökéletes életüket. Röviden ez annyit jelenti, hogy az *érzés* és a *mozgás* egymásban elvegyülve *erőmozgássá*, vagyis „*életté*” lett. Ezért mondjuk, hogy az Isten életét önmagától nyerte. Autogenetikus úton.

A megszült mozgás új alakulatokat idézett elő önmagában, vagyis erőtestében — energiájában. *A mozgásnak következményei pedig a rezgések lettek*, amiket hangoknak is nevezhetünk. A teremtett anyagvilágnak ezek a hangok, másszóval erőrezzenetek lettek az őselemei. Minden rezgéstől uevanis elválaszthatatlan a rezzenet, amelynek érzékelhető külső jelensége a hang.

Az őserő a mozgásával okozott rezzeneteket — hangokat — önmagában fenntartotta, vagyis meg nem semmisítette. Ezek tehát egymáshoz tapadva sűrűsödni kezdettek és előállították az *atom őstét, az erőrezgések — vibrációk — csomósodását*. Lehet, hogy ezek lettek *elektronokká*. *Én képződménynek hívom*. Nevezhetjük *erőaljnak* is. A biblia *káosz*nak mondja. De ez a sokféle elnevezés csak egy közös fogalmat jelent. Igazolja, hogy az anyagvilág csupán erőtünetemény, miután minden atomnak a legvégső komponense erőrezgés.

A képződmény szerintem még mindig csak erőmozgási tünetemény és nem a mai ismert anyagtesteknek valamely alakja. *Megdermedt erőmozgási rezzeneteknek — hideg-hangoknak — a sűrűsödése*. Tudjuk, hogy meleg nélkül csak dermedés és tapadás van. A szervezkedéseknek lényeges föltétele a meleg.

Mivelhogy nem az erő, sem ennek a rezzenetei meg nem semmisülhetnek, tehát a képződmény is milliárd évekre visszamenő rétegződésekben halmozódhatott fel az erőben. Csakhogy a mi érzékelésünknek még mindig felfoghatatlan erőalakban. De mivel az abszolút erőmozgásnak csak a rezzenetei voltak, ezért már nem is voltak vele egylényegűek. Csupán mozgassanak a tüneteményei voltak. Fenomenál! *Ez az összesűrűsödött képződmény, mint legelső erő-ellentét je-*

lentkezett a végtelen összhangban. Ez volt a legelső akadály, amely visszahatott az egyetemes erőmozgásra. Az anyag-tehetetlenség az abszolút energiára, a mindenható teremtő erőre, amelvet összébbhúzóadásra. sűrűsödésre indított. Fizikailag energia-sűrűsödésre. Jól jegyezzük meg azonban, hogy csak indított és nem kényszerűeit, miután az erő abszolút-valóság. Világosan láthatjuk ebből is, hogy az anyagvilág teremtése nem mechanikai kényszerből, hanem az abszolút erő szabad ténykedéséből indult ki. E fizikai tétel után lássuk most már az isteni erőélet metafizikai lételméletét.

A színerőézésből — az Atyából — született az örökkévalóságban az abszolút erőmozgás: a Fiú, Aki az Atyának a mindenható ereje. *Szent Pál* szerint: — *energia Dei!* Ezen abszolút energia mozgásának önkéntes sűrűsödéséből származott a színerő két erőalakjából egy harmadik alak: *a lelki melegség*, vagyis a szeretet, amely az Atyát a Fiúval öröktől fogva összeköti. Ez a hármasegységben az élőközpont, amely a színerőt *élőerővé, szeretetté*, vagyis *Szentszellemmé* teszi. Az isteni élőerőből pedig, mint legelső meglehang kiemelkedett *a megváltó Szeretet*, Akinek a neve *Logos*, vagyis *Ige* Benne az Istenség második alakjának, az abszolút erőmozgásnak önmelege sűrűdött erkölcsi Istenséggé. Így lett az ere érzésében öröktől fogva megszült erőmozgásból, amely lelki meleggé — Szentszellemmé — alakult át, egy isteni életközpont Ebből emelkedett ki, mint legelső meglehang, „*kezdetben*” az *Ige*. Az *Ige* tehát *szent Pál* szerint: — *Az Atya képmása Aki kihozta magával az isteni életközpontból ennek mindéi tökéletességét.*

Az *Ige* azért emelkedett ki a színerő életközpontjából külső életre, hogy összekapcsolhassa a belső isteni életet s teremtett külső világ életével. Hogy az élettelen anyagvilágof megelevenítse és étellel töltsse be. Átvezető híddá lett az ere! és az anyag között, miután melegség nélkül termékeny éle¹ sem állhatott volna elő. Szeretet nélkül nincs lelki élet; he nélküi nincs testi élet! A teremtett világ megváltásának tehát az volt a legelső lépcsője, hogy az isteni energiának mozgóereje élőmeleggé, — *Igévé* — testesüljön. Viszont az *Ige* mé| tovább ment a szeretet önfeláldozásában. Felosztotta önmelegét élő erőkire. Szellemi lényekre és kegyelmekre. Erőtesté! szétdarabolta meglehangokra, vagyis lelkekre, miután minden egyes értelmi lény csak egy-egy rész, vagyis egy-egy erőatom lehet az *Ige* erőtestéből. Nincsen olyan erőlény, amely

e volna egy-egy paránya az isteni energia önmelegének. ezen energiának feldarabolását egyes meleghangokra az isteni élő központ végezte el, Akit *Szentszellemnek* hívunk. Ezért nevezzük a meleghangokat, amelyek a Szentszellemből leheltek ki, összellemeknek. Másszóval: *elsődőknek; Isten fiainak és élő kegyelmeknek*. Mindnyájan testvérei a legelső meleghangnak: az Igének, Akiben a Fiú — az isteni energia — önmelege legelőször lépett ki „*kezdetben*” a mozgása által teremtettt anyagvilágba. Követték pedig Őt az Ő szellemtestvéri: az Ige önmelegéből földarabolt hangok. Vallási nyelven:

A legelső szellemi lények. Az Úr angyalai és az égi seregek, akikkel együtt az Ige megalkotta az Ő egységes fénykörét, — lux perpétua — hogy a megváltás munkáját velük megindíthassa.

Ilyen volt a szellemeiét a bukás előtt. Az isteni belső élet s a külső képződmény-kör között pedig kialakult, mint összekötő kapcs, az Ige fényköre: a szellemvilág. A biblia szerint Krisztus Országá, amely összekötő híd a menny és a föld között. A végtelen egység életében tehát már három életalakot látunk kialakulni:

— Az első *az isteni élet, amely öröktől fogva fennáll.*

— A második *a szellemvilág élete, amelyet az Ige fényörének, vagyis a Fiú erőtestének is nevezhetünk.*

— A harmadik pedig *az anyagvilág élete.*

Ez a három alak egymásba kapcsolódva állandó működésben van az egységes végtelen életben. Az első a tökéletes teni élet. A második a küzdelemteljes szellemi élet. A harmadik az öntudatlan anyagélet, amely új életek csíráit van hivatva befogadni és a legfelsőbb élet számára felnevelni.

Eme hármusalak összműködéséből ered azután az az *egyetemes életáramlat*, amely betölti az egész mindenséget és melyet mi röviden *életnek* szoktunk nevezni.

AZ ERŐ.

Vizsgáljuk először is az erő természetét *testi szempontból* Erő alatt pedig értsük mindenkor *az abszolút Erőt*, a színerőt, amelyben anyagminőségek már nincsenek.

Mi az erő? Az összes tudományos kutatásoknak végeredménye, hogy *az erőt lényegében nem ismerjük, csak alakjában, a mozgásban*. Ezért mondjuk, hogy *az erő a mozgás oka*. Az erő tehát már végső ok, vagyis az erőnek egyetlen alapja: *önmaga*. *Ő az oka, indítója és fenntartója minden mozgásnak*. Viszont a mozgás minden egyéb jelenségnek és tünetménynek az oka. *De ezt látni, fölismerni csak az erő mozgó tulajdonságában lehet*: az energiájában, amely mozgásában létezik és növekszik, vagy fogy.

Az erő tehát kifelé csak mozgásában él. Ezért a mozgás maga az erőnek a külső élete. De ha van egy külső élete, kell lenni belső életének is. Ezt nevezem én *erőérzésnek*, amely a mozgást önmagából kiindítja. Vallási nyelven: *megszüli*. Ezért a mozgásban két alaptulajdonság van. Egyik a mozgásokat indító erőérzés, amit én „*egyenletességnek*” neveztem el. A másik a cselekvő erőmozgás, amelynek a neve szerintem „*ellenállhatatlanság*”. Tekintsük ezt a két kifejezést egyelőre szóalalkalmazásnak. Miért neveztem el őket így, azt most fogom kifejteni.

Az egyenletesség, vagyis erőérzés, a mozgásokat indító erőtulajdonság, amely mindig *változatlan és mozdulatlan*. (Constans, et immovens). Ez a változatlanság fizikai nyelven az erő egyenértékének a fennmaradása, — *aequivaletia*, — lelki nyelven pedig az erőnek önmagához való következetesége. Az erőérzés az erőnek benső tulajdonsága és miután állandó és változatlan, tehát *mindig egyenletes*. Viszont az *ellenállhatatlanság* az erőnek folyton változó *mozgóképessége*. De mivelhogy az *abszolút erő végtelen*, ezért *mozgásában el-*

lenállást nem tűr és határt nem ismer. Egyszóval ellenállhatatlan.

A mozgás az erő *külső* élete, amely már nem határok között, hanem önmagában körben mozog, mint az emberben a vérkeringés. Ezt a látható és érzékelhető külső mozgást mindig egy láthatatlan és érzékelhetetlen benső erőérzés indítja. *Ezért az erőérzés az erőmozgást szülő okfő.* Maga a mozgás pedig a erőnek az erőteste. Természetes, hogy itt *test* alatt nem anyagminőséget, hanem erőtulajdonságot értünk.

Ez a két erőtulajdonság egymástól elválaszthatatlan. Ahol indítás van, azt mozgás követi. Ahol pedig mozgás van, ott kell lenni egy indításnak is. Akármilyen egymásból eredő mozgási sorozatot képzelünk is el, az első mozgásnak egy megindító erőtulajdonságból kellett erednie. A két tulajdonság tehát egymást kiegészítő egység. Ezen egységükben alkotják a tiszta színerőt.

Az abszolút mozgásnak a működése is folytonos és megszakítás nélküli, miután a mozgást indító egyenletességnek ez a természete. *Newton-nak.* is ez az erőtvénye, amely szerint egy mozgást csak egy vele ellentétes hatóerő tud megszakítani.

Az abszolút erő, mint legvégső ok, öröktől fogva önmagában élt és míg a külső mozgást meg nem indította, addig kívülről semmi más nem létezett. Mihelyt azonban az egyenletesség a mozgást megindította, akkor ez a mozgás egy erőtüneteményt hozott létre önmagában, vagyis mozgásának a külső jelenségét, miután minden oknak megvan a maga okozata. Mi lehetett volna a mozgásnak, (vagyis a rezgésnek), az okozata más, mint maga a rezgés. Másszóval *a hang.* Ez azonban már csak *az erőmozgásnak a tüneteménye és vele nem egylényegű valóság.* Az erőtestnek a gyümölcse!

*Amint az indítástól elválaszthatatlan a mozgás, úgy a mozgás és a hang is egymástól szintén elválaszthatatlan egység. Ok és okozat! Cselekvés és következmény! Ezért a hangnak, amely erőrezgésből született erőrezenet, — fenoména — benne is kellett maradnia az örök mozgásban. Kívülről se hová sem helyezkedhetett, miután az erőmozgás tölt be mindent és a mozgáson kívül már semmiféle érzékelhető valóság sincs. A mozgásnak és a hangnak tehát van egy közös tulajdonságuk: — *nem enyészhetnek el!* Ajánlom, hogy könnyebb megértés okából olvassuk ez az „*Élet könyvé*”-ben az *Ueró önéletét.*”*

Minden egyenletes mozgás által okozott hang, vagyis *vibráció* már *tért* foglal el. Mindegyik külön és mindnyájan együttvéve. S mivel a színerő mozgásának, amely ellenállhatatlan — vallási nyelven: — „*mindenható*” — feltétlenül szükség van arra a térre, amit betölt, azért a mozgást okozta hangokat, amelyek benne összegyűltek, mindinkább kényszerítette összébsűrűsödni.

Ilyen módon az abszolút erő, amely két alaptulajdonságával — az erőérzéssel és az erőmozgással — öröktőlfogva egységben élt, később a mozgása által okozott hangokkal egy új helyzetbe jutott. Egy idegen elem foglalt tért az erőmozgásban. Ezek voltak az erőrezgésnek az *erőrezzenetei*: vibrációi, vagyis hangjai. Így jutott az ok az okozattal szemben bizonyos feszültségbe, amit erkölcsi nyelven *megpróbáltatásnak* nevezhetünk. E próbában dőlt el, hogy az erőérzésből született mozgó-energiának milyen a természete? Vájjon ez az ellenállhatatlan mozgó-erő alkalmazkodik-e a benne kialakult új helyzethez, — saját erőrezzeneteihez — vagy pedig fokozott erő-kitörésével azt megsemmisíti? Erkölcsi nyelven: — *Tőle függött egyedül, hogy megváltó, vagy pusztító erővé legyen-e?*

Vizsgáljuk egy kissé ezt az új helyzetet mélyebben! Az erő⁴ élete tulajdonságainak megfelelően alakult ki. *Egyenletes mozgásával hangokat termelt: mozgási rezzeneteket. Viszont ellenállhatatlansági erejével keresztültört minden akadályon, ami az ő egyenletes mozgását gátolhatta volna.* Mint abszolút erőmozgás megállást és szünetet nem ismert. Ezért működésében megszakítások sem voltak. Így az a képződmény is, amely vibrációiból kialakult, szintén a legtökéletesebb egyenletességgel jött benne létre.

Ilyen volt az erő *ősmozgása*, amely egyenletesen osztotta szét a mozgásokozta hangjait és *átjárta e hangokból sűrűdött képződményt, amely erőtestében szünet nélkül gyűlt és sűrűdött.* Mikor pedig ez a sűrűdött képződmény az erő mozgására bénítólag kezdett visszahatni, akkor dőlt el, hogy minő módon fogja az erő megszüntetni a benne jelentkező zavart?

Erre kétféle eshetőség kínálkozott. Vagy ő alkalmazkodik mozgásának mérséklésével az élettelen hangokhoz; vagy pedig ezeket egyszerűen megsemmisíti, miután a holtképződmény anyagtermészeténél fogva az erőmozgásához alkalmazkodni képtelen. Itt tűnt ki legelőször az *anyagtehetetlenség törvénye* (inercia) és vele szemben az *erő abszolút szabad-*

sága. Csak az erőtől függött, hogy melyik módját válassza a megzavart összhang helyreállításának? Ő döntötte el szabadon, hogy megváltó vagy megsemmisítő erővé legyen-e?

Az erő azonban csak úgy alkalmazkodhatott a sűrű és tehetetlen képződményhez, hogyha *saját* erőtermészetében, amely ellenállhatatlan mozgás, valamely változást, vagyis új alakulást hoz létre. Mihelyt azonban a színerő mozgásában valamihez alkalmazkodik, ezzel abszolút szabadságát már egy ponton korlátoznia is kell. Minden alkalmazkodás ugyanis egy-egy önkéntes korlátozás, Itt látjuk az abszolút erőben legelőször megnyilatkozni *az önfeláldozás készségét. A végtelen jóságot*, amely az abszolút erőben már *erkölcsi jelleg* s amely őt arra indította, hogy a mozgási energiájával teremtett képződménynek a megmentése végett, abszolút mozgási szabadságát *egy ponton* önkéntesen mérsékelje. *Alkalmazkodjék a mozgása által létrehozott vibrációkhoz. De hogyan?*

A színerő egyenletesség! természetében, vagyis erőérzésében ugyebár nem változhatott, miután *az egyenletesség az örök változatlanság? Mozgásában kellett tehát ezt a változást előidéznie.* Csupán ellenállhatatlansági tulajdonságaiban alkalmazkodhatott a vele ellentétes természetű képződményhez. Még pedig az által, hogy mozgásának az ütemeit mérsékelje. *Erő-kitörés helyett erő-sűrűdést hozott tehát létre önmagában.* Ezért nem kevély lázadás, hanem alázatos önmegtágadás vezette mentőmunkájában. Itt látjuk legelőször érvényesülni a színerő ellenállhatatlanságában is az erkölcsi vonást, a ki-egyenlítő jóságot, amelynek célja nem az önző pusztítás, hanem az önfeláldozó alkalmazkodás. *Az abszolút erőmozgás tehát az ősannyal szemben nem élt korlátlan mindenhatóságának az erejével. Nem semmisítette meg azt, hanem gyengéd jósággal alkalmazkodott hozzá.* Összébbhúzódott és ezzel tért adott neki önmagában. Úgye, milyen világosan szembetűnik, hogy a színerő ellenállhatatlansága hogyan alakította ki önmagában az erkölcsi minőségeket? *Alkalmazkodásával és erő-mérséklésével idézte elő önmagában az erő-sűrűsödést, mozgó-energiájának az összevonásával. Erősűrűdésének a következménye pedig a lelki-meleg lett: a szeretet! Azt már a fizikából is tudja, hogy minden energia-sűrűdésből törvényszerűen áll elő a meleg.*

Ha a színerőben az ellenállhatatlanság fizikailag, vagyis saját erő-testi törvényei szerint akart volna a képződménnyel szemben érvényesülni, akkor energiamozgását *nem mérsé-*

kelni, hanem fokoznia kellett volna. Ez esetben az ellenállhatatlanságnak olyan erő-kitörése állott volna elő, amelynek a tüzerő talán csak milliomodnyi résznyi ereje és ezzel egy pillanat alatt megsemmisíthette volna a további teremtésnek a lehetőségét is. Csakhogy ezzel saját életének törvényévé nem a megváltást, hanem a pusztítást tette volna. A mérsékelt meleg helyett, amely rendszeresen alakít, a mindent megemésztő tüzet hozta volna létre, amely áttöri ugyan az akadályokat, de rendszertelenül, mivelhogy egyúttal elpusztítja azokat.

Így érthetjük meg, miért lett a megváltás törvényévé, hogy sohasem erőszakos kényszerrel, hanem mindig csak gyengéd alkalmazkodással kell hatni minden kemény és ellenálló erőalakra, hogyha azt megmenteni és megtisztítani akarjuk. Erőszakkal csak pusztítani lehet. Ezért kellett a mindenható teremtő erőben rögtön érvényesülni a megváltó gondolatnak is. Az abszolút erőben tehát már a teremtés kezdetén rögtön erkölcsi szempontok érvényesültek, nehogy teremtményeit megsemmisítse. Mert ha az ellenállhatatlanság mozgásában a rezzenetekhez jóságosan nem alkalmazkodott volna, ez esetben a külső anyagvilág pusztító tüzerővé vált volna. Az ellenállhatatlanság pedig önmagában elszigetelődve végezte volna örökre céltalan és rendszertelen mozgását. Amit az egyik pillanatban teremtett, azt a másokban egy újabb erő kitöréssel ismét csak megsemmisítette volna.

Érzem, hogy ezt valaha kísérletileg fogja bebizonyítani a tudomány, mihelyt a *tiszta erőnek* egy parányát valamely alakban érzékeltetni tudja. Ki fogja mutatni, milyen lett volna az anyag sorsa és hogyan indult volna meg a világ teremtése, ha az abszolút ellenállhatatlansági energia az alkalmazkodás helyett az erő-kitörést választja? Minthogy azonban a színerő ősmozgásában *egyensúlyban volt mindkét alaptulajdonság*, ezért teremtő működését a színerő az egyenletesség jegyében indította meg, így indít minden erő. Közvetlenül önmagából. Csakis abban az esetben, mikor az egyenletesség hatása gyengének és elégtelennek bizonyul, akkor lép működésbe az erő második tulajdonsága: az ellenállhatatlanság. Köznyelven ez annyit jelent, hogy erő-fokozódásra csak akkor van szükség, hogyha az erő-indítás az akadályok miatt nem érvényesülhet.

Tudjuk már, hogy *minden energia-sűrűdésnek az okozata hő jelenség. Így állott elő „az abszolút energia sűrűdéséből is a lelki meleg.”* Még pedig oly módon, hogy az *ellenállhatatlanság alázatosan alkalmazkodott az egyenletesség indításá-*

hoz. Mozgásának ütemeit mérsékelte. Ezért a lelki-meleg a színerő két alaptulajdonságából származott. Az egyenletesség indítására saját erő-sűrűdéséből termelte az ellenállhatatlanság. Vallási nyelven ez a tétel így hangzik: — A Szentszellem, vagyis az isteni szeretetnek a lelki melegsége az Atyától és a Fiútól származik. Még pedig az Atya erőérzéséből és az abszolút energia-mozgás önkéntes összevonásából. Így lett az erőérzés és az abszolút energia-sűrűdés egyenletes és rendszeres lelki-melegséggé, amely az örökkévalóságban a színerőnek összefoglaló 3-ik alakjává lett. Kiegészítő tulajdonságává, mert ez a lelki-meleg lett a színerőben előidézőjévé mindenféle önátalakulás lehetőségének. Másszóval: az egyenletes melegség képesíti a színerőt is, hogy mindenféle alakulatok és képződmények közé beleilleszkedhessek. Ezért nincs is olyan erő, vagy anyag parány, amelyben az isteni szeretet el ne helyezkedhetnék. A melegnek ez az alkalmazkodó képessége kömryen megérthető, mert hiszen a legelső meleg is csak abból állott elő, hogy az ellenállhatatlanság önként alkalmazkodott az egyenletesség indításához és nem tört ki megsemmisítő tüzerővel. Nem a saját erő-természetének a törvényét követte: — a mindenáron való föltétlen érvényesülést, — hanem alázatosan engedelmeskedett az egyenletesség mérséklő indításának. Ezért a lelki-meleg, vagyis a szeretet se más, mint megtestesült alkalmazkodás és önmegtágadó, alázatos engedelmesség. Származása pedig a következőképen állott elő:

— Az egyenletességnek alkotó tulajdonsága a közvetlenség, mert hiszen ő a legvégső okfő és belőle indul ki minden erő-ténykedés. Ő szülte meg még az abszolút mozgást is. Ezért minden tény, amely az egyenletesség jegyében indul meg és annak az erejével jön létre, pontosan önmagából, vagyis eredetének a közvetlen forrásából indul ki. Az abszolút erőérzésből, mint teremtő okból. Vallási nyelven: — Az Atyából. Ő a kezdő ok, amely minden más okozatnak az okfeje és ezért egyedül neki nincs már megelőző oka. Így a belőle származott harmadik erőalak, vagyis a lelki-melegség szintén a színerő legbensőbb életéből indult meg: a színerő-erzésből. Még pedig olyan módon, hogy az abszolút erőmozgás az indító erőérzésnek engedelmeskedvén, a sűrűdött képződménnyel szemben lassúbb egyenletességgel kezdett működni és alkalmazkodott a szembenálló akadályhoz, amelyet nem megsemmisíteni, hanem megkerülni igyekezett. Nem érvényesítette vele szemben az abszolút erejét, hanem ezt ön-

ként mérsékelte és egy ponton ellenállhatatlansági természetét törvénybe helyezte. Szóval erkölcsi tulajdonságokat vett föl.

És vajjon miben állt ez? A végtelen erő az ő abszolút szabadságát egy ponton korlátozta és alkalmazkodott tehetetlen teremtményeihez. *Az erő ellenállhatatlansága gyöngédséggé szelídült A mindenhatóság jósággá lőn.* Nem a képződményben okozott erőszakos módon változást, hanem önmaában. Vezető tulajdonságának, vagyis az egyenletességnek az indítására az energiamozgás sűrűsödni kezdett és most már belevitte mozgásának lassúbb ütemeibe sűrűdésének a mozgó páráját, a melegséget is. A jótékony, éltető meleget. Még pedig a legtökéletesebb egyenletességgel. *Ez a mozgó pára a lelki-meleg, miután mindenféle hőjelenség csak az energiáinak mozgási sűrűdése lehet* Milyen találóan nevezi a szentírás a lelket, amely az élet melegségének a hordozója, „*isteni lehetnek!*”! Viszont a tudomány a meleget *erő-mozgási sűrűdésnek tartja.*

Az energia-sűrűdésnek mozgó párája, vagyis a meleg most már az erő-mozgás egyenletes ütemeit is átjárta és velük egyesült. *Az abszolút mozgásnak a hangjai tehát nem lettek többé kizárólag hideg holt rezzenetekké, mint amilyenekké a legelső őshangok lettek, amikor kifelé ható meleg nem volt. Az újabb hangok az erő-központhoz már könnyebb meleg hangokká lettek.* Élő erő-valóságokká, miután már meg volt bennük a színerőnek az önmelegsége. Így lett a szeretet, mint lelki-meleg összefoglaló 3-ik alakjává a színerő két alaptulajdonságának: *az erőérzésnek és az erőmozgásnak! Az érzéssel egyesült mozgás pedig már élet, miután az élet lényege: erő-mozgás.* Ezért lett a színerőben is a két erő-tulajdonságból származott erőközpont az életet adó melegnek a forrásává: *Szentszellemé!*

Mikor az abszolút erő benső életéből az energia-sűrűdés okozta meleg-hangok kijutottak, bennük az ellenállhatatlanság önmelege testesült meg élő-erőkben. *Meleghangokban, vagy szellemegyenlőségekben. E meleg hangokat pedig az isteni életközpont, vagyis a Szentszellem lehelte ki.* Közöttük az úttörő legelső meleghang volt az Ige. Szent Pál szerint: — *A halvaszülöttek között az első élőszülött.*

Az Ige tehát az isteni energia-mozgás önkéntes sűrűdésének az önmelege. Vallási nyelven: — *A Fiúnak a megtestesülése.* S mivel ez a lelki-meleg erő-összevonásból, alkalmaz-

kodásból és önmérséklésből állott elő a színerő ellenállhatatlanságában, azért az Ige sem más, mint eme lelkitulajdonságoknak a megtestesülése. *Tiszta alázatosság, föltétlen engedelmesség és önfeláldozó szeretet.* Benne a színerő elérte önki-fejlődésének a legtökéletesebb célját, miután az öserő-mozgás — a Fiú — az Igében látható erkölcsi Istenséggé lett. A színerő tehát önéletét önmaga alakította ki az örökkévalóságban, a legtökéletesebb hármasegységgé. Ezen egységből *kezdetben*, vagyis az idő megindulásakor emelkedett ki az Ige.

Ezért, az Ige a színerő alaptulajdonságainak megedzett, kipróbált kiszűrődése volt. Önmagában bevégzett isteni teljesség. A tökéletes egyenletesség és az önmozgás harmóniája mindaddig, amíg a képződménnyel és ennek a sajátjaival nem érintkezett. De hogy a holtképződményt megmenthesse, egyesülnie kellett az anyaggal. A meddő és önmagával tehetetlen képződményt csak így lehetett megeleveníteni. Megteltíteni életcsírákkal és éltető meleggel. Ezért nincs olyan parányi fűszál, amelyben az isteni szeretetnek egy-egy élő melegparánya ne volna elrejtve.

Fordítsuk le mindezt az őskeresztény bölcsészet — a gnózis — nyelvére, amelyet írásaiban *szent Pál* is használ:

— *Minden élet csak az Igében megtestesült Fiúnak egyes erőparánya, amely az isteni életközpontból: a Szentszellemből emelkedett ki.*

Egyelőre csak a színerő életét kívántam bemutatni hármas egységében. Még pedig *a színerő két alaptulajdonságának: az erőérzésnek és az erőmozgásnak egymásban való tökéletes és összhangzó elvegyülésében.* Mi is lehetne más egy erőérzés, amelynek önmozgása van, mint élet? Az élet pedig lelkiyeleg, amelyet az isteni életközpont, a Szentszellem, Aki a tisztaságnak, szelídségnek és szeretetnek örökforrása, Önmagából kisugarazott. Biblikus nyelven: *kilehelt.*

A SZÍNERŐ TULAJDONSÁGAI.

A színerő benső életét csak akkor közelíthetjük meg értelmileg, hogyha az erőben nemcsak a fizikai, hanem *a lelki tulajdonságokat* is vizsgáljuk: az „*egyenletes erőérzést*” és az „*ellenállhatatlansági erőmozgást*”, amelyek egymásban teljesen elvegyültek. Így származott köztük egy közös egységesítő harmadik alak: *az érző-mozgás*. Az isteni életközpont, vagyis vallási nyelven: a Szentszellem. Hogy honnan származott, azt később bővebben fogjuk kifejteni. Egyelőre csak annyit, hogy az erőérzésnek — az Atyának — és az erőmozgásnak — a Fiúnak — egymásban való kölcsönös elvegyüléséből származott. Tekintsük ezt a vallási tételt, amely a kinyilatkoztatott hármasegység hitigazsága, egyelőre *hypothézisnek*, bár értelmileg is felfoghatjuk, hogy *minden érző-mozgás elvegyüléséből életnek kell előállnia*. Vizsgáljuk most, hogy ez az isteni származású egyenletes és életet adó meleg, amely a színerőnek kifelé ható alakja, hogyan működik kifelé. *Melegérzéseket* — élő kegyelmeket — *sagaraz ki önmagából a külső körbe*, a világegyetembe! Eddig a külső körben még csak az energia-mozgást szemléltük, amely rezzeneteket termelt. Hideg, holt hangokat; biblikus nyelven: — *a káosz őselemit*. Ezek sűrűsödtek és dermedtek össze képződménnyé, amelyet szervezne és életre ébreszteni kellett. Ezért volt szükség éltető meleg hangokra, miután az isteni energiának a káoszból kellett egy organizált élő világot teremteni.

A meleghangokat nevezi a biblia isteni kileheléseknek. Természetes, hogy ezek *élőérzések*, vagyis *lelkivalóságok* voltak, amelyek a színerő élő központjából szűrődtek ki. Ezért hívjuk a Szentszellemet éltető lelkimelegségnek. A szeretet lelkének. A kiáradó élő-érzéseket pedig élő kegyelmeknek. Minden élet tehát *az isteni élet-központról, vagyis a Szentszellemről áramlott ki*.

Így látjuk *mindjárt* a teremtés kezdetén egymással szem-

ben kialakulni a hideg hangok körét: az anyagvilágot és a meleghangok körét: a lelki világot. A mennyet és a földet! Ezek tulajdonképpen egymáséri teremtetlek. Hogy miért, arról is be fogunk később részletesen számolni. Mikor a meleghangok az isteni élet-központról kiszűrődtek, biblikus nyelven kileheltek, akkor a külső körben már szemben találtak magukkal az ősmozgás hideg hangrezeneteit, amelyeknek egy része már képződménnyé dermedt. Elképzeltük, hogy minő éles ellentét választotta szét őket egymástól. A lelki-meleget és az anyagtesti hideget. Pedig ezt az ellentétei közöttük át kellett hidalni egy önfeláldozó munkával, mert csak a meleg vihet az anyagtestbe is életet. Ez a munka csak az élő meleghangok köréből indulhatott ki. A fénykörből! És valóban onnan indult meg az anyagvilágnak a megváltása. A hideg, holt hangoknak az életre ébresztése. Nézzük most, hogyan?

Az egyenletes meleghangok, mint lelkiállóságok kiszűrődésük után a hideghangok fölé emelkedtek. Könnyű, élő és mozgó hangok voltak. Éppúgy tömörültek ők is egy külön körben, mint a holt, hideg hangok a képződményben. Egy új kört alkottak tehát, amit fénykörnek nevezhetünk. A biblia „örökvilágosságnak” nevezi. Ez az új kör a színerőnek benső élete és a veszedelemben álló holt képződmény köre között helyezkedett el. Külön-vált a képződménytől, mert hiszen föléje emelkedett. Ez a fénykör lett az Ige köre: *Krisztus Országá!*

Miután a fényköri meleghangokban megvolt az ellenállhatatlansági tulajdonság is, ezért minden egyes meleghang szabadon mozoghatott. Kiléphetett fényköri változatlanóságából, erőegyenletességéből is. Életvonalait tehát szellem-szabadságánál fogva önként megváltoztathatta. De csakis egy irányban. A képződmény felé. Szóval kifelé, mert a másik irány sajói körének a mélyén volt. Az egyenletességben, amelyről tudjuk, hogy ez az örök változatlanóság. Csak az ellenállhatatlanság tör mindenkor kifelé, mert ő maga se más, mint a mozgásban elrejtőzött színerőzésnek a folytonos külsőülése. Az erőézésnek objektíválódása. Lelkileg: az elrejtett Isteniségnek önkinyilatkoztatása, miután az Atya kifelé a Fiúban, az Ő képmásában nyilatkozik meg. *Szent Pál* szerint: — *Tükkörképében!*

A meleghangok számára most már kétféle eshetőség nyílt meg. Vagy az egyenletesség jegyében folytatják életüket és

egységben maradnak az Igével, vagy pedig kitörnek a fénykörből. Ezzel különcdió szellemegyénségekké lesznek és elvegyülhetnek, ha nekik úgy tetszik, a kívül nyugvó sűrű képződménnyel. Ez volt a legelső próbájuk. Ha mint érző lények egységben maradnak az Igével, akkor a fénykörből nem lépnek ki. De miután a fénykör a folytonosan beleömlő meleghangok folytán sűrűsödni lesz kénytelen, tehát nekik is alkalmazkodni kell hozzá. Ez a sűrűdés lön az oka a fénykör keletkezésének is. A fény ugyanis a sűrűdött melegnek a teste.

Miután az örök mozgás nem szüneteli, az egyenletes melegtől átjárt hangok egyre gyűltek az Ige körében, összéb kellett szorulniok és amint egymást állandóan érintették, egy újabb tüneményt idéztek elő. Villanásokai, amelyekből kialakult a világosság. Természetes, hogy út lelki-világosságot értünk, amely fokozódásában majd lelkifénnyé sűrűdik és végül a fénykörből sugarakban szűrődik ki.

Ha azonban a melegtől átjárt könnyű hangok nem egyenletesen helyezkednek el a fénykörben, hanem túlsúlyba jut az ellenállhatatlanságuk, akkor ki fognak törni a fénykörből. Ezzel a saját körükön kívül lévő képződménybe fognak ütközni. Ez esetben szintén két lehetőség közé jutnak:

1-ször: *vagy megtörik ellenállhatatlanságuk a képződmény keménységén és habár érintkeznek is vele, de nem vegyülnek össze és nem sülyednek bele.*

2-szor: *vagy pedig ellenállhatatlanságuk nemcsak érinti a képződményt, hanem mélyen belefurakodva vele együtt önmaguk is elválnak és megteremtik az erő testi életét, az erőanyag életközösségét.*

Mind a két eshetőséget tényé válni látjuk a fénykörnek két egymást követő kitörésében, amelyekről a következő fejezetben lesz szó. Egyelőre csak annyit mondunk ki törvényképen, hogyha „két erőalak, vagy pedig elem egymással érintkezik, ennek mind a kettőre kiható következménye van”. Nem érintkezhetnek ugyanis egymással anélkül, hogy egymásban bizonyos elválásokat ne idéznének elő. Yéssük jól az emlékezetünkbe a mindenségnek ezt a törvényét, amely egyetemes és az isteni élettől kezdve mindenre kiterjed. Még a Szentszellem — a lelki-meleg — is csak az erőérzésnek — az Atyának — és az erőmozgásnak — a Fiúnak — elvegyüléséből származott elválkozás: az Ő közös harmadik alakjuk. Minden érintkezésnek a következménye tehát egy új elválkozás!

Minél teljesebb pedig közöttük az érintkezés, annál nagyobb az elváltozás is. Láthatjuk ezt mindenféle elvegyüléseknél is. Könnyű megérteni ezek után, hogy a színerő két tulajdonságának az érintkezése is miért változott át lelki-meleggé? *A lelki-meleg a két színerő-tulajdonság egységének az összhangja. Melegre pedig a képződménynek lesz majd szüksége, mivelhogy az isteni élet a holt anyagvilágba életet, termékenységet csak a meleg által tud belevinni.* Ilyen alakban tud hatni teremtményeire az egyenletes erőhatás.

Mikor az erő, mint az isteni életkörből kisugárzó lelki-meleg, amelyet mindig az isteni életközpont lehel ki önként, kegyelemképen meleghangokban, lefelől érintkezett iénykörü kisugarazás alakjában az ősmozgás hideg hangjaival, akkor ezen érintkezésnek is szintén következményei lettek. Kölcsonösen változásokat idéztek elő egymásban. Egybeolvadni még nem tudtak, de már érintkezni és hatni tudtak egymásra, mivelhogy mind a kettő erő-leszármazású volt. A hideg hang az isteni energia rezgési tüneménye volt. Fenomena! A meleg pedig ugyancsak ezen energia mozgásának a sűrűdése. Ezért *a két egymással kapcsolódni tudó erőalak érintkezéséből, — amint az imént mondtuk — törvényszerűen kellett egy új változásnak előállnia. Az élő meleg-erő és az élettelen hideghangok érintkezéséből egy olyan új alakulás jött létre, amely egyesítette magában mind a két egymáshoz valószínűleg a tulajdonságait.* Józan ésszel meg is érthetjük ezt, mert hogyha ilyen átvezető és közvetítő alakulat közöttük nem származott volna, akkor a fénykörü meleg kisugarazása se érintkezhetett volna közvetlenül a ledurvult hideghangokkal. *Az élet a halállal, a mozgómeleg az összedermedt képződménnyel.* Hogy ezek kapcsolódhassanak, elő kellett a két ellentét között állni egy bizonyos közös minőségnek.

De mi volt ez az átvezető alakulat, amely a meleg erőt a hideghangokkal összekapcsolhatta? Milyen alakulat keletkezhetett a fénykörü származású melegsugarak és a sötét holt hangok érintkezéséből? Ez az alakulat lett a levegő őse; — az őslégréteg — amely mint legfinomabb légréteg helyezkedett el a fénykör és a képződmény között. Ez a létrejött új alakulat, amelyet később bővebben fogunk részletezni, az élő melegnek és a hideghangoknak az érintkezéséből állott elő. *Énntette egyik oldalán a fénykört; a másik oldalán a képződményt. Csakis így kapcsolódhattak össze. Ez még nem a levegőnek mai eldurvult alakja volt, hanem valamely finomabb*

átmeneti összekapcsolódás, amely azonban már egyesítette másában a két ellentétes hatás természetét, bár „erő- és anyag-összetétel” volt. Benne volt tehát a melegségnek a mozgása, a fénykörnek az átlátszósága és világosságot felvevő természete. Szóval az egyenletességi erőnek összes külső tulajdonsága. De benne volt már a hideg hangok ellenállhatatlansági erőtulajdonsága is. Ezért ez az új alakulat, amit a levegő ősenek neveztünk el, „önmozgó természetű, vagyis törvényű volt”, amely helyét változtathatta és állandó mozgásával mindig kifelé tört. De miután fényköri kisugarazás is volt benne, ezért bizonyos „fényanyag”-tulajdonságokkal is bírt. Hogy ilyen alakulat csakugyan létezhetik, azt Broglie herceg „fényanyag-elmélete” is igazolja. *Megtalálhatjuk tehát már benne úgy a melegnek, valamint a képződménynek a tulajdonságait is. A fényt és az anyagot is.* Az utóbbtól vette át a sötétségét, a keménységét és az élettelenségét. A fénytől pedig az átlátszóságát, a könnyűséget és a mozgást. *Így változtatták át egymást kölcsönösen a fényköri meleg hangok és az ősz-mozgás hideg hangjai mindjárt első érintkezésük alkalmával egy új alakulattá: „ős légréteggé”,* amelyben már megtalálhatjuk mind a két erőhatásnak a természetét és tulajdonságát. Ezért ez az ősz légalakulat egyrészében már anyag, másrészében azonban még erő, mert megvan benne mind a két alaknak a lényeges tulajdonsága. Anyag, miután bizonyos súlya van, habár ez a súly még alig érzékelhető, mivelhogy leszármazásánál fogva *olyan finom anyagminőség,* amely már nagyon közel áll az erőhöz. De azért mégis csak anyag, miután tért foglal el és visszaható képessége van. Másrészt azonban *erő is,* miután önmozgása van, vagyis *helyét állandóan változtatni is tudja.* Sőt mozgásával elképzelhetetlen erőhatásokat is képes kiindítani önmagából.

Érdekes, hogy Mózes Teremtés könyvének első fejezetében leírja, hogy kezdetben teremté az Isten a mennyet és a földet. Azután pedig a *világosságot* (a fénykört) és lőn az első nap. Ez még nem a mai fizikai fény volt, mert hiszen a napot csak a 4-ik napon teremtette. A 2-ik napon pedig „erősséget” helyezett az Isten a felső és az alsó vizek közé. A vizek alatt a biblia a legfinomabb anyagelemeket érti. Az *erősség* pedig az *öslévkör,* amelyről már tudjuk, hogy a legelső fokú elanyagiasodása volt a fénykörből kisugárzó első áramlatnak. Összevegyülése a felsőbb meleg hangpárának és az alsóbb hideg hangoknak. Ma is a lévkör az összekötő erősség az alsóbb és

felsőbb világ között. A biblia elnevezte *égboltozatnak*, amely csakugyan *légtükröződés*. Nyelvünk szinte érezteti közöttük a rokonságot, mikor a fénykört *égnek* nevezi, az átvezető kapcsoló elemet pedig *légnek*.

Vájjon ki tudja, hogy ez az úgynevezett *erőanyag*, vagy mondjuk ősléggé ledurvult fényanyag nem volt-e ősalakja a mai *éternek*, amelyet a modern természettudomány is átvezető minőségnek tekint az erő és az anyagvilág között?

AZ ERŐ TESTI ÉLETE ÉS KITÖRÉSEI A FÉNYKÖRBŐL.

(Az őslégkör kialakulása.)

Az abszolút erőben két alaptulajdonságot különböztetünk meg. *Erőérzést és erő mozgást. Indító- és cselekvő-erőt.* Ezek lényegileg egységes erők. De ha az erőben az egyik alaptulajdonság szünetel, vagy csökken, akkor már csak a megmaradt másodikkal alakulhat és alakíthat. *Ezért ha az ellenállhatatlanság, amely csak egyik része az erőnek és nem maga a teljes erő, az egyenletességtől elszakad, akkor nem képes többé egyenletesen hatni és működni. Mihelyt pedig az egyenletesség köréből kitör, magára marad. Teljesen magára. Így jártak azok a meleghangok is, amelyek a fénykörből kitörtek. Ezt a kitörést nevezték el az angyalok bukásának.* Értsük meg jól! *Ez már nem fényköri kisugárzás volt, hanem a legelső fényköri kitörés.* A kitörő meleghangok pedig elszakadtak a fénykörtől, és a benne élő egyenletes és egységes élettől. *Kiszakadtak az Ige áramlatából.*

Mindegyik hang az egyenletességnek a minimumát és az ellenállhatatlanságnak a maximumát hozta ki magával a fénykörből. Kevés lelkiséget és sok testiséget Minthogy azonban kitörésük folytán érintkezniük kellett a fénykörön kívül lévő hideghangokkal, még jobban elanyagiasodtak. Mikor pedig végre eljutottak az alsóbb vonalban lévő képződményhez, amely nekik szokatlanul kemény, hideg, súlyos és mozdulatlan volt, amely tulajdonságok ellentétesek voltak az ő alaptermészetükkel, ennél fogva ellenállhatatlanságuknak is meg kellett törni a természetükkel homlokegyenest ellenkező akadályon.

Megállapodtak a képződmény fölött és a fénykör alatt Itt kezdték el új életüket. Csakhogy ez a hely telítve volt az ősmozgásnak ama hideg hangjaival és vibrációival, amelyeknek egy része még nem tapadt össze a képződménnyel. És vájjon

miért? Azért, mivel a fényköri kisugárzás ezeket már megkönnyítette.

A legelső kitörő áramlatnak a fényköri tulajdonságai nagyon meggyengültek, de teljesen még se vesztette el őket. Kihozta mégis magával az egyenletesség minimumát, miután ez soha egészen el nem választható az elenállhatatlanságtól. Még akkor sem, hogyha ez túlsúlyba jutott felette. *Mihelyt azonban a kitört meleghangok az ősmozgás hideghangjait érintették, rögtön kellett közöttük előállni egy új alakulásnak.* Egy közös minőségnek, amely minden elvegyülésnél törvényszerűen áll elő. Ilyen közvetítő alak lett közöttük az *első eterikus légréteg.* Talán ez volt a *Brogie-féle fényanyag, amely már átvezető híd lett a hideghangok és a meleghangok között. Az anyag és az erő között.* Ezért már a legelső légrétegben is föltalálható egy bizonyos fokú erőérzés és erőmozgás. Sőt, melegség is, amit magukkal hoztak le a fénykörből.

A légkör kialakulása azonban nem volt ugrásszerű, hanem csak egy fokozatos áthasonulási folyamat. *A teremtés nem pillanatnyi alkotás volt, hanem időbeli folyamatosság.* Legelőször még csak a fényköri kisugárzás érintette meg azokat a hideg hangokat, amelyek még képződménnyé nem dermedtek. Ez a fényköri kisugárzás őket mintegy *langyos párával telítette.* Nem találok alkalmasabb kifejezést *a meleg mozgására.* A pára alatt azonban ne a közönséges vízpárát értsük, hanem az *átmelegített őslevegőnek a rezgését, a mozgási tüneteményét.* Ugyebár, a meleg leheletben is van bizonyos páraszerűség? Már pedig a meleghangokat a biblia is *isteni leheletnek* nevezte. Sőt, érdekes, hogy a magyar nyelv az állati lelket ma is párának nevezi. Valahányszor tehát a meleghang hideganyaggal érintkezik, akkor átmeneti alakként mindig bizonyos páraszerű lecsapódás szokott közöttük előállni. *Ha a meleg van túlsúlyban, akkor harmat lesz belőle, ha hideg, akkor dér.*

Mikor a fénykörből kitört meleghangok egyesültek az űrben lévő, de még össze nem dermedt hideghangokkal, ekkor kezdett közöttük kialakulni a legelső őslégréteg. Nevet nem adok neki, de bátran mondhatnánk azt is, hogy éter. Ennek állandó hatása lassanként átváltoztatta a képződménynek a fölületét is. Azt az őanyag-masszát, amely az összedermedt hideghangokból képződött. *Hatásuk alatt a képződménynek a felszíne is fokozatosan enyhült és puhábbá vált. A légáramlaton keresztül most már a fénykörnek egy erősebb*

sugara is le tudott jutni hozzá. Míg a képződmény-tömeg teljesen sötét és kemény volt és nem volt fölötte ilyen átvezető légréteg, addig a sugár se tudott lejutni a fénykörből hozzá. Ezért a képződmény megközelíthetetlen volt a fényköri sugarak részére. Ezek csakis a képződmény fölött lévő hideghangokat sugarazhatták be eddig, amelyek még nem tapadtak össze a képződménnyel. Ezért volt szüksége a fénykörnek egy átvezető és közvetítő légkörre, hogy sugaraival a képződményhez is hozzáférközhessék. Különben ez a durva anyag a tiszta lelki fénnel még nem egyesülhetett volna.

Az első légréteg mozgása kezdetben nagyon rendszertelen és egyenlőtlen volt. Miért? Mert sokkal több volt benne az ellenállhatatlanság, mint az egyenletesség. De bárminő volt is, azért a mozgásával hatott a képződményre. Ezzel egy új alakulást kellett ebben is létrehoznia. És hozott is. Még pedig ma is láthatjuk a szemünkkel, hogy minőt. *A fény köri sugarak által most már megérintett képződménynek a felületét, a rettenetes erejű légréteg hatalmas erő-kitöréseivel úgyszólván föltépte és helyéről elmozdította. Amit a fényköri sugár először megpuhított, azt az anyagréteget ő felhalmozta.* De mivel ez igen egyenlőtlenül és minden rendszer nélkül tette, ezért alakulatait most is láthatjuk a földön. *Egyrészt az égbenyülő terméketlen hegyekben; másrészt a megpuhított termékeny völgyekben.* Az elképzelhetetlen erejű légmozgások a képződmény felületét, amelyet a fényköri sugár már lágyítani kezdett, hegyóriásokban halmozták fel. Ne feledjük, hogy még ekkor az őanyag is inkább csak erő-alakulat volt. De eme hegyóriásokra azért volt szükség, hogy védelmezzék a rettenetes erejű kitörésekkel szemben, a völgyeknek már megpuhított anyagát. Hogy megtörjék a szilaj viharokat és a völgyek egyenletesebben tudjanak puhulni és porhanyulni. Ez lett az oka későbbi termékenységnek.

Az őslégáramlat működésének a legelső eredménye tehát a képződmény felületének az átalakítása volt. A második pedig a következő: — Mikor a legelső meleghangok a fénykörből kitörtek, akkor az első hőáramlat lerohant egészen a képződményig. Itt azonban az ereje megtört, mivelhogy az ő természetével ellenkező akadályba ütközött. Azt a helyet és kört azonban, amelyet most a fénykör és a képződmény között elfoglalt és betöltött, szintén átalakította a maga hasonlóságára. Őslégréteggé lett. Hogyan? Majd részletezni fogjuk.

A kitörő szellemi erők hőáramlata ezzel szintén nagy

változáson ment keresztül. Tudjuk már, hogy e csoportnak az ellenállhatatlansága, amely őt kitörésre ösztönözte, már a fénykörben túlsúlyba jutott. *Egyenletességének legnagyobb részét, vagyis az érző-lelkiséget visszahagyta a fénykörben.* Miután pedig az egyenletesség az erőben a lelki-rész, az ellenállhatatlanság pedig az erő testi része, ennél fogva a kitört meglehangok szellemi és lelki képességeiket a legnagyobb részben ideiglenesen elvesztették. Ez visszamaradt a fénykörben. Ellenben testi képességük, vagyis mozgóerejük fokozódott. *Lelkileg meggyengültek, testileg megerősödtek.* Köznyelven: *elanyagiasodtak és közeledtek a természeti erők állapoiához.* Ma is ez a következménye minden bukásnak: elanyagiasodás. Így állott elő „a legelső légréteg”, amely már anyaggal összevegyült erő. *Erőanyag!*

E légrétegre, amely már ledurulás volt a tiszta erőből az anyag felé, azért volt szükség, mert ez lőn a közvetítő elem, amely átmeneti utat teremtett egy még későbbi és még erőteljesebb fénykitörés számára. Ez volt „a második újabb fényköri kitörés”. Mikor ez is megtörtént, akkor már ezen újabb áramlatnak a meglehangjai nem találtak a külső körben egy természetükkel teljesen ellenkező hideg hangállományra, hanem mihelyt a fénykört elhagyták, *rögtön belezutottak a már kialakult őslégrétegbe,* amely bár eldurvult alakulata volt az első kitörés áramlatának, de azért mégis rokon természetű volt ezen második fényköri hangok áramlatával. *Testvéralakok voltak, miután fényköri származásúak voltak.* Hogy még jobban megértsük eme kitöréseket, gondoljunk a Napnak mai protuberanciáira. *A légréteg tehát szinte átvitte és átsegítette a második fénykitörést a képződménybe.*

Amint tehát látjuk, a második áramlatnak először a régebbi elsőn kellett keresztül mennie, amely mint átalakult őslégréteg már ekkor elhelyezkedett a saját önkörében: a fénykör és a képződmény között. Sőt, a képződmény felszínén már bizonyos alakulásokat is idézett elő, mikor a felső réteget felszaggatta és helyenként óriási hegyláncokban halmozta fel.

A második fénykitörés áramlata tehát először a légréteggel ütközött. Nem nehéz átérezni, milyen rázkódtatásokkal járhatott ez az összeütközés is, amely a második kitörés fényáramlata és az útját álló légréteg között folyt le. Pedig ezek származásuknál és természetüknél fogva már közelebbi rokonságban álltak egymással, mint a fényköri fény és a kép-

zöldmény. Vizsgáljuk most először a második fény kitörés összecsapását a légréteggel. Majd később fogunk azután rátérni, hogy miként ütközött össze másodszer a légkör alatt lévő képződménnyel. Az első ütközetet körülbelül így képzelhetjük el:

— *Az isteni életkört* külső körgyűrűként a *fénykör* vette körül. Ez az *Ige birodalma. Krisztus Országá.* A fénykört pedig egy újabb külső körgyűrű övezte körül. Az első fényköri kitörésből kialakult *ős-légkör*, amely már saját körében megállapodott és rendszertelenül mozgó légréteggé lett. Képzeljük el ez alatt még egy külső hasonló körgyűrűt. *A képződmény-réteget.*

Ilyen volt abban az időben a világ képe:

Mikor a fénykörből a *második kitörés* megtörtént, akkor ez az áramlat a fénykörből kiindulva lefelé rohant és függőlegesen tört keresztül először a légrétegen, azután pedig lement egészen a képződményig. A légréteg már ekkor párává gyengült és itt nem is találkozott a második kitörés, olyan merrev ellenállással, mint a képződménynél. *De ez a második kitörés is egyenletességének, vagyis lelkiségének legnagyobb részét már szintén visszahagyta a fénykörben.* Ellenállhatatlanságát, vagyis testi erejét pedig a légkörrel való összeütközésében annyira fokozta, hogy a jótékony meleg már tűzzé durvult benne és már mint *tűzfolyam* ütközött a még alacsonyabb vonalú képződménnyel. Ebből láthatjuk, hogy a kitörő melegehangok, vagyis szellemáramlatok nem tudtak többé lelkiségükkel uralkodni indulatuk fölötti, és váljon miért? Azért, mivelhogy *egyenletességüknek a túlsúlyát*, amely a szellemi lényekben a legfinomabb lelkirész, *visszahagyták a fénykörben.* *Kitörésük folytán inkább testileg buktak el, miután lelkirészük a fénykörben visszamaradt. A lelkimeleg ledurvult bennük fizikai tűzzé.* A fényköri hő végső erőfeszítésében anyag-elemmé, vagyis testi tűzzé lett. *Így lesz az emberben is az indulatkitörés testi tűzzé.* Pusztító méreganyagga.

Mikor a második kitörés az *ős-légkörrel* megütközött, akkor az összecsapásban a vesztes, vagyis helyesebben a nyertes, mind a két fél volt. Tulajdonképpen két rokonelem ütközött össze. Mikor a második fénykitörés támadott, akkor az első csapást *az ős-légréteg* fogta fel. Tudjuk, hogy ez az *első fénykitörésnek az alakulata volt.* Öszeütközésük pedig a következő átalakulást hozta létre bennük: Mivelhogy a második fénykitörés már sűrűdöttebb volt, nem fődte egészen a lég-

áram körének az egész hosszát. Csak egy részén tört keresztül függőleges vonalban. Még pedig a kör két oldalán olyan távolságra kihatva, amely az egész légkör átmérője negyedének felelt meg. E területen pedig a tűzzé durvult 2-ik áramlat megemésztette a melegpárát: az ős-légrétegnek egy részét azon a területen, ahol keresztültört. Ellenben saját tűzének egy részét ebben az ütközetben hátrahagyta. *A világtesteknek száraz, forró, tropikus földövei így keletkeztek. Mert amikor ez a 2-ik erőáramlat a képződmény egységes nagy tömegét áttörte, akkor az egységes masszát világtestekre darabolta szét.* Ezek pedig későbbi forgásukban, természetüknél fogva azokkal a pontjaikkal fordultak az erősebb tűzű égitestek felé, amelyeken a tűzfolyam keresztültört. Egyneműségüknél fogva vonzódtak egymáshoz.

Kövessük most útjában a száguldó 2-ik fény áramlatot, amely tűzének egy bizonyos töredékét hátrahagyta az áttört ős-légkörben. Mikor ez az áramlat a légkör aljára leért, ott útját állták a hegyóriások alakulatai, amiket a képződmény felületén az ős-légréteg rendszertelen mozgás-kitörései halmoztak fel. A nyílegyenesen rohanó áramlatnak ezekkel szintén ütköznie kellett. Meg is történt és most már fél győzelemmel. *Az első kitörés ereje még megtörött a képződmény felületén és csak fölötte alakult át légréteggé. Ellenben a 2-ik kitörés már nemcsak a légréteggel csapott össze, hanem azon „áttörve ütközni tudott a mélyebben fekvő képződménnyel is.* f/Lég pedig fél győzelemmel, amely abban állt, hogy az útjában álló hegyláncokat földig lerombolta. Porrá zúzta. Ezekből tettek a világtesteken az óriási homoksvatagok.

Viszont a vesztesége az lett, hogy tűzerejéből egy negyedrészt a csatatér színhelyén hagyott. *Ez a tűzerő pedig befurakodott a hegyek mélységeibe és erő-alapjává lett a világtestek anyagának mélyében működő tűznek.* Hogy tűzerejének egy negyed részét elvesztette, az könnyen megérthető, miután a hegyóriások már nem voltak az ő természetének teljesen megfelelő alakulatok. Ezeket az ős-légmozgás halmozta össze a fénykörü sugártűzés által már megpuhított képződmény felső Rétegéből. Ez volt az oka, hogy az ütközet közöttük nagy erőfeszítést igényelt. *Innen eredt az a fizikai törvény, hogy minden összeütközésből eldurvult meleg, vagyis tűz áll elő.* Nem $\psi\zeta$ anyag változik át tűzzé, hanem a nyomás folytán összehúzott energia, amely azután megsemmisíti az anyagot. Még pedig kellő sűrűségével nemcsak a tűzfogó, hanem még a tűzálló anyagokat is.

Mihelyt a 2-ik kitörés áramlata keresztültört a hegyeken, akkor lejutott a mélyebben fekvő képződményekhez is. De amíg ideért, maga az áramlat is sokat alakult. Ugy a légréteggel, valamint a hegyekkel való ütközéseiben ellenállhatatlansági ereje fokozatosan durvulni és elanyagiasodni kezdett. Már az első áramlat kitörésénél is láttuk, hogy amikor a meleghangok a hideghangokkal ütköztek, akkor ellenállhatatlansági tulajdonságuk szintén elanyagiasodni kezdett és ős-légréteggé lett. A tiszta erő fokozatosan elemi erővé vált, amely később *talán oxigénné alakult, vagyis a tűznek a legfinomabb erő-alakjává*. A második fénykitörésnél az ellenállhatatlansági erő rész még inkább eldurvult, miután az ütközetekben még nagyobb erőfeszítést kellett kifejtenie. Itt már nem csupán tűzerővé, hanem fizikai tűzzé durvult. Érthető, miért? Az első áramlat még csak érintette a képződmény felszínét, de vele egész erővel nem ütközött. Ezért se melegséget, se ellenállhatatlansági erejét nem kellett a végletekig megfeszítenie, holott a 2-ik kitörés a keményebb ütközetek hevében erőfeszítését a végletekig fokozta. *Itt már nem csupán oxigénné, hanem tűzzé durvult*. Egy újabb erő-alakká, amely már fizikai jelenség. Természeti erő, amelyet a görögök még elemnek tartottak.

A 2-ik kitörés száguldó áramlata visszahagyta tűzerejének egy negyed részét az említett két előző ütközetben. Erejében tehát így megfogyatkozott. Már csak három negyed rész erővel ütközhetett a mélyebben fekvő képződménnyel. Ezért a hideg, holt és kemény képződmény már nem érintette őt olyan váratlanul és előkészület nélkül, mint egykor az első kitörés áramlatát, amely a képződmény felületén megtörtött. Viszont összecsapásai az ős-légréteggel és hegyekkel már benne is bizonyos elváltozásokat okoztak. Eldurvították. Elanyagiasodott. Ellenállhatatlan ereje tehát nem is tört meg a vele ellentétes természetű, sötét, kemény és hideg képződményen, amint ez az első kitörés áramlatával történt. Közlebb állott hozzá. Ezért visszamaradt háromnegyed rész erejének a teljességével tudott megütközni vele.

Az irtózatos robbanás, amit ily módon előidézett, még csak nem is sejthető. *Elképzелhetetlen erővel szaggatta szét darabokra a képződménynek még eddig egységes tömegét. A széttépett világtesteket pedig kisebb és nagyobb gömbökre szaggatta*. Csakhogy eme rettenetes ütközetben maga az erő-áramlat is, amely tömör egységben tört ki a fénykörből, szer-

tesztét esett. Széthulló egyes részei pedig összeforrtak a képződmény réteg szétszaggatott darabjaival. Mikor tehát ez a kitörés az egységes képződményt darabokra tépte, ugyanakkor a képződmény visszahatása az egységes tűzfolyamot is részekre darabolta fel. *Ezért lett az összeütközésük mind a két félre nézve fél veszteség és fél győzelem.*

Részekre szakadozott fel tehát a tűzfolyam is és az anyagot izzóvá hevítő tüze elválaszthatatlanul összeforrt a képződmény egyes részeivel. Ez volt tulajdonképpen célja a kitörésüknek is. *Egyesülni az anyaggal.* Életalapot akartak nyerni a maguk számára, miután a szellemi lényeknek meg volt az az Istentől nyert szabadságuk, hogy életvonalukat és ezáltal élethalakjukat szabadon változtathatták. *A saját erejükkel léphettek át egy alacsonyabb vonalba. Ezt nevezzük bukásnak.*

Hogy a széttépett világok hogyan röpültek és száguldoztak azután az űrben, vagyis az ős-erőben, azt még elképzelni sem tudjuk. A kitörő áramlat ellenállhatatlansági ereje űzte és hajtotta őket. Hogy pedig az az irtózatos tüzerő, amely a szétszaggatott képződmény részeivel egyesült s amelyet ez kisugarazni tud magából, hogyan járja át túlzottan és perzselőn, tikkasztóan és fullasztóan a mindenséget *milliárd évekkel később is*, amikor már útja, alakja és ereje nagy átalakulásokon ment keresztül, *azt még ma is érezhetjük.*

AZ ANYAG MINT ŐSKÉPZŐDMÉNY.

A mi értelmi gyarlóságunk az oka, hogy a világ kialakulásának a folyamatát nem tudjuk egységes egészében felfogni, csak egymástól különválasztott részletekben, mert valamit értelmileg szemlélni nem lehet máskép, mint egymásmellettségben: — térben, — és egymásutániságban: — időben. — Ezek pedig *Kant* szerint is az értelemnek csak a szemléleti formái. Valamit egész fejlődésében csak megérezni lehet Intuációval.

Ezért nem követjük most szétágazó útjain tovább a világokra szétszaggatott képződménnyel együtt a légáramlatot és a már kialakult tüzet. Lelki nyelven: a fénykörből kétízben kitorrt és elemekké ledurvult őslényeket, amelyeknek az *első csoportja* — áramlata — „*őslégréteggé*”, a *második* pedig már „*tűzerővé*” durvult. Lelkierőkből lesülyedtek a természeti erők alacsonyabb törvényeinek a vonalába. *Minthogy azonban a világegyetem egységes fejlődési folyamatát a maga egészében felfogni nem tudjuk, külön-külön kell tehát minden egyes életfolyamatot úgy alakulásaiban, valamint alakításaiiban megfigyelni.* Összhatásaikra pedig majd csak később fogunk visszatérni. Most egyelőre az erőéletnek csak „*a legelső szakát*” kívánom megvilágítani.

A teremtést már a biblia is egyes korszakokba helyezi bele. Lényegileg teljesen helyesen. *Az első korszak befejeződött az anyagvilág és a lelkivilág teremtésével. Ekkor alakult ki a menny és a föld. Ezt követte a fénykör kialakulása: a lelkivilágosság. Ezután jöttek a fénykörü kitorréseknek az alakításai. Először az őslégréteg, amelyet primair korszaknak nevezhetünk. A 2-ik kitorrés már lehozta az anyagba a tüzet, mint alakító erőt. Ez a sekundair korszak.*

Mi azonban most a teremtés megindulását, „*a kezdetét*” fogjuk vizsgálni. *Elhagyjuk tehát a fénykörü kitorréseket és ezeknek az alakulatait: az őslégréteget és a tűzerőt — ame-*

lyek már későbbi erőjelenségek — és visszatérünk az anyag őséneke, a képződménynek az ismertetéséhez, amely az egymásba-ütköző hideghangoknak az összedermedéséből képződött

Ezt a képződményt mindaddig helytelen volna *anyag*nak nevezni, amíg az erő őt anyaggá, vagyis alkotórészé át nem alakította. Ugyanis ez a kifejezés „*anyag*” csak olyan állományt illet meg jogosan, amelyben már *minőségek* vannak s amely már teljesen alkalmas bizonyos erőalkotások céljaira. *A képződményben még anyagminőségek nincsenek.* Ezért nekünk érzékelhetetlen, miután mi csak minőségeket tudunk érzékelni.

Hogy az ősképződmény, amely az erő-mozgás hideg rezeneteiből sűrűdött össze, mennyiben felelt meg bármilyen célnak, vagyis volt-e sajátos és hasznos tulajdonsága, azt akarjuk most kutatni. Tekintsünk vissza a messze múltba, amikor az ősképződmény még csak az erő két tulajdonságának a hideg hangjaiból állott elő. Erőrezenetekből. Ekkor az erőben a meleg még csak szunnyadozott; kifejlődve azonban még nem volt. Vájjon minőnek kellett lenni ama hideghangoknak, amelyek a két tulajdonságú erőnek a mozgásából áramlottak ki? Kétségtelenül olyannak, mint amilyen maga az a mozgás volt, amely őt létrehozta. Szóval *egyenletesnek és ellenállhatatlannak.* De vájjon milyen lehet egy egyenletes és ellenállhatatlan hang? Egyenletességénél fogva változatlanul egyforma, miután az *egyenletesség a változatlanság.* Egyhangú mindig és mindig. *Ellenállhatatlanságánál fogva pedig kemény és erős.* Ezért nem halkán és lágy nesztelenséggel sorakoztak egymáshoz, hanem természetükhöz íven kitörő erővel vitte őket mindig tovább és tovább az ellenállhatatlansági erőmozgásuk. Ne feledjük, hogy ezek a rezenetek — hideghangok — erő-mozgási tünemények voltak. Az ellenállhatatlanságnak mozgó erő-természete volt az oka és előidézője úgy a hideghangoknak, valamint később a legelső légmozgásnak is. Most is az!

Tegyük fel a kérdést, mi történt volna akkor, hogyha az első hangokban nem lett volna ilyen mozgó erő, amely őket továbbvitte attól a ponttól, ahol létrejöttek? Akkor a legelső megállapodott hang akadályul szolgált volna a további hangok kiáradásának és így az anyagvilág alakulásának más módon kellett volna előállnia. Ezért ragadta az első hangot az ellenállhatatlansági erő magával mindaddig, amíg csak aka-

dályba nem ütközött. Tudjuk, hogy az *erőnek ma is törvénye, hogy mozgását változatlanul fenntartja, amíg abban egy ellentétes erő-hatás meg nem akadályozza.* Ez a *Newton-féle első törvény.*

Akadályba ütközött? Hogyan? Kérdezhetjük joggal. Hiszen az erőben még eddig semmi sincs, csak önmaga. Mi lehetett tehát ott az akadály? Hogy a 2-ik hang már akadályra talált az elsőben, az megérthető. De hogy a legelső, amely előtt még akadály nem volt, csak erő és csakis erő és mégis megállt, azt az erő mai törvénye szerint meg nem érthetjük. Teljesen helyes! Meg kell tehát keresnünk az akadályt.

A világűr végtelensége is csak köralakban képzelhető el Einstein-nek is ez az álláspontja. Remélem, ezt később nem várt könnyűséggel fogjuk mi is megérezni. *A kiindult első hang, amely szintén körben mozgott,* természetes, hogy útjában sehol akadályra nem találkozott s így nem is tört meg ütközben, hanem *mint mozgó erőresz visszatért a kiindulási pontjához.* Oda, ahol az örök mozgásban lévő erő szakadatlanul ontotta magából az újabb hideghangokat. Miután e hangok egyetemes ütemességgel haladtak, sohase érhatték volna el egymást, hogyha nem körmozgást végeznek. Így azonban összeütköztek és ezért erőt veszve meggyengültek. És vajjon miért? Azért, mert *két ellentétes irányú, de egyenértékű erő, ha egymással ütközik, egymást kölcsönösen megbénítják.*

A kiindulási pontjára visszatérő hang már nem talál többé nyitott utat maga előtt. Gyors egymásutánban ütköztek bele az újabb hangok és ő is a folyton kiáramló hangok sorozatába. Tartsuk szem előtt, hogy *minden egyes hangnak meg volt a saját köre.* Majd hogyha később az örökmozgást és végtelenségét már testben is el tudjuk képzelni, akkor egyszerre világossá lesz előttünk, miért vannak az anyagban rétegeződések? Nemcsak egymásfölött, amit a természettudomány igen felületesen magyaráz, hanem egymásmellett is. Ekkor majd tisztán fogjuk látni, hogy *az anyag réteges képződése a hangok egymásután való Maradásának a természetes következménye volt.*

Van azonban egy másik oka is, hogy az ütköző hangok miért tapadtak egymáshoz és ezáltal miért gyengültek el? Ez már egy fontos új szempont, mert hiszen az erő-egyesülés mindig erő-gyarapodás. Csak a szétszakadás az erő-gyengülés. A felelet e kérdésre az, hogy az ősmozgásban még ekkor nem

kifelé a Szentszellem. A lelkiyeleg, amely nélkül sem új életalakulás, sem új élet-sokszorozódás elő nem állhat. Ezért a hideghangok az összeütközésben erőt veszve megbénultak és összedermedtek. Hogy könnyebben megérthessük: — *Erősalakká lettek!* Természetes, hogy a *salak* szó itt csak fogalmi jelzése bizonyos átalakulásnak. *Az összeütközés folytán erőt veszett vibrációk képződménnyé dermedtek.*

Most jön egy nehéz kérdés és nehéz pont. Az összedermedt hangok most súlyuknál fogva sülyedni kezdtek-e, vagy pedií» megmaradtak-e azon a ponton, ahol megdermedtek? Amíg az erőt és a végtelenséget meg nem érezzük, addig kénytelenek vagyunk e fontos kérdésen keresztül siklani egy részleges és tökéletlen magyarázattal: — *Megmaradtak azon a ponton, ahol megdermedtek és ahonnan kiszorították az erőt* A dermedt és képződménnyé sűrűdött hangokat pedig a végtelenséget betöltő erő fenntartotta. Könnyebb megértés céljából *gondoljunk csak a tengerre és a rajta megállott hajóra, amelyet fönttart az óceán is a helyéből kiszorított víz súlyával, vagyis erejével.*

De ha a megdermedt hang csak egy atomnyi erőt is kiszorított a helyéből, akkor ez az erő-atom hová helyezkedett? Ugyebár, csak önmagába nyomulhatott, mert hiszen a végtelenség az erőben végtelen és így a kiszorított erő önmagán kívül máshová el nem helyezkedhetett. Az erőnek ez a magába nyomulása idézte elő az energia-sűrűdést és így állott elő az energia-mozgás tömörüléséből a meleg. A meleg maga azonban az öserőben már benne szunnyadozott. Öröktől fogva benne élt virtualiter. Kifelé hatni azonban már csak az energia-sűrűdés után kezdett.

Miután pedig melegre a mozgásnak szüksége nincs, ezért az erő-mozgás ezt a meleget rögtön kibocsájtotta magából A könnyű meleg pedig meleghangok alakjában áramlott ki a színerő életközpontjából. Ezek voltak azok az isteni lehetetek, amelyekről már tudjuk, hogy a képződmény körével szemben helyezkedtek el és összegyűlve, megalkották a maguk *fénykörét.* Ezen egyes meleghangokat nevezi a biblia *isteni leheteteknek, egységüket pedig „fénykörnek”, Krisztus Országának. Látjuk tehát, hogy az örök mozgás körében valami egyszerre megállt. Ez volt az a pillanat, melyet az „idők kezdetének” nevezünk.* Amíg csak erő és mozgás volt, addig még se tér, se idő nem volt. Csak örökkévalóság volt. „*Tartam!*” De vizsgáljuk most tovább, hogy a dermedt képződményt minővé alakítja és mire használja fel az erő?

Próbáljuk átérezni azt a különbséget, ami az egymással szembekerült *dermedt-hang* és a *mozgó-erő* természete között fennállott. Úgy-e? az egyik mozdulatlan, álló, sötét, kemény dermedtség. Élettelen valóság. *Egyelőre még alig elemezhető, mert kisebb minden atomnál*, amelynek ő még csak egy parányi részecskéje. *De már az erőből különálló valóság*, miután vele ellentétes természetű. Mi ezt a parányiságot még nem érzékelhetjük, miután *csupán erő-vibráció. Az atomnak is csak töredéke*. Lehet, hogy közeláll a mai *elektronokhoz*. Ellenben az erő már egyenletes és ellenállhatatlan mozgás. Majd hogyha az erőt fel tudjuk egykor fogni, a képződmény felől is rögtön tiszta fogalmaink lesznek. De miután ezek egymásnak az ellentétei, csakis együtt érthetők meg. Ellentétezés nélkül nincsenek tiszta képzeink.

De már eddig is világos, hogy *az összedermedt hangokban erővesztett erő-részeket kell látnunk. Bizonyos erő-salakot*, amelyet a színerő önkialakulásának — autogenezisének — folyamatában mozgásából kirezgett. Lehet, hogy ez volt a mozgó-erőben az a változás, amelyre a tiszta meleg származásának szüksége volt. Talán a hideghangok visszahatása nélkül elő sem állhatott volna az ellenállhatatlanságban az az energia-sűrűség, amely kiváltotta a mozgásban a szunnyadó meleget. *Boldog volt tehát az a hang, amelyet az Úr nem bocsájtott ki idő előtt és fenntartott Magában! Így lett belőle anyagrezzenet helyett meleghang. Szellemevényiséggé fejlődhetett.*

Az egymással összeütköző hideghangok dermedtségéből bizonyos erő-alj, vagyis erő-salak képződött, amelyek az összeütközésüknél mind a két erő-tulajdonságukat elvesztették. Kölcsönösen megbénították egymást és ezért teljesen élettelené váltak. Egyelőre nem is lehetett más sorsuk, mint ami lett. Milliószor évmilliárdokig meddő pihenésben és teljes öntudatlanságban léteztek. *Ez lehetett az ősképződmény kezdetleges élete*, amely állapotot a biblia *káosznak* nevez. *Egy meddő létállapot változások nélkül.* Ezért az *idők tényleg teljes tétlenségben* suhantak el fölötte, mert *ahol nincs változás, ott nincs egymásutániség sem. Nincs idő!* Ekkor még csak az erő mozgása működött szakadatlanul és a képződménynek olyan roppant tömegét gyűjtötte össze a végtelen erőben, amely visszahatásával már-már akadályozta az erő ösmozgását. Legalábbis önmagában sűrűsödésre indította, hogy így létrehozassa azt az alakulást, amely lehetővé tette, hogy az

erő egyenletes mozgását ellenállhatatlanul tovább is folytathassa. Tudjuk már, hogy ez az alakulás az *energia sűrűdéséből származott önmeleg volt.*

Hogy az energia ezt a sűrűsödését hogyan hajtotta végre és hogyan *kezdett a melegben fölszabadított erővel átalakítólag hatni* a képződményre, azt már az előbbi fejezetekben megemlítettük. Közvetve hatott. *Legelőször fényköri kisugárzásokban. Később pedig fényköri kitörésekben.* Sőt azt láttuk, hogy az örökmozgás köre hogyan telt meg kezdetben élettelen, dermedt képződményekkel, később pedig a sugárzás által helyenként megpuhított langyos és egyenletes hangpárakkal. Ezekből alakult ki később az ösléggör. *A sugarak tűzése megérintette a képződménnyé még össze nem tapadt ős-rezzeneteket és nem engedte többé őket összedermadni. Ezért ezek, mint meglágyított hangpárák már készen várták a legelső fény köri kitörést.* Mikor ez megtörtént és a meleghangok legelső áramlata kitört, akkor ezek *összevegyültek* testvér-alakjaikkal: a sugarak által már meglágyított hideg hangpárakkal és *előállott belőlük egy új erőanyag-alakulat: az ösléggör.*

Ez lett az az átvezető alakulat, amely már egyesítette magában az *összevegyült meleg és hideg hangoknak a lényeges tulajdonságait.* Öslégréteg, amelyet *primaire* alakulatnak neveztünk el és amely *összekapcsoló hídverés lett a képződmény és a fénykör között.*

A légréteg segítségével, vagyis közvetítésével *most már a fényköri kisugárzás is le tudott hatni a képződmény fölszínéig.* Ezért ennek a *dermedtsége is fokozatosan engedni kezdett.* Megpuhított felületét, vagyis a porhanyóvá lett völgyeket most már joggal nevezhetjük alkotásra előkészített anyagrészeknek. Ezért az *anyag a képződménynek már erővel átjárt,* vagyis a fényköri sugarak által már megpuhított felülete. Így *ébresztette fel dermedtségéből a holtképződményt új életre a fény köri meleg.* Ez volt az *Ige fénykörének a legelső megváltó ténye.* Az *anyag őselemének, a megkeményedett, hideg és mozdulatlan képződménynek a föltámasztása.*

AZ ANYAG.

Ősállapotában, amíg a melegség a képződményt anyaggá nem lágyította, addig ez még csak kemény és mozdulatlan salakja volt a rezgés hideg hangjainak. Ezek mint rezzenetek egyenletesen szálltak a körükben és nem száguldottak olyan erővel és ellenállhatatlansággal, amelynek összeütközéséből világkataklizmák állottak volna elő. Ez már csak a secndaire korszakban következhetett be, amikor a 2-ik fénykörü kitörés ellenállhatatlansági túlsúlyától, üzve és hajtva az ősképződménnyel összeütközött. Ekkor már nem csupán egyes hideghangok ütődtek egymásba, hanem a 2-ik fénykitörés hatalmas erő-áramlata csapott össze a keménységgé dermedt képződmény világtömegével. Összerobbanásukból pedig mechanikus módon állott elő ismét egy új alakulat, mintahogy ma is mindig törvényszerűen áll elő, mihelyt két erő-alak egymással összeütközik. Ez az új alakulat, amely alapjában eldurvult erő-alak, a tűz-erő volt. Az őstűz azonban még csak a lelki melegnek az erőalakulata, miután a mai érzékelhető testi tűz máj csak az egyeletességnek a kimaradásával keletkezhetett. A lelki-résznek a hiányával. Alapjában véve tehát a testi tűz a lelki-tűznek az elanyagiasodása, vagyis ledurvulása volt. Az áramlatok kitörésük pillanatában egyenletességüknek legnagyobb részét a fénykörben visszahagyták. Ma is láthatjuk, hogy minden kitörésnél vagy bukásnál túlsúlyba jut a testiség és ezzel arányosan gyengül le a lelkiség. Ezt az elváltozást minden indulatkitörésben érezhetjük saját magunkban is. Ezért mondja a biblia az emberiség ősbukásáról: — Értelmük elhomályosult, akaratuk pedig a rosszra hajlamossá lett. Testileg pedig megromlottak.

Az anyagéletnek azonban már testi tűzre is szüksége volt. A fizikai melegnek bizonyos hőfokára, mert enélkül se szerveződés, se testi élet nincs. Legalább is nincs olyan élet, amely termékeny élet volna. Ezért a hő, mint egyenletes meleg a ter-

mékeny testi éleinek is a forrása. De lehet pusztító tüzerővé is, mihelyt nem egyenletes és nem rendszeres. Ilyen hőre már csak a holt, durva anyagnak van szüksége, mert ennek a keménységét a tüzerő feloldja és az anyagot az erő céljaira alakíthatóvá teszi.

A színerő is azért egészítette ki két erő-tulajdonságát is egy harmadikkal, *a jótékony lelki-meleggel*, hogy az ellenállhatatlansági energia sűrűdése *soha pusztító tűzzé ne legyen*. Csupán életet adó és fenntartó hővé. *Ezen egyenletes és rendszeres melegségnek központja pedig az isteni életben a Szentszellem. Minden élet Belőle áramlik ki*. Mert hogyha a lelki-meleg csupán az ellenállhatatlanság testi sűrűdéséből állott volna elő és a végtelen erejű energia ösmozgását az erőérzés egyenletességre és rendszerességre nem indította volna, akkor a hőnek olyan fokozata állhatott volna elő, amely azt a végtelen űrt, amelyben az abszolút erő megsemmisítő képességével mozgott, egy mindent elégető és megemésztő tüzerővel telítette volna meg. Lehet, hogy ez lett volna a mai oxigénnek az essenciája. *A megváltó meleg helyett pusztító tűzanyaggal telt volna meg a világűr*. És habár az erő mozgása a színerő benső életében így is összhangzó és örök lehetett volna, de külső életében céltalan és terméketlen lett volna. *Ezért kellett a lelki-meleg életet adó és osztogató központjának, vagyis a Szentszellemnek mindkét erőtulajdonságából származnia. Nem csupán az erő-ellenállhatatlanság mozgásából, hanem az erőérzés jóságából is. Atyából és Fiúból*.

Az éltető és elevenítő erő lett tehát a Hármasegység közös életülakjává: Szentszellemmé! A lelki-melegnek egyenletes és rendszeres forrásává. Minden kegyelemnek és minden életnek az osztogatójává. Ő darabolta fel a Fiú sűrűdött önmelegét, az ú. n. *Igét* egyes meleghangokra. Lelkekre és szellemegyenlőségekre. Belőle emelkedett ki mint legelső meleghang az *elsősüzlött Ige is: Krisztus Király*, Akit követtek a többi meleghangok: *az Ige testvérei*, helyesebben testrészei, mert minden élő és értelmes szellemi lény Krisztus testének csak egy-egy parányi részecsskéje. Ezeket nevezi a biblia isteni kileheléseknek.

A Szentszellem tehát a Hármasegység életközpontja. Éppen olyan élő, isteni valóság, mint akár az Atya, akár a Fiú. *A kegyelmi élet tiszta forrása és osztogatója*. Ott lehel, ahol akar, vagyis, ahol jónak látja. Szimbóluma pedig egy égő tüzes nyelv. Nem pusztító tüzerő, hanem éltető lelki meleg, amely jelenti a meleghangokban a lelki világosságot, az értelmiséget és a Szentszellemnek mind a hét ajándékát.

Egyenletes meleggel indult meg a külső életnek a szervezése és a szellemi lényeknek a teremtése is. A Fiúnak sűrűdött önmelegét pedig egyenletessé az erőérzésnek és az erőmozgásnak összhangzó ténykedése teszi. Ez már kizárólag a Szentszellemnek a munkája. Már egyszer említettük, hogy amíg az isteni meleg kifelé nem működött, addig olyan törvény sem volt, amelynek erejénél fogva két mozgó-erővel bíró testnek, vagy elemnek az egyesüléséből erő-fokozódás, vagyis megnövekedett erő állhatott volna elő. Erőgyarapodás melegség nélkül nem lehetséges. Enélkül nincs benső egyesülés. Csak fizikai tapadás van. Ez azonban nem erő-fokozódással, hanem az erő megdermesztésével jár. Minthogy pedig a léikimeleg és a benne szunnyadó élettörvény csak akkor kezdett az erőben kifejlődni, mikor a megdermedt képződmény térfoglalása és visszahatása által az energia-mozgás egyenletesen kezdett sűrűdni, ennél fogva az, és a hideghangok is, *meleg hiányában erőt veszve csak megdermedhettek. Erőben azonban nem gyarapodhattak. Az ősmozgás rezzenetei is csak akkor váltak élő meleghangúkká, amikor az életadó lelkimeleg központjából, vagyis a Szentszellemből leheltettek ki.*

Helyezkedjünk most ismét vissza az *ősállapotba*, amikor mozgáson és képződményen kívül még semmi sem volt. Mikor a melegség a színerőben még csak szunnyadozott és a Szentszellem működése kifelé még nem nyilatkozott meg. Ne engedjük tehát magunkat a sokkal később képződött elemektől és ezek törvényeitől megzavarni, mert ez esetben sokkal nehezebben érthetjük meg az „őskezdetben” történt tényeket és átalakulásokat. A későbbi tények ugyanis könnyen megzavarhatnak bennünket.

A képződmény is csak akkor kezdett anyaggá puhulni, mikor az isteni életpontból a meleghangok, mint isteni leheletek már kiáramlottak. Ez a meleghang-áramlat gyűlt össze a fénykörben. Itt lett kezdetben lelki-világossággá. Később pedig tömör fénné sűrűsödött. Csak ezután kezdett a fénykör is a képződmény felé sugarakat kibocsájtani. Eme fényköri eredetű sugarak már erőhatások voltak. Az Ige szeretetének legelső melegkiszűrődése. Ez volt a fénykör legelső kísérlete, hogy a külső anyagvilággal valamely módon kapcsolódhassék. Sugarakat is csak azért bocsájtott ki magából, hogy a folyton képződő hideghangokat átmelegítve lágyan tartsa és ne engedje többé a képződményhez tapadni és vele összedermedni. A legelső kisugarazás azonban még csak útegyengető

volt. A későbbi fénykitörések útját akarta vele az Ige előkészíteni. Az első kitörés pedig a kellő időben pontosan beérkezett. Akkor történt meg, amikor a fénykör már túltelt meleghangokkal, vagyis fényköri szellemekkel. Tudjuk már, hogy az első kitörés melegáramlata hogyan vegyült össze a fénykörön kívüli hideghangokkal. Tudjuk azt is, hogy egy új alakulat állt elő belőlük: — az őslégréteg! Fényköri szempontból az már erőledurvulás volt. De szükség volt rá, mert csak ez a kapcsolódás vezethette le a fényköri erő-hatást a durva képződményig. Ma is láthatjuk, hogy átvezető légkör nélkül a napsugarak se tudnak egyenletes melegséggel hatni a durva anyagra.

A fénykör lelkiyelege is csak sugarak alakjában tudott kezdetben a képződmény felületéig lehatolni. De csakis a felszínéig, mert ez időben még szervesen nem tudott kapcsolódni vele. A fölszín azonban már lágyítani és puhítani tudta. Erős sugártűzésével képes volt oldólag hatni a hideghangokból összetapadt képződményre. Magunk is tapasztalhatjuk, hogy még a fizikai fény is képes feloldani és megsemmisíteni minden olyan anyag alakot, amelyhez már kapcsolódni tud.

Azt is mondtuk már, hogy a képződmény meglágyított felületét a légmozgás rendszertelen kitörései némely helyen felszaggatták és hegyekben halmozták fel. Így készítette elő az őslégréteg a képződmény felszínét a 2-ik fénykitörés számára, amely a kellő időben szintén pontosan beérkezett. Dehát miért volt szükség ilyen óriási hegláncolatokra? Azért, hogy majd ha a 2-ik kitörés egy újabb áramlat alakjában keresztül fog törni az őslégrétegen, akkor kifejtett erejének teljességével ütközhessek meg a hideg és holt képződménynek a legkeményebb masszájával. Ez fogja a kitörő hőáramlatot kényszeríteni megfeszített erejének a legteljesebb kifejtésére. Ezen rettenetes erejű összerobbanásnak kellett keletkeznie, hogy a lelkiyeleg ledurvulhasson testi tűzzé. Ez a tüzerő szaggatta azután szét a képződmény tömegét világtestekre, hogy ennek egyes részeivel egyesülve és összeforrva anyag-alakító és tisztító erővé válhasson bennük.

Az első kitörés még a kemény képződménnyel nem ütközött, csak ama hideghangokkal, amiket a fényköri sugarazás már meglágyított. Ezeket azután magába olvasztotta és átváltozott velük együtt egy új alakulattá: őslégréteggé. Ezen ütközetben azonban az első kitörésnek az ereje is fokozatosan gyengült és mire a képződmény kemény rétegéhez ért, annyi-

ra megtörött, hogy egy újabb élvonalba kellett beleilleszkednie. Minőségi differenciáltságának megfelelő vonalba. Itt folytatta tovább rettenetes erejű mozgását. *Körének határait pedig az egyik oldalon a fénykör, a másikon pedig a képződmény határolta. Még pedig a fénykör volt belül és a képződmény köre kívül. Eme határok között mozgott az ősidőkben az első légfolyam.*

Határok között azonban ne értsünk közöttük éles elválasztó vonalakat, amelyek felapróznák az egyetemességet és ezzel megtörnék benne az összefüggő egységet. A végtelenségben nincsenek elszigetelő határoeltságok. *Mindenütt csak minőségi áthasonulások vannak. Csak „tartam” van. A Bergson-féle „duré”, amely áthasonulás az egyik helyzetből a másikba. Az egyik tényből vagy minőségből egy másikba. De mindig csak egységesítő egyetemességbe.*

Minden az abszolút erőből indul ki. Ezért a teremtett világ egységes nagy egészében csak minőségi különbségek vannak. Hasonlatban szemléltetve így foglalja össze az egységes delej-erő is a különböző molekuláris delej értékeket. Nekünk ez a benső összefüggés azért olyan érthetetlen, mivel még mindig nem tudjuk érzékelni, *hogyan megy át az anyag az erőbe és az erő az anyagba.* Végső elemzésünkben azonban az *elektronokhoz* érünk, amely már erőanyag. *Itt a vezető fonálunk egyszerre elszakad.* Ugyanilyen fokozatos áthasonulásokat látunk saját testünkben is. A legfinomabb folyékony testanyagunkból kiindulva eljutunk a durva csontképződésig. *Egymásból kifolyó átminősüléseket látunk, amelyek különbözőségeik dacára egységes egészbe forrnak össze.* Még jellemzőbb példa erre a hagymás növények különböző rétegződése, amelyben minden egyes réteg alakilag, de azért lényegileg mégis egységes egészet képeznek.

Mikor a kitért legelső áramlat bizonyos képzelt határok közé helyezkedett el, itt mint *őslégáramlat* leanyagiasodott alakjában megkezdte törvényszerű működését. *Atalakítólag hatott az alacsonyabb vonalú képződményre is. Meglágýtott felületét föltépte és hegyekbe halmozta föl. Így került legelőször a képződmény, vagyis az anyag őseleme először a légáramlat, később pedig a tüzerő alakító és tisztító erő hatalma alá.* Ezzel egy új viszony támadt az erő és az anyag között, amelynek első következménye az lett, hogy a fényáramlattal egyesült hideghangok dermedtsége lágyulni és puhulni kezdett. *Lassanként visszanyerték elvesztett két erőtulajdonságu-*

kat: az egyenletességet és az ellenállhatatlanságot, amiket akkor vesztek el, mikor egymással összeütközve megdermedtek, így kezdett szép lassan felszabadulni bénultságából az anyag őseleme. Visszanyert két tulajdonságának birtokában pedig a reáható erő segítségével az ébredező anyagelem is új alakulásokat hozott létre. Először önmagában, később pedig önmagán. Sőt még később visszahatni kezdett az erőre is, mintha még önmaga fölött is alakulásokat akart volna létrehozni. Ez a kísérletezés azonban ismét kiemeli le az anyagot az egyenletes tisztulásból és újabb kártékony alakulatokat hozott létre magában az anyagban. Új keményedéseket, amint ezt majd később látni fogjuk a fémképződésekben és a durvább ásványi élet kialakulásaiban. Most azonban vizsgáljuk az imént említett átalakulásokat egymásután. Még pedig sorrend szerint először az anyagban önmagában.

Tudjuk már, hogy az anyag őseleme a képződmény, amely erőtvesszett erő-salak. Kettős erőbeli tulajdonságát akkor vesztesse el, mikor a *hideghangok egymással összeütköztek és összetapadtak*. Nem semmisültek meg, hanem mérhetetlen idők alatt mozdulatlan, *holt képződménnyé merevedtek* és szinte elképzelhetetlen tömegnagyságukkal hatottak vissza az ösmozgás életére. Ebben a kemény és hideg képződménytömegben még ekkor *az egész világ ősanysága* benne foglaltott.

Dehát hogyan hatottak vissza, kérdezhetjük joggal, mert hiszen csak az erőnek lehet visszaható ereje? Teljesen igaz. A képződménynek az erő-mozgással szemben csakugyan nem lehetett semmiféle aktív szerepe. De lehetett *passzív visszahatása*, amelyre a képződményt egyedül kiterjedése, vagyis térfoglalása képesítette. *Változást az erő-mozgásban csakis úgy idézhetett elő, hogy tömegének tér foglalásával ezt öszszébbhúzódsra indította*. Alkalmat adott tehát az energiasűrűdesre és ezzel a *meleg fejlesztésére*.

Aktív hatásokat most már csak az erő tud előidézni. A képződmény pedig erőtlen, mozdulatlan, vagyis holtanyag-elemmé lett és mikor a rezzenetek összedermedtek, még a mozgó erő-tulajdonság is kimaradt belőlük. Dehát hová lett? *A dermedés pillanatában visszament a helyéből kiszorított erőbe, az ösmozgásba, amelyből származott. Hiszen ősalakjukban még a hidegrezzenetek sem voltak mindaddig élettele-nül összedermedve, amíg egymásba nem ütköztek és egymáshoz nem tapadtak. Csak az összeütközés bénította meg mozgó-*

képességüket. Mindedig mint hideghangok, bár öntudat nélkül, de állandóan mozogtak. Csak saját életük nem volt, miután még önmeleggel nem bírtak és így életet fenn sem tarthattak. De azért meg volt bennük az ősmozgásnak mind a két erőtulajdonsága: úgy az egyenletesség, valamint az ellenállhatatlanság is, amelyek az erőben egymástól elválaszthatatlanok, mivelhogy ennek a mozgásnak a rezzenetei voltak. Igaz, hogy ezek közül az utóbbi volt bennük túlsúlyban, miután az őszrezeneteket ellenállhatatlansági túlsúly termelte. A dermedés pillanatában azonban mind a két erő-tulajdonság megszűnt bennük működni. De azért ezek nem semmisültek meg, miután semmiféle energia meg nem semmisülhet. Legfeljebb alakot változtathat és átminősülhet egy újfajta energiává. Ez az energia fennmaradásának kísérletileg beigazolt törvénye.

Hová lettek tehát ezek az energiák? Egyszerűen visszatértek az őserőbe, ahol mozgási energiájuk hőenergiává alakult át. Jól jegyezzük meg ezt a tényt is a világtermelés folyamatosságában, amely mint alaptörvény azóta állandóan ismétlődik, úgy a testi, mint a lelkivilág jelenségeiben. Minden élő és létező valóságnak vissza kell egykor térnie eredetüknek az ősförásába. Az isteni következetesség törvényéből folyik, hogy amit egyszer megteremtett, azt nem fogja többé megsemmisíteni.

Mikor a hideghangok mind a két erőbeli tulajdonságukat elvesztették, akkor lettek csak igazi erő-salakká. Ez az erő volt a lényegük és ezek alakultak át az őserő mozgásában hővé, hogy azután, mint meleghangok szűrődjenek ki az isteni életközpontról. Ezért mondjuk az isteni életközpontról éltető, vagyis életetadó Szentszellemnek, mivelhogy a holtanyagba is életet tud lehelni. Spiritus vivificans!

Értsük meg ezt jól és ne menjünk addig tovább, mert most értünk döntőponthoz. A kiszűrődött meleghangok már nem dermedtek többé hideg, holt képződménnyé, hanem mint élő valóságok tömörültek össze a fénykörben. Mindinkább átlátszó lett a fénykör, mert a meleghangok sűrűsége lassanként minden hézagot és egymásmellettséget betöltött. Innen törtek ki később egyes áramlatokban. Tudjuk már azt is, hogy az első kitörés azért alakult át őslégáramlattá, hogy a képződmény fölé elhelyezkedjék és ily módon vele állandóan érintkezhessek. Ellenben a második kitörés már mint eldurvult tűzerő végezte az anyagot a további erő-alakításait.

Láthatjuk mindezekből, hogy még a képződmény is csak

a saját erő-kifejtésével tökéletesedhetett. Mert amikor az összetapadt őshideghangok dermedésükből ébredezni kezdtek, akkor *erő-tulajdonságaik visszamentek az őserőbe, az abszolút energia mozgásába, hogy meleggé sűrűsödjének.* A dermedt képződményben már csak az erő-salak maradt hátra. A hideghangok igazi holttestek. Éppúgy, mint nálunk. Mikor a lelkierőnk visszatér a fényköri vonalba, csak anyagtestünk salakja marad hátra.

Az ősmozgásba visszatért erő-tulajdonságok is azért sűrűsödtek meleggé, hogy *azután a fénykörből hő áramlatokban kitorve ismét egyesülhessenek a képződménnyel. Levett testi erő-salakjukkal.* Ez az újraszületésnek, vagyis az új testben való feltámadásnak az anyagalakja. Nekik kellett megdermedt holttestüket átfinomítani, hogy azt alkalmassá tegyék egy magasabb élet befogadására. Ez a *föltámadás isteni gondolatának az anyagban való megtestesülése.*

Később, mikor a képződmény fölött mozgó légáramlatnak a hatása és a fényköri sugaraknak a tűzése folytán a holt és kemény képződmény felülete puhulni kezdett, ezzel lassanként alakítható anyaggá lett és ismét kezdte visszanyerni elvesztett két erő-tulajdonságát. Eddig az anyag dermedtsége nyomta el az erőt. Most ismét az erő került az anyag fölé. Lelki nyelven: — *Hatalmat nyert fölötte!* Az erejét elvesztett anyagsalak újra visszanyerte az erejét. Amint mondtuk: *újjaszületett és föltámadott. Milyen remek előképe ez a bukásba lesüllyedt ember lelki halálának és megtisztulásának is.* Az elbukottat mindig csak a fénykörből nyert kegyelem ébresztheti új életre, de csak saját erő-kifejtésének az árán. Tisztulás csak ott kezdődhetik, ahol képesek magukba fogadni a kegyelmi erőknél a kisugarazását.

Tudjuk már, hogy amikor az első kitörés átalakult *őslégáramlattá*, ez rettenetes erejű mozgásával felszaggatta a dermedt képződménynek már meglágyított felületét. A *megpuhított anyagréteget tehát mozdulatlanágából megindította.* Alacsonyabb vonalából, vagyis a képződményből föltépte. E mozdítás folytán az anyag szintén helyet változtatott. Emelkedni kezdett befelé. Emelte őt egyrészt a légmozgás, másrészt a sugártűzés ereje. És minél inkább közeledett a fénykörhöz, annál inkább könnyebbedeit és világosodott. Sőt helyenként a sugártűzés folytán átmelegedett. Ellenben *azok a hegyláncolatok*, amiket a légáramlat kitörése rendszertelen mozgásával tömegekbe halmozott fel, *továbbra is hidegebbek maradtak.*

A melegítő fényköri sugár már nem tudott rájuk olyan egyenletesen tüzni, mint a völgyek anyagára. És vájjon miért? Azért, mivelhogy a *felnyúló hegyóriások a légmozgást egyenletességében állandóan zavarták*. Sűrűdésre és kitörésekre kényszerítették. Az így keletkezett légtorlódások pedig *állandóan visszaverték a fényköri sugarak egyenletes hatását*. Csak a völgyek kezdtek gyorsabb ütemben tisztulni, miután a *légmozgás felettük egyenletesebb volt és a fényköri sugarakat képesek voltak magukba fogadni*. Ez is egy élő példa a lelki tisztuláshoz. Minden lélek, amelyben testi indulatok és szenvedélyek viharzanak, kevésbé alkalmas a fényköri sugarak befogadására. *A kemény hegyek éppúgy, mint a kevély lelkek, visszautasítják a besugarázásokat* Csak az *alázatos völgyek tisztulhatnak*, inerte a sugár ezeket jobban átjárhatja. Ezzel fölmelegítheti és gyorsabban alakíthatja át lágy és porhanyó anyaggá.

E tisztulás közben a képződmény átmelegített felülete minőségileg megkönnyebbült. Magasabb életvonal törvényébe emelkedett. *Ezért tudott elválni a dermedt képződménytől*, amelvét még mindig nem nevezhetünk beérett és megtisztult anyagnak, csak tisztuló finomabb képződményrétegnek. Ez az emelkedő anyagréteg köralakban közeledett a fénykör felé, amelynek mélyében az elrejtőzött isteni élet lüktet. Ez is egy előképe a lelki tisztulás módszerének. *Minden tisztulás egy magasabb életvonalba való felemelkedés*. Testileg is, lelkileg is. Elszakadás egy alacsonyabb vonaltól, a durva anyagtól és fokozatos emelkedés a fénykör felé, mert csak a fénykörtől juthatunk el az Atyához. Egyedül az Ige által.

A képződmény felületéről annyi anyag emelkedett fel, amennyinek az átmérője a fölötte mozgó *légáramlat átmérőjének egynegyedét* tette ki. Kijelentem azonban, hogy erre nem számtani következtetések útján jutottam el, hanem kétségbevonhatatlan fensőbb sugalmaztatásom útján. Még pedig azért egynegyedét, mert ezzel a légfolyam és a fölemelt anyagréteg, amit ezentúl már *földnek* fogunk nevezni, egymással egyensúlyba tudtak jutni. Amilyen mértékben pedig közeledett a fénykörhöz, olyan mértékben nyerte vissza eredeti tulajdonságait. Így van ez ma is minden bukott lélekkel.

Az emelkedő anyagréteg, amely a képződményről fölszakadt, egy újabb tért nyitott meg saját maga és a képződmény között. Ezt a tért, a mindenséget betöltő öserőmozgás azonnal elfoglalta. *Ez is nagyon fontos rész, mert a föltépett és*

megmozdított anyagréteg eszerint mind a két oldalán két egymással ellenkező természetű hatás közé tudott jutni. Közvetlenül fölötte a meleg légáramlat mozgott, amely fölött volt a fénykör. Alatta pedig a megnyílt újabb térben ismét a hideg ösmozgás helyezkedett el és még alább a képződmény, amelyről az anyagréteg már fölemelkedett, így vette körül az anyagot két ellentétes erőáramlat. A felső, vagyis helyesebben a belső meleg légkör és az alsó, vagyis a külső hideg hangáramlat, amelyet az ösmozgás új helyén még mindig termel. Ezek a hideghangok a fölemelt anyagréteg alatt, de már a képződmény fölött gyűltek össze, hogy újabb átvezető kapcsot képezzenek az emelkedő anyagréteg és a legalacsonyabb képződmény) hideg dermedtsége között. A két ellentét pedig a fölemelt anyagkör szélei körül összecsapott. Ezáltal az alsóbb hideghangoknak egy újabb áramlata tudott bekapcsolódni a felsőbb meleg légáramlatba. Érintkezésükből pedig a már ismert és egyetemes törvény ereiénél fogva rögtön újabb átmeneti alakulatnak kellett előállni. Újból és újból ismételjük, hogy két erővel indított valóság érintkezéséből mindig valamely közös átmeneti alakulatnak kell létrejönnie.

Emlékezzünk csak vissza, hogyan állott elő az első légréteg? Ugyebár, a fénykitörés hőáramlatából, mikor ezek az ösmozgás hideghangjaival egyesültek. Kölcsönösen átalakították egymást. *Azért ismétlem ezt annyiszor, hogy el ne felejtésük.* Ellenben most, amikor már többé nem meleg fénykörü áramlat, hanem csak az ebből előállt *öslégréteg ütközött* az újabb hideghangokkal, akkor természetes, hogy egy még alacsonyabb, vagyis egy még durvább alakulatnak kellett közöttük előállni. *Egy másodlagos alakulatnak.* Hogy miért, azt könnyen megérthetjük. A légréteg már maga is alakulat volt. Egy legyengült tökéletesebb erő, mint aminő volt az a fénykörü meleg áramlat, amely kitörésével létrehozta a légkört. Ezért a légáram és az újabb hideghangok között már nem is állhatott elő olyan tökéletes átalakulás, mint az első fénykörü kitörésnél. Csak *egy átmeneti, amely majd hivatva lesz egykor a lég és a földanyag közötti közvetítésre.* Hogy mi volt ez az összekapcsoló új alakulat közöttük, azt magunk is kitalálhatjuk. Ez volt a víz!

Nézzük, hogyan keletkezett? *Mikor a fölemelt anyagréteg alól a hideghangok a langyos légáramlattal érintkeztek, akkor dőlt el, hogy vaj ion melyik lesz az ütközetben az erősebb? A már meggyengült, de azért meleggel átjárt légkör-e, amely az*

első kitörés életáramlatából keletkezett, vagy pedig a meleget még teljesen nélkülöző két tulajdonságú hideghangoknak az áramlata. Természetesen a magasabb életvonal ereje érvényesült. Mert a lég vonala magasabb, mint a vízé. Több benne az erő-tartalom. Rendelkezik a fénynek bizonyos sajátágaival és önmozgásra képes. Ezért *a légkör összekötő-kapocs a fénykör és az anyagvilág között. A lelki és a testi valóságok között. Ellenben a víz, mint pára összekapcsoló alakulat a lég anyaga és a föld anyaga között.*

A légkör és az újabb hideghangok érintkezésénél szintén bizonyos fokú ütközet fejlődött ki. Ebben azonban az életáram volt erősebb. Hogy ha ezen összeütközésnek nem a teremtés lett volna a célja, akkor az összezsapásnál a légáram kifejleszthette volna egész ellenállhatatlansági erejét. Ezzel melegségét tűzzé fokozhatta volna és a hideg őshangokat, az erőregés salakját föloldhatta és megsemmisíthette volna. De nem így történt. Érintkezésüknél az egyenletesség! erő tulajdonság lépett a légáramlatban előtérbe. Az őshangokat most már csak érintette és velük legyengültségénél fogva teljesen egybeolvadni nem tudott. Ezért, *míg az ősesetben az egymásba ütköző hideg rezzenetek kőkemény képződménnyé dermedtek, addig most, mikor meggyengült langyos légáramlattal érintkeztek, keménység helyett félkeménységgé, vagyis folyékony, sűrű légréteggé alakultak át. Párás vízelemmé és belehelyezkedtek a meleg légáram aljába és itt folytatták mozgásukat. A fölemelt anyag fölött és a langyos légáram alatt. így lett a vízpára átvezető anyaggá a lég és a víz között. A pára csak egy eldurvult légalakulat, a víz pedig csak eldurvult pára.*

Mikor a fénykör sugarai elkezdtek hatni a vízpárákra, ezt tisztították és könnyítették. De viszont a langyos légáramlat sokszor megtorlódott fölöttük és a vízpárákat összesűrítette. Súlyuknál fogva pedig a fölemelt anyagrétegre eső alakjában leszorította. Gyengébb légnyomás mellett permetező esők lettek, erősebb légnyomásnál kövérebb cseppek; esetleg záporban, vagy felhőszakadásban hullottak le. A leomlott víztömeg pedig lassanként betöltötte a mélyedéseket és megalkotta az anyagon a vizet.

Szeretném mindezt egy rajzban szemléltetni, de a mi értelmi felfogásunk kötve van a tér és az idő kereteihez. Már pedig az erő nem foglal el tért. Ő adja a tért saját mozgásában. E mozgásban már egyesítve van a térrel az idő is. Szám-

tanilag mindez igazolható, de már belenyúlik a IV-ik dimenziós világszemléletbe, amely inkább megérezhető, mint megérthető

Az anyag fejtegetéséből mindezekután levonhatjuk a következő tételeket:

1-szor: *Az ősmozgásban az erőnek két tulajdonsága működik. Indító erőérzés és cselekvő erőmozgás. Egyenletességi és ellenállhatatlansági erő tulajdonság. A mozgás azonban csak ott érlelő és termékeny, ahol az erőnek a 3-ik tulajdonsága, a lelki-meleg is létrejön. Tudjuk már, hogy ez a meleg a színerőérzésnek és az abszolútmozgásnak az egymásban való kölcsönös elv egy üléséből származott összhang. A kiegyenlítő béke és megnyugvás. A Szentszellem, Aki a két színerő-tulajdonságnak összefoglaló életközpontja.*

2-szor: *Mindenütt, ahol az ősmozgás rezzenetei, amit hideghangoknak nevezünk el, egymással összeütköztek, ott erővesztett erő-salakokká, vagyis képződménnyé dermedtek. A képződmény pedig kiszorította helyéből az ősmozgást és azt energia-sűrűsítésre indította, amelyből származott a lelki-meleg. Az erő-mozgás egyetemes világtörvény. Ezért minden élő és létező valóság csak az erőben élhet, vagy létezhetik. Szent Pál szerint: — Az Istenben élünk, vagyunk és mozgunk.*

3-szor: *Ahol a képződmény az erőt kiszorította, ott az ősmozgás a képződmény alatt és fölött helyezkedett el. Mikor pedig az abszolút energia a képződmény visszahatása folytán önmagába nyomulva sűrűsödni kezdett, akkor mint éltető meleg, az isteni életközpontban — a Szentszellemben — helyezkedett el. Ez a lelki-meleg a Logos, vagyis az Ige. Innen áramlottak ki meleghangok alakjában az égi erők és kegyelmek. Közöttük pedig az Ige Elsőszülöttje Krisztus volt, Aki szent Pál szerint: — A halva szülöttek között az első élő Szülött.*

Mindezeket később bővebben fogjuk kifejteni. Most csak körvonalaiiban akartam bemutatni az anyagfejlődés leírását egy összefoglaló képben.

AZ ANYAG ELŐKÉSZÍTÉSE A MEGTERMÉKENYÍTÉSRE.

Vizsgáljuk most, hogy az anyag előkészítésében minő szerepe volt a víznek. *Az anyagra hulló víztömeg a már megemlített anyagnak porhanyó felületét teljesen átázta.* Olyan mélyre, amilyen mennyiségben reá omlott. *Az így átázott anlagfelület csak ezáltal vált alkalmassá életcsírák elhelyezésére.* Érdekes megfigyelni, hogyan és minő élet támadt a képződményről már feltépett anyagrétegben, amely ez időben így állt:

— Felülete — felsőbb rétege — a sugártűzés folytán már *megpuhult. Porhanyult. A puha felület* a reá hulló folyékony légáram (vagyis vízanyag) hatása alatt pedig *iszapossá lett. Felül még mindig a meleg légáram mozgott; alul pedig a hideghangok tömege,* amelyeket az alsóbb életvonalban az ösmozgás még folytonosan termelt. A felemelt anyagréteg két oldalán ez az egymásba összezsapó két ellentétes áramlat ütközött: — *a meleg levegő és a hideg hangok.* Azért ez a pont már mérsékelten hideg. Itt képződött az óslétkör és az újabb hideghangok elvegyüléséből egy új átvezető alakulat: a víz.

A fölemelt anyagréteg ily módon határolva van. Ha ezt a fénykörből nézzük és *a légáramot balról-jobbra folyni képzeljük, akkor jobbról a fénysugarak tűznek rá; balról a hideg hangok. Alatta a holt képződmény; fölötte a meleg légárammozgás.* Eme négy oldalról jövő különféle hatások együttesen hatnak rá és ezért az anyag is különféle változásokon megy

ket a megdermet képződményben valana elvesztett. Csak-hogy *az egyenletesség az anyagban már másképp nyilatkozik meg, mint az erőben. Az erő akkor egyenletes, ha erő-természetében változatlan, az anyag pedig akkor egyenletes, ha anyag-természetében ilyen. A hangsúly tehát az egyenletesség természetében mindig a változatlanság.* Csakhogy az erő és az anyag természete egymással szemben álló éles ellentét. Mert

amíg a szabad színerő korlátlan okfő, addig az anyag mindig csak alkalmazkodó és alakítható. Ennélfogva annál egyenletesebb, minél engedelmesebb az erő hatásainak a befogadására.

Az anyagban az egyenletesség tehát az oszthatóság, amit anyag-egyenlíthetőségnek is nevezhetünk. Ezért az anyag csak a porhanyó részeiben lehet egyenletes. Viszont az egybeforrt óriási hegyalakulatok tömegében már az ellenállhatatlanság nyilatkozik meg, mivel ez úgy a fényköri sugár, valamint a reázúduló víztömegek hatásának ellent tudott állni. A hegyeken a róluk lerohanó víz sem tudott olyan alakulásokat létrehozni, mint a völgyekben, amelyek a vizet befogadták és eliszaposodtak, így lett a völgyek természete egyenlíthető, lágy anyag. Mind a kettő pedig anyagtermészetének megfelelőleg vette fel az erőből visszanyert tulajdonságait. Így történt, hogy az anyagvilág ezidőben két alakot mutat fel egyben: — Egyenlíthető völgyeket és ellentálló hegyeket. Hogy ezen megosztott tulajdonságukkal önmaguk erejével sokra nem mennek, azt sejtethjük. Nézzük csak, mire képes az ilyen egyetlen tulajdonság, ha már megvan?

Az egyenletesség képesíti az anyagot, hogy a mi érzékeinknek már nem is érzékelhető *apró részekre porhanyuljon szét*. Ezek a kifejezhetetlenül parányi anyagrészek majd arra lesznek alkalmassá, hogy átmenetet képezzenek a *lég és az anyag között*. Ezek azok az összekapcsoló semmik, amelyeknek egyetlen sajátsága az anyagoszthatóság. *Végtelen parányi voltuknál fogva tért alig foglalnak el Végre is olyan egyszerűvé lesznek, hogy már többé nem is oszthatók*. Ekkor jutunk el az anyagoszthatóság végső határáig. *Atomizálódnak és ilyen alakjukban elhelyezkednek a légben anélkül, hogy súlyuknál és térfoglalásuknál fogva azt mozgásában akadályoznák*.

Így keletkezett a lég és az anyag között egy újabb átmenet. Eme parányok ugyanis a légáramlatba keveredve várták a felhasználásukat. A légáramlat mozgóereje pedig eme súlytalan parányokat könnyen magába emelhetette. *íme! Ezt tudta az anyagba visszatért egyenletesség előidézni az anyagban. Az atomizálódást!*

Nézzük most, mit idézett elő a visszanyert második tulajdonság: az ellenállhatatlanság? Ott, ahol az anyag nagy tömegekben torlódott össze, a következő hatóerőkkel küzdött:

1-ször: *A fény köri sugarakkal, amelyek oldólag hatottak rá, bár a magas hegyek felett megtorlódott légáram miatt nem*

tűzhette rá egyenletes (változatlan) hatással, hanem csak meggyöngültén. *Ezért nem is lehetett a hegyek felülete olyan porhanyóvá, mint a völgyeké.*

2-szor: *Hatott rá a légmozgás is, amely az első kitörés átmeneti állapotában még nem helyezkedett el természetének megfelelő helyén, az anyag felett, hanem gyakran az anyagba belehatolva, meg nem fogyott erejével szaggatta föl ilyen rendszertelenül a képződményt és azt itt és ott irtózatosszerű mozgásaival halomba hordotta össze. Hogy minő erejű viharok lehettek ezek, arról nekünk még csak fogalmunk sincs. Mikor pedig kitombolták magukat, ismét tovább rohanva, magára hagyták az összehordott anyagtorlódásokat, amelyekből kialakultak később a sziklahegységek. Ezek pedig, miután az elvonult meleg légáramot ismét dermedztő hideg váltotta fel, holt mozdulatlansággal várták a millió évek múlva visszatérő meleg légáramot, amely többé nem egyes pontokra központosította az összes erejét, hanem már szépen beleilleszkedett az anyag fölötti térbe. Szóval felszaggató erejével többé nem az anyag között vonult és hullámozott el, hanem felette kezdett mozogni.*

Ezidőben a légmozgás mintegy pihenve, végtelen lassú munkát végzett. Mintha csak kimerült volna a kitörésekben és a vele járó rázkódtatásokban, mert most már bizonyos rendszertelen egyenletességgel csak arra szorítkozott, hogy a tért, amelyet fedni tudott, betöltse és mozgása saját természetéhez hű legyen. A légáram tehát önmaga ezen időben az anyagra valami különös hatást gyakorolni többé már nem tudott. Egyszerűen magára hagyta az anyagot visszanyert erőtulajdonságaival és egész erejével a hideghangok ellen fordult, amelyek, mint ösmozgásbeli termelések, az anyag alól jövő áramlattal fenyegették. Az anyag alatti vonalban ugyanis az ösmozgás még mindig termelte a hideg, élettelen hangokat.

Milyen nagy lehetett a légáram zavara, mikor balról a dermedztő hideg hangfolyam belevegyülni kezdett az ő melegébe; jobbról pedig a fénykör sugárözöne kezdett jótékonyan és egyenletesen hatni rá!

Szerencse, hogy egyenletessége, amely, bár megfogyott, még mindig elég erős volt arra, hogy ne engedje ellenállhatatlanságát a hideghangok térfoglalása által teljesen összesűrűdni, mert különben légrobbanásnak kellett volna beállni, amely egészen más képpé változtatta volna a mindenség egyik körét. Egy irtózatosszerű tűzgyűrűvé, amelyben a felemelt anyag-

réteg izzóvá vált volna és élet nélkül keringett és mozgott volna a végtelenségben. De nem így történt, mert *a meleg légáram bizonyos egyenletességgel (lassú áthasonulással) változtatta a beléje omló dermedt hangfolyamot folyékony anyaggá (vízpárákká), amelyet azután önmaga alá szorított ugyan, de az anyag fölött mégis fenntartott.* Ez a folyékony és dermedtségre hajló anyag, vagyis a víz ősi erőalakja nem vesztette el két erőtulajdonságát, amelyből, — mondjuk — hogy az egyenletesség! rész hidrogénné, az ellenállhatatlansági pedig oxigénné durvult, *de azért önmagának életmelegsége, hatóereje nem lett volna soha.*

A meleget mindig csak a felette mozgó légáramtól kapta. Két erőtulajdonsága pedig csak arra tette alkalmassá, hogy új helyén, — minőségi életvonalban — *az anyag és a légáram között megmaradhasson,* míg egy nála nagyobb erőmozgás, a légáram rendszertelen torlódása őt össze nem sűrítette és helye elhagyására nem kényszerítette. Röviden: *míg tömörülése által nyert súlyánál fogva az anyagra le nem nyomta.*

3-szor: *A légáramon és a folyékony légen — vízpárákon — keresztül a fénykör sugarai inkább csak fényt, mint meleget árasztottak lefelé.* E fénynek azonban nagy ereje volt már önmagában is. Hogy pedig milyen mértékben tudott hatni a légáram által fenntartott folyékony salakra (a vízre), az kivülálik úgy a fénysugárnak, valamint a két tulajdonsággal bíró folyékony légnak a természetéből.

Hogy milyen erővel semmisítette meg a fénykörü fénysugár egyszerű rátűzéssel a természetével ellenkező anyagot, azt az újabb földi tudomány is fejtegeti és hogy a két tulajdonsággal bíró folyékony anyag milyen alkalmas volt *a fény tisztító és ritkító* céljaira, azt mindnyájan tudjuk. *Hiszen még a Napnak a testi fénye is salak-megsemmisítő erő.* New-York közelében a saját szemeimmel láttam, hogy a salakos vizet napfény által tisztítják élvezhetővé. Ezer és ezer vízsugár szökik fel a levegőbe, hogy finom cseppekre porlódják szét és így egészen átjárhassa a napfény és a levegő.

Ez *a folyékony anyag* egyenletességénél fogva teljesen alkalmazkodott a fénykör alakításaihoz. *A fény és a meleg képes volt újra párává változtatni; ha pedig a meleget ismét megvonta tőle, akkor újra vízzé durvult.* Ellenállhatatlansága segítette őt súlya dacára is mozogni és fennmaradni az anyag fölött. Ilymódon a fény rajta, mint fátyolon keresztül törvén, megsemmisítette benne a fény természetével ellenkező és der-

medésre hajló salakosodást. *Hátrahagyta pedig mint megtisztított vízpárát lebegve az anyag és a légáram között.*

Mikor pedig *a meleg légáramban a rendszertelen mozgás légtorlódásokat* idézett elő és ez hetenkénti megsűrűsödésével a fénykörü sugarakat felfogta, megtörte, akkor *tömörülése által maga a lég is súlyosabbá lett és az alatta lévő vízfolyamot is lenyomta. A lezuhant víztömeg először a hegyeket érte, amelyek azonban óriási tömegükkel ellentálltak az élő víznek és hatásait nem fogadták magukba. Csakhogy ez a folytonos ellenállás a hegyóriások erejét is egyengítette s mikor végre egy új irányból jövő életáram kezdett hatni rájuk, ezek is új alakulásokat hoztak létre önmagukban. Csakhogy ezek az alakulások a hegyekben már az ellenállhatatlanság jegyében mentek végbe. Erről majd később lesz szó. A fémek és az ásványok keletkezésének fejtegetésekor.*

AZ ANYAG TULAJDONSÁGAI.

Az anyag, ahogy eddig megismertük, nem más, mint az ősmozgásnak érzékelhető alakja. Természetesen csak akkor, amikor a képződményből már anyaggá puhult és ezáltal az erő hatásai iránt már fogékonyá lett. *Amíg csak képződmény, addig minőségei sincsenek. Nekünk tehát nem érzékelhető.* Többször rámutattunk már, hogy a legelső fejlődési korszakban a képződmény még mindig *csak érzékelhetetlen erőalak.*

Eddig a következő erőalakokat ismertük meg:

1. *A fényt, amely a legfinomabb erőanyag.* Mint ilyen kifejlődhetik érzékelhető elemmé is, sőt *végző eldurvulásában tűzzé lesz.*

2. *A légáramlatot, amely hideghangokkal összevegyült fényköri kitörés.*

3. *A folyékonyá vált eldurvult légáramlatot: a vizet.*

4. *A földet, amelyet már anyagnak nevezhetünk, mihelyt a képződményből érzékelhető erőalakká tisztult.*

Mind a négy az erőből származott és *ez a négy erőalak lesz a jövőben minden más alakulásoknak az alapjává.* Milyen igazuk volt a görög természetbölcseleknek, akik megéreztek bennük a mindenség alapelemeit. Őselemeknek tartották őket. A legcsodálatosabb volt közöttük *Herakleitos*, aki a tüzet tartotta alakító és nemző erőnek. Tüzelméletéről szóló írását az efezusi Diana-templomban tette le. Ezzel akarta jelezni, hogy nem gyarló értelme útján, hanem isteni inspiráció folytán jutott el ennek a megismeréséhez.

Szükséges, hogy mi is jól kiismerjük a tulajdonságaikat, mert csak így érthetjük meg az eredményeket, melyek a négy erőalak összehatásából állottak elő. *Ezt a négy alakot azonban csak a bennük elvegyült élőmeleg teheti élővé és termékennyé. Ez a meleg azonban nem egy különálló ötödik alak, hanem csak velük összevegyült éltető élet.* A négy erőalak tehát az élő

és a létező valóságoknak csak a *testi része*. Bennük az éltető meleg a *lelki lényeg*.

A meleg tulajdonságait és eredményekben gazdag hatásait majd csak az erőalakok fejtegetésénél fogjuk magyarázatni. így leszünk hívek az igazsághoz, miután *a meleg valóban benne van minden alakulásban*. Még pedig mindenütt mint *lényeg* van jelen az erőalakok életében. Most egyelőre csak az erőalakok anyagtulajdonságait fogjuk részletezni, miután már eredetük titkáról a fátyolt fellebbentettük.

Kezdjük pedig a legfinomabb erőanyagon a *fényen*. Nézzük, mi ez?

Miután a fény is érzékelhető, tehát részben anyag, mert mindaz, ami érzékeink alá esik, anyag. Hogy a fényben, mint anyagban még mindig túlsúlyban van az erőlényeg, vagyis az erősürűdés önmelege és ez sokkal több benne, mint az anyagnak az erőalakja, azt már a fény származásánál is láttuk. *A fény a fénykörből tört ki és az alacsonyabb vonalakba lesüllyedvén, ott fokozatosan elanyagiasodott.* Míg azonban a fény tisztább minőségű, addig csak igen kis mértékben tartozik anyagtestvérei közé.

Ezért itt nem is megyünk bele a fény kimerítő magyarázatába most, amikor az anyag tulajdonságait vizsgáljuk, miután *a fény lényegénél fogva csak egy negyed részében anyag.* Majd később, mikor az erőtulajdonságokat vizsgáljuk, látni fogjuk, hogy a fénynek mi a túlnyomó tartalma. Most csak azt az egynegyed részt ismertetjük belőle, ami anyag.

A fény már térben és időben él. Csak az őserő nem él térben és időben, mert minden ő benne él és így ő adja önmagában a tért és az időt is. Azért a fénynek már a legtökéletesebb alakja az úgynevezett „fényköri-fény” is térben és időben működik. *Csak hogy mindig a legtökéletesebb egyenletességgel.* Ezért a tért, amelyet betölt, oly annyira elfoglalja, hogy ugyanazon térben a fény természetével ellenkező anyag nem élhet meg. Ha pedig a fénynek ezt a tulajdonságát próbára tesszük, akkor a természetével ellenkező anyagot ellenállhatatlanságával a legnagyobb következetességgel (egyenletességgel) *feloldja.* Ezt tette sugarai segélyével a szikla-kemény ösképződmény felületével is. Puhította, lágyította, porlasztotta. Ugyanezt teszi most a legújabb időkben is egyes kőresetekkel, sebekkel és daganatokkal szemben *a napfény is, amely csak testi alakja a fénynek és bizonyos salakmegsemmisítő képességgel bír.*

A fény ép úgy, mint minden más, időben élő lelki eredetű valóság, helyét változtatni képes, aszerint, amint természetének megfelelő, vagy ahhoz közel álló helyet talál. Ilyen alkalmas hely volt sugarai számára az ősképződmény felett elterülő ősmozgás, amely felért a fénykör határáig. E térben mozogtak a rezzenetek, vagyis a még képződménnyé nem tapadt hideghangok, amelyek egyenletes és ellenállhatatlan erő tulajdonságaikkal már egy új életnek az alapjai lehettek. Képesek voltak ugyanis befogadni a fényköri fény tűzését, amely meleget sugarazott ki és mikor később a kitörő meleghangokkal egyesülve, már őslégréteggé lettek, akkor a fényköri sugarázást is magukon keresztül a képződményig lebocsátani tudták.

A végtelenségben minden imádásra méltó céltudatossággal és egységesen folyt le még ez időben. Így a fényköri fény is a legtökéletesebb egyenletességgel kezdett hatni önmagából kifelé, sugarait egyenletesen (időben) bocsátotta ki és leelőször az ősmozgásnak még össze nem dermedt hideghangjait érintette. Ezek töltötték be ugyanis a tért a fénykör és a képződmény között. A képződmény sötét, kemény és hideg tömegére a fényköri sugár még nem tudott hatni. Csupán a felette lebegő hideghang-rétegre. Ha a fény közvetlen szomszédsága a képződmény lett volna, úgy sugaraival azt vagy meg kellett volna semmisítenie, — miután természetével ellenkező valóság — vagy pedig a sugaraknak önmagukba kellett volna visszanyomulniok. Ez pedig tömörülést, energiasűrűdést idézett volna elő a fénykörben és a meleg hallatlan fokozódása folytán erőrobbanást, vagyis elképzelhetetlen erejű kitörést okozott volna.

Ezért a fényköri-fény először az ősmozgásnak ama hideghangjait sugarazta be, amelyek még nem tapadtak a képződményhez, hanem felette lebegtek. Eme hideghangok a rájuk sugárzó meleg hatása folytán ritkulni, könnyülni kezdettek és anyagfinomulásuk éppen akkor fejeződött be, mikor a megtelt fénykörből az első hatalmas fényáramlat kitört, amely azután összevegyült a már átmelegített hideghangokkal. Tudjuk, hogy érintkezésük eredménye új alakulat lett. Az őslégréteg! Az erő tehát fokozatosan durvul anyaggá. Így lett az erő a fénykörben fénné. A fény, sugarakká. A fénykitörés, légárammá. A 2-ik kitörés tűzzé. A lég pedig hideghangokkal keveredve, vízzé.

Hogyha a fénykör kisugarazásával elő nem készítette volna az első kitörés számára a helyet, akkor ez a meleghang-

áramlat, amely egyenletességének nagyrészt a fénykörben hátrahagyta, kénytelen lett volna ütközni a Meleghangúkkal. *Ellenállhatatlansági túlsúlya folytán rögtön izzó tűzzé fokozódott volna.* Már ekkor beállott volna az első légrobbanás. Látuk, hogy *a második kitörés is így fokozódott tűzzé, mikor a légkörön keresztültört és a képződmény óriási hegyeivel megütközött* De miután a képződményhez még nem tapadt hideghangokat a sugarak tűzése, mérhetetlen idők alatt már meglágyította, ezzel előkészítette őket az első kitöréssel való egyesülésre. Különbözik a fénykör és a képződmény között lévő úr, nem meleg légréteggé, hanem izzó tűzhellyé változott volna. valódi pokollá!

Hogy ez nem így történt, az a fényköri fény egyenletességének köszönhető. Eme tulajdonságánál fogva tudott a fény fokozatosan és egyenletesen térbe helyezkedni és a szükséghez képest helyet változtatni. Ez azonban a fénynek lelki, vagyis értelembeli képessége. *Bölcs alkalmazkodása. Jól jegyezzük itt meg, hogy az egész végtelenséget csak az erő töltheti be.* A fény pedig csupán természetének megfelelő helyén állhat meg. *Mihelyt ellenkező helyre kerül, akkor vagy meg kell semmisítenie a természetével ellentétes valóságot, vagy pedig arról a helyről a fénynek kell visszavonulnia. A fény nem is élt öröktől fogva, mint az erő. Időben lett, mert az energia-sűrűedés melegéből fejlődött ki. Ezért szintén csak erőalakulat. A fény ugyanis sűrűdött meleg. A melegről pedig már tudjuk, hogy a két színerő-tulajdonság egymásra való hatásának a leszármazottja. Az erőérzés indítására, az abszolút energia sűrűedéséből származott mint harmadik alak a lelki-meleg: a hármasegységnek az összefoglaló alakja. Itt tűnik fel legelőször, hogy a színerő-életben is érvényesül az a törvény, hogy két erő-alak kapcsolódásából mindig egy átvezető harmadik alak származik.*

Vizsgáljuk most ezt a tételt, hogyan érvényesül, mint egyetemes törvény, nemcsak *a testi*, hanem *a lelkiéletben* is? A teljes világosság kedvéért át kell térnünk az isteni kinyilatkoztatásnak az elemzésére is, amely az evangéliumokban az isteni Hármasegység hittételében érvényesül. Ezt a fejtegetést már a *hívő* lelkek számára írom.

Az isteni élet összefoglaló alakja a *lelkimeleg: a Szent-szellem*, Aki öröktől fogva benne élt a színerőben, a tulajdonképeni isteni Életközpont. Magában foglalja tehát az *Atya jó-ságát* és a *Füü energiájának sűrűdött önmelegét: a Logost*,

vagyis az *Igét*. Ezt a lelkiemeletet darabolta fel önmagában az isteni életközpont ú. n. szellemi erőkre és értelmiségekre. Ezeket azután, mint élő meleghangokat, magából kilehelt. Ezért minden egyes szellemi lény csak egy-egy kalória lehet a Fiú önmelegéből. Az Ige erőtestéből. Ezeket a meleghangokat lehelte ki szellemegyeniségek és értelmiségek alakjában magából az életközpont: a Szentszellem!

A legelső meleghang, Aki megnyitotta az utat az utána kiáramló többi meleghangok részére, az *Úr Krisztus* volt: az *Elsőszülött Ige*, Akinek a neve *Krisztus Király*. Őt követték a többi testvérei. Ezekből a meleghangokból alakult ki a fénykör, vagyis az *Ige köre*, — *Krisztus Ország*a — ahol a hangok egymással való érintkezésének tüneménye lett a fény. A fény tulajdonképpen már melegsűrűsödés, amely a meleghangok folytonos érintkezéséből állott elő. Idézzük ismét az örök törvényt: — *Két élő erő rész érintkezéséből mindig egy új alakulatnak kell előállnia.*

Az isteni elrejtett életnek eme főséges misztériumába pillantott bele egykor *szent Pál*, aki leveleiben bemutatja az *egyszülött Fiút*, miután az *Atya* csak *EGY Fiút* szült. Utána pedig az *Elsőszülött Igét*, Akit az *Atya* kent föl *Király*á minden társai fölött. Őt illeti meg mindenekben az elsőség. Őt rendelte mindenknek örökösévé, Aki által a világot is teremtette. Aki az Ő dicsőségének a fénye és valójának a képmása. Aki hatalmának igéjével mindent fönntart. A bűnöktől mindent megtisztít és a Fölség jobbán ül a magasságban. *Láthatjuk tehát, hogy a Fiú és az Ige ugyanegy valóság.* A Fiú teremtő erőmozgás. Az *Atya* mindenható ereje, Akinek sűrűdött önmelege, vagyis szeretete *Igév*é lett. Kezdetben, vagyis amikor a teremtett világnak a lelkiemelekre már szüksége volt. Reámutat az apostol: — *Annyival méltóságosabb az angyaloknál is, amennyivel különb nevet öröklött azoknál.* Mert kit emelt magasabbra, mint az Ő isteni Fiát, Akit jobbára ültetett? Melyik angyalnak mondotta valaha az *Atya*: — *Te Fiam* vagy és *Én* ma szültelek Téged. Az *Atya* tette Őt minden teremtményeinek örökös Urává. *Isten* nevet adott Néki, mondván: — *A Te királyi széked — Isten!* — *mindörökkönörökké áll.* És a *Te Országod*nak a kormánybotja az igazság pálcája lesz. *Elrendelte, hogy e név hallatára minden térd meghajoljon a mennyben, földön és föld alatt.* (Szent Pál lev. a zsidókhoz. I. r.)

Az Atya Elsőszülöttje tehát az isteni életközpontból „kez-

detben” kiemelkedett legelső meglehang: az Ige, Aki a Fiúnak, vagyis az Atya Egyszülöttjének az önmelege, *Krisztus Király*, Akinek még az ég legtisztább angyalai is csak szolgálói. Ő az örök közvetítő az Atya és a teremtett szellemvilág összes erői és lényei között. Az apostol szerint: — *Az Újszövetség örökös főpapja. Ő áll az isteni élet határvonalán, mint Világközpont*, hogy állandóan összekapcsolhassa a legbensőbb isteni életet a külső világ életével, amelyet mint Fiú mindenható erőmozgásával teremtett.

Az ige fényköréből ered ki minden lelki-fény s ez a fény a saját körén kívül, semmi más helyhez nem köthető. Egyetlen anyag, amely fölött erő és hatalom már nincs. *A fény csak saját természetétől függ, mert a legtökéletesebb valóságot, az érzékelhető színerőt tükrözi vissza. Mint ilyen, az élet kiinduló pontja. Az erőérzés teste! Minden élő élet a színerőből indul ki, de már csak a fénykörü fénysugarak útján juthat el az anyag-vonalba. Az erő átalakulásának a legelső lépcsője tehát a fénykörü fény*, amely az ő különböző hely- és alakváltoztatási képességeit kölcsön adhatja a többi élelalkoknak is. Az a képesség tehát, hogy valamely anyag, vagy a benne szunnyadó erő, önerejéből megmozdulhat, másszóval: *hogy helyet és alakot változtathat, ez a fénytől nyert képesség.* (Vallásilag: — *a Szentszellem kegyelmi ajándéka, mert a fénykörü fény azt mozdíttja meg, amihez csatlakozni tud és akar. Ubi vult spiral.*) —

Térjünk most át a második erőalakra: *a légre* és vegyük ismételve vizsgálat alá. Vájjon, mi ez? *Fény körü kitörés, amely hideg hangokkal elvegyülve, őslégárammá durvult.* Tudjuk hogyan! A legelső fénykitöréskor a hideg hangokkal egyesült a fényét elvesztett erőatomok (meleg hangok) áramlata, mert hiszen ez az áramlat tört ki először a fénykörből. Ez a kitört fényáramlat összevegyült a sötét, hideg hangokkal és ekkor fényét is elvesztette. *Ezért már az őslég önmaga is teljesen sötét volt.* Minthogy azonban egyik része fénykörü származású, tehát a fény hatásaira ma is reagál és nem csak befogadja, hanem keresztül is engedi önmagán a fénykörü sugarakat. Sőt, még a testi származású fénysugarakat is. Az őslégkör volt a legelső megteremtett erő-alak.

A fénykörü sugár azonban sok helyen megtörött a meleg, de sötét légáramlatnak egyenlőtlen légmozgásában. Amikor a sugár függőlegesen törhetett keresztül a sötét levegőn, akkor a reáható lég mindig a legegzenlétesebben mozgott. Hatása

tehát a sugárra szintén a legenyhébb volt. Ilyekor a lég a fénysugár hatását árnyékával fehérre tompította. Így *keletkeztek a színek*. Ha azonban a légmozgásban valamely akadály folytán az ellenállhatatlanság sűrűdni kezdett, akkor a lég mozgása is sebesebb, erőteljesebb lett és ilyenkor a fénysugarát a sötét lég arnyszínűvé változtatta. *A légmozgás tulajdonságainak végtelenségig fokozható és csökkenthető működési változatai hozták létre a légben a fénysugarak színeit és ezeknek végtelenségig menő változatait.* Hogy ezek a színek hogyan jutottak bele később a sugarak által az anyagba? azt máshol fogjuk részletezni. Most egyelőre csak a lég tulajdonságait elemezzük.

A lég, amely ismét egy újabb lépcső volt az erő fokozatos elanyagiasodása felé, már helyhez van kötve és azt a maga erejével már többé elhagyni nem is tudja, amíg csak egy magasabb erőhatás onnan meg nem szabadítja. Tudjuk már róla, hogy eldurvult fénykitörés, amely fényét elvesztvén, helyhez köttetett és csak oly területre tud hatni, amelyet saját terjedelmével fedni tud. Szóval a lég le van kötve önmagához. Amely pillanatban pedig túlsúlyra jut bene az ellenállhatatlansága és oly területre akar kihatni, amelyet lényegével (egyenletes melegségével) fedni nem tud, a *lég is megdermed. Ez látható a cseppfolyós levegő előállításánál is.*

A légmozgás tehát ép úgy, mint a fény, egyenletességénél fogva mindig alkalmazkodik a maga köréhez. A légkörhöz. Egy bezárt szobában egészen más egyenletességgel működik, mint a szabadban. Ha azonban ellenállhatatlansága jut túlsúlyra, akkor kifelé tör. De ekkor is kénytelen lesz alkalmazkodni ama helynek és állapotnak a tulajdonságaihoz, ahová kitört. Ezért, ha meleg nélküli helyre jut, a kitört légmozgás is dermedté válik.

Saját melege csak annyi van, amennyi benne az egyenletessége. Ha tehát egyenletesen mozog, akkor ellenállhatatlansága sűrűsödni kénytelen és mint minden energia-sűrűsödés, meleget fejleszt. *Ez az ő önmelege, amely felett szabadon lép előtérbe, s miután ilyenkor sűrűsödni sem kell, mivel mozgásában erejét kimerítheti, tehát meleget sem fejleszt.* Ha ilyen esetben mégis meleg van a légmozgásban, az már *nem a saját, hanem csak a kölcsön vett melege, amely kölcsön-meleget azután csakis a meleg eredeti tulajdonosának természete szerint használhat fel.* Ez szintén egy nagyon fontos törvény. Jól Vessük az eszünkbe!

Így használta fel például a fénykörből kölcsön vett meleget az egyenletességét már jórészt elvesztett légmozgás is, mikor az anyag alól később feláramló hideg hangfolyamot ütközet nélkül magába fogadta. Miután a fény természete az egyenletesség, ezért a fénykörtől kikölcsönzött meleget a lég-*t* áram is csupán egyenletesen használhatta fel. A fénykörü fény tulajdonságainak megfelelő módon. E nélkül ellenállhatatlansági kitörései lehettek volna, amelyek a hideg hangokat megsemmisíthették volna. Közbevetőleg megjegyzem, hogy *itt még mindig csak a fénykörü fényről beszélünk, amely az első fénykitöréskor az erőrezzenetekkel (hideg hangokkal) összevegyült és őslégárammá lett. E légáramban az egyenletességi (lelki) rész a fénykörü fény, az ellenállhatatlansági (a testi) rész pedig a hideg hangfolyam. Az ősmozgás erőrezzenetei.*

Ézért, *mihelyt a légmozgás megszűnik egyenletes lenni, megszűnik egyúttal alkalmazkodni is. (Lelki részében gyengül.) Felülkerekedik ilyenkor az ellenállhatatlansága (testi része) és önmelegének a forrása is teljesen kiapad. Lelki nyelven: — Mihelyt egy lélek nem egyenletes, vagyis nem engedelmes és nem aláztos, akkor felülkerekedik benne a kitörő kevélység és ez kipusztítja a lelki meleget, vagyis a szeretetei. Kezd durvulni, vagyis elanyagiasodni.*

Így a légmozgásban is, valahányszor az ellenállhatatlanság teljes tért nyer, akkor nem kénytelen sűrűdni és önmelegét sem fejlesztheti. Melegének teljes elvesztésével pedig visszesaesik ősalapotába. *Két erőtulajdonsággá lesz meleg nélkül, élet nélkül! (Öntudatlanságba jut az őslény.)* De mivel meleg nélkül súlyosodnia kell, *belesülyed az anyagba, amely már alkalmassá váll, hogy a két tulajdonsággal bíró erőt magába fogadja. Anyag parányaival körülveszi, amelyek a saját melegenélküli erőt, amely már többé nem könnyű, hanem súlyos tetetöltött erő-anyagparány, egyenletes és ellenállhatatlan mozgásában sem zavarják többé. Majd később látni fogjuk, hogy a tetetöltés magyarázatának is ez az alapja.* Egyelőre csak annyit, *hogy az emberi lélek is a fénykörből kitört erőáramlatnak egy-egy erőatomja, amely anyagtestbe sülyedhet. És minél mélyebbre sülyed, annál inkább eldurvul. Röviden: Az ember anyagba belesülyedt fénykörü sugár, amint minden egyes lélek csak egy-egy sejt az Ige testéből. Egy sugárparány a fénykörü fényből.* Hogy ez a fénykörü erőatom hogyan öltött magára emberi anyagtestet? azt később fogjuk elbeszélni. *Az ember már csak a legkésőbbi teremtmény.*

Az első fénykitörés nem *egyes meleg hangoknak, hanem egy hatalmas erő áramlatnak az egységes kitörése volt.* Nem is lehetett más, mert hiszen a fénykör is még egységes természetű. Ez a kitörés azonban csak egy része volt a *fénykörnek.* (Egy rész az Ige erőtestéből.) S habár ez az egységes éleláramlat, amely *egyenletességének (elkisétségének) legnagyobb részét a fénykörben visszahagyta,* a kitörés után le is durvult *öntudatát veszített légmozgássá,* de azért nem szakadozott rögtön szét *erőatomokra.* (Szelleme gyéniségekre.) Megmaradt továbbra is egységes erőáramlatnak, amely ellenállhatatlansági energiáját most már a légmozgásban merítette ki. Csakis ilyen tömör egységében fejthette ki ez az erőáramlat azt az *elképzelhetetlen erőt,* amivel a képződmény felületét felszaggathatta és óriási hegytömegekbe halmozhatta fel.

Majd látni fogjuk, hogy *ez az egységes életáramlat, hogyan szakadozott szét a teremtés további folyamatában egyes erőatomokra.* Külön életű egyéniségekre. Minden egyes lélek tehát csak egy-egy kiszakadt meleg hang a fényköri áramlatból, amelyek azután *belesülyedtek az anyagba.* A biblia szerint: — *Anyagtestbe öltözött isteni leheletek!* Ebben a korszakban teremtetett az ember. A biblia szerint is *ebben.*

Mihelyt azonban egy-egy meleg hang belesülyedt az anyagba, vagyis megtestesült, rögtön elvesztette egységes kapcsolódását a légmozgással. *Anyagtestében elhatárolt erőatommá lett: Egyéniséggé!* Létét nem veszítette ugyan el, de alakját megváltoztatta és életét ezentúl nem az *egységes életáramlat, hanem a kölcsön-meleg, vagyis a fénysugár melege tartja fenn.* Vallási nyelven: — *Minden egyéni lélek csak egy rész a fénykörből: az Ige testéből és életét a fénykör melege tartja fenn, mert az élet egyedüli forrása az Ige.* Ezért mondta Krisztus: — *Ego sum vita! Én vagyok az élet!* Az egész világegyetem csak a tér *erőtestének a mozgási tüneménye.* A légmozgásnak anyagba sülyedt minden egyes erőatomja, vagyis minden *egyes testet öltött lélek anyagburkában, vagyis földi testében is érintkezhetik a fényköri kisugarazással* és visszanyerheti belőle *egyenletesség! erejének teljességét.* Tudjuk már, hogy a fénykitörések alkalmával a meleg hangok áramlata *egyenletességének nagy részét visszahagyta a fénykörben.* Nagyon fontos pont ez, amely azt jelenti, hogy *minden egyes testet öltő erőatom a legfinomabb lényegét visszahagyta a fénykörben, mikor onnan mint áramlat kitört.* Az egyes erőatomok

tehát nem egész teljességükben testesültek meg földi anyagtestükben. Legtisztabb egyenletességük a fénykörben visszamaradt, így érthető szent *Pál*: — *A lélek is segíti a mi erőtlenségünket, mert maga a lélek is folyton esedezik érettünk kimondhatatlan fohászokodásokkal!* (Róm. VIII. 26.) A testet öltött erőatom legfinomabb anyagát nevezi szent *Pál* „*lelki-testnek*.” Mi pedig asztrál-testnek, amely csak a bukás után durvult el anyagtestté. Így kapcsolódik anyagtestünk az asztrálba; asztrálunk az erőérzésünkbe, ez pedig a fénykörbe. (Vallási nyelven: — *Egységben élünk Krisztus testével.*) *Mi-nél több egyenletességet szerzünk vissza a fénykörből, amelyet valaha otthagytunk, annál több lesz bennünk az egyenletességi erőtulajdonság: a lelkiség és annál inkább csökken ellenállhatatlansági erő működésünk: a testiség.* (Vallási nyelven: — Lelki fejlődésünk és tisztulásunk állandóan fegyelmezi és mérsékli a test anyagias ösztöneit.) így a mi ellenállhatatlanságunk, amely erejét nem merítheti ki többé testi kitörésekben, kénytelen lesz önmagába visszanyomulni. Alázatosan tömörülni és energia-sűrűségéből rögtön kezd fejlődni az anyagtestben is a lelki önmeleg. A szunnyadó anyagcsírában ébredezni kezd az élet igazi melegsége. (Lelki nyelven: — Az alázatosság, a türelem és az élettisztaság — castitas — kipusztítja a lélekből a kevélységet, a testiséget, a lázadást és állandóan növekszik bennünk a lelki meleg, vagyis a szeretet, amely már az isteni életnek is a lényege.)

Ha pedig valamely anyagtestben már annyira kifejlődött a saját melege, hogy önkörét teljesen fedni tudja, akkor az anyag is fokozatosan könnyülni, ritkulni kezd, sőt később a melegsűrűség folytán fényleni és lelki teste anyagából (asztrál jából) sugarakat fog kibocsátani. Ez az asztrálest fénye, vagyis a szentek aurája.

Az egyenletes erő-mozgás folytán a melegsűrűség az anya testben is egyre tart és az asztrál lassanként ismét visszakönnyül a fénykörbe. A légmozgássá ledurvult meleghang újra visszatisztulhat fénysugárrá, aminő valaha a kitörése pillanatában volt. Anyagtestének parányait pedig fénye erejével lassanként feloldani és megsemmisíteni kezdi. Ezt nevezük *vénülésnek*. Mikor az asztrál az anyatestből kiszakad, amely pillanat a földi halál, akkor az erőtulajdonságait visszanyert meleg hang, amely már helyhez kötött fénysugár, a természetének megfelelő vonalába emelkedik vissza. Olyan életvonalba, amely fejlettségi fokozatának megfelel. Ha pedig

már teljesen megtisztult minden anyagsalaktól, akkor egyenesen a fénykörbe. (Vallási nyelven: *a mennyországba*, ahol már az örök világosság fényeskedik néki.) Ez a lélek visszatisztulása az Ige fénykörébe. Minden egyes lélek tehát a fénykörből kitört meleg hangok áramlatának *egy-egy* erőatomja, amely később egyéni bukása folytán egyenletességét még jó részben elvesztette. Hiszen már maga az áramlat is a hideghangokkal (ösrezenetekkel) egyesülve, öslégréteggé durvult. Kilépett a magasabb fényköri életvonalból. Lesülyedt az anyagvonalba.

íme! ezek a légmozgás tulajdonságai és a benne szunnyadó öntudatlan erőből származó eshetőségek.

Természetes, hogy még abban az időben, amelyről eddig beszéltünk, csak egy egységes légfolyamot lehet elképzelnünk, amely a fénykitörésből és a vele egyesült hideg hangokból alakult ki. *Hogy eme egységes áramlatból hogyan szakadtak ki később az egyes erőatomok, vagyis testet öltő lelkek, azt majd később fogjak tárgyalni. Most a fénykörből kitört első áramlatot még csak „egységes alakjában” vizsgáljuk.* Ezen új alakulatban a légnek a testi oldalát a hideg hangok adták; a benne lévő mozgóerőt pedig az öntudatát elvesztett fénykitörés, vagyis az ellenállhatatlansági erő. *A légfolyam egysége — ismétlem — majd csak az anyagtestben élő lények teremtése alkalmával fog szétszakadozni erőatomokra, hogy az anyagba, mint éltető mozgás, belenyúlhasson.* Majd amikor a légfolyam ezen az alakuláson is átmegy, ismét visszatérünk hozzá és új természetében is megvizsgáljuk. Most még csak mint „egységes elemet” figyeltük meg. —

Ezekután rátérünk *a harmadik erőalak* természetének az analizisére. *Ez a víz.* Eredetét már szintén ismerjük. Ahonnan ő származott, ott még termékeny életerő nem volt. Hiszen még ma sem alkalmas semmiféle életadásra. Pedig azóta már lényeges átalakulásokon ment keresztül, mert érintkezett magasabb életalakokkal: a fénnel és a légmozgással. De hát miért nem lehet életalap? Mivel *már nem közvetlenül a fénykörön jött keresztül, ahol önélettel telíthette volna magát, hanem csak a légáramlatból és az ősmozgás hideg hangjaiból előállt új alakulás.*

De azért ez a két tulajdonsággal bíró erőalak nélkülözhetetlenné tudja tenni magát az erőalakok összműködésében.

A víz az az erőalak, amelyben soha sem fog ellenállhatatlansága annyira sűrűsödni, hogy valaha önmeleg álljon elő

belőle, noha egyenletessége állandó túlsúlyban van. A víznél ez az egyenletesség a tökéletes alkalmazkodásban áll. Ellentem álló, engedelmes és alázatos anyag. Szintén helyhez van kötve, de mindig egy magasabb erőhatás által. Onnan *a maga erejéből kimozdulni soha sem tud.* Azonban minden erőhatásnak enged. Ellenállhatatlansága soha ellent nem állóvá változott. *Önélettel és meleggel nem bír.* Ellenben a kapott meleg ráhatásával csodálatra méltó alakulásokat fog- majd ez az egyenletes erőalak létrehozni. *A négy erőalak között ezt tartjuk a női eszmény anyagtípusának.* Assisi szent Ferenc nővérének nevezte. Fönséges víziójában éneket mondott az anyagvilág egységes összetartozásáról. A vízről ezt mondta: *Laudate mi Signore per sor aqua. La quale e molto utile et humile et pretiosa et casta.* Dicsértéssel én Uram a víz nővérünk által, amely nagyon hasznos, alázatos, drága és tiszta. Mi is tudjuk már róla, hogy hideg hangfolyam korábban kedvező fogadtatásra talált a légáramban. —

Végül jön *a negyedik erőalak, a tulajdonképeni anyag.* Ez az egyetlen erőalak, amely *teljesen erői vesztett* és amely jövendő életében is *mindenkor csak kapja az erőt az élethez.* Ez erő reá tud hatni a legteljesebben.

Míg a többi ismert erőalakok fejlődésük történetében soha sem vesztették el egészen erőszakjásaikat, mert azok csak a körülmények szerint alakultak, addig az anyag minden erőhatással szemben teljesen tehetetlenül állt. *Nem tud úgy ellentállni a tiszta erő hatásainak, mint például a többi testvér erőalakok.* *Nincs semmiféle olyan tulajdonsága, amely ne valamely erő ráhatásából származott volna.* Azért a legalkalmasabb minden alakulásra. Nincs azonban neki *genuin* erőtulajdonsága.

Úgy tekintünk tehát az anyagot, mint *az erőalakok között a legalacsonyabb vonalút.* *A le g alárendeltebb et! De egyszersmind a legszükségesebbet,* amelynek létezése és fenntartása teszi egyedül lehetővé az erőnek élő és termékeny működését. Fontos ezt szem előtt tartani, mert *nincs a mindenségben egyetlen porszem, amely céltalan vagy felesleges volna.*

Hogy *az anyag a fénysugaraknak oldó, puhító ereje, továbbá a légnek, a víznek hatása folytán hogyan változott képződményből földdé,* ezt már röviden szintén említettük. Ezért csak összevonva ismétlem: — Mikor az anyag a képződménynek megpuhított felületéről egy felsőbb rétegben felszakadt, két elvesztett erőtulajdonságát a többi erőalakoktól nyerte

vissza. A fénytől, a légtől, a víztől. Képződményből lett föld-dé. *Egyenlíthetősége folytán érzékelhetetlen parányokra osztott. Ez a tulajdonsága az anyag osztható s ág. Atomizálódás.* Ezek a parányok képezik azután az átmenetet a föld és a lég külső élete között. A végtelenségben megszakadt folytonosságot eme parányok kapcsolják ismét össze. Nekünk ez a kapcsolat, sajnos, már érzékelhetetlen.

Az anyag második erőtulajdonsága, az ellentállóság, pedig a hegytömegekben alapjává lesz majd egy új „áléletnek”, amely méhe lesz egykor a még távoli nagy ütközeteknek és küzdelmeknek, amelyek majd a szellemi és lelki életben fognak valaha beállani.

Hogy az erőalakoknak itt letárgyalt tulajdonságait mi fogja majd együttes működésre indítani és milyen lesz a további életük, amit önmagukban, vagy közösen fognak élni, azt a most következő fejezetben fogjuk látni.

Összefoglalásul csak annyit, hogy fokozatosan látjuk, hogyan közeledik az erő a holt képződmény felé, hogy azt megválthassa. Meleggel telíthesse és élettel szervezhesse.

A színerő ősmozgása legelőször a saját ellentétét hozta létre. A mozgási rezzenetektől tömörült hideg és holt képződményt. Életet ebbe a meleg vitt. Ez a meleg pedig a színerő energia-sűrűdése, amely melegehangokban áramlott ki az isteni életközpontból. (Szentszellemből.) Ezt az isteni élő áramlatot nevezzük Lógósnak. Fénykörnek, vagyis az Ige testének. A fénykör egy része azután kitöri, hogy megkezdje az anyagvilág megváltását. Az első kitörés már egyesült a hideghangok egy részével. Őslégréteggé lett, amely újra egyesült egy újabb hideg hang folyammal. Ebből alakult ki később a folyékony lég, vagyis a víz. A második kitörés lelki melege pedig testi tűzzé durvult. —

Mindezekről részletesen fogunk a további fejlődés folyamán beszélni. Eddig még csak az alaptételeket raktuk le.

EGYSÉGES ANYAGÉLET.

Rátérünk most a négy erőalaknak *együttes életműködésére* és kezdjük a „*fénykörü fény anyag életév el*”, miután a fény negyedrészeben már anyag.

Az erő *teljességével* élt a fénykörü fényben; korlátozva a légben és eme két magasabb erőalak által érlelően és termékenyen hatott a vízre és a földre. *Mind a négy alak azonban az erőtől lón életre keltve és együttes életre utalva. Minden élő és létező valóságnak tehát az erő a végoka.*

Vizsgáljuk most együttes életüket. Tudjuk már, hogy a fény, mint legtisztább erőanyag, nincs helyhez kötve és így helyét természetének megfelelőleg szabadon változtathatja. Lássuk most részletezve, hogy a fény milyen mértékben él eme sajátosságával? Meddig megy el, meddig marad egy bizonyos helyen? Mit művel ott? Mi az, ami a fényt helyváltoztatásra indítja? Milyen a fénynek a belső élete? Vannak-e elváltozásai? Ezen elváltozásai visszahatnak-e ismételve az anyagra?

Természetes, hogyha a fény belső életében vannak ilyen elváltozások, azok csak azért állanak be, mert a fény a saját körén kívül más alakokkal érintkezvén, már csak változásokkal térhet vissza a fénykörbe. Ez az oka az ő benső alakulásainak.

Ismételjük, hogy nincs a végtelenségben olyan porszem, amely felesleges volna és éppen ezért, nincs is olyan porszem, amelynek az érintkezése a fénnel és bárminő más erőalakkal visszahatással ne járna az érintkező erőalakokra. Nyomozzuk ezt a visszahatást először is a fénynél.

A fénykörü fény kénytelen helyét változtatni, mihelyt ugyanazon a helyen az ellenállhatatlanság kitörései zavarokat vagy ütközeteket okoznak. Miért? Mert a fény a tökéletes egyenletességű melegnek az összefogó alakja. Az erőteste. Mint ilyennek, főtulajdonsága a tökéletes könnyűség és a tel-

jes súlytalanság. Ha tehát a fény egy rajta kívül álló erőalakkal ütközik, ez az érintkezés közöttük már egy átmeneti életalakot fog létrehozni. Egy alacsonyabb életvonalút a fénynél, de azért nem árt ismételni: — *Két élő valóság nem érintkezhet egymással anélkül, hogy közöttük egy közvetítő és összekapcsoló erőalak elő ne állna.*

Ez történik a fényvel is, amely érintkezhetik a fénykörön belül is önmagával. A fénykörön kívül pedig vagy önmagával, vagy más erőalakokkal. Vizsgáljuk először az utóbbi esetet és nézzük, minő új alakulatok jöttek ezen érintkezések által létre.

Tudjuk már, hogy az első kitérés fényáramlata a hideghangokkal összevegyülve, öslégáramlattá durvult. Ez a fénykörből kiszakadt és eldurvult fényrész már a fénykörön kívül élt az öslégben. Ezért a fényköri fényugarak alakjában vele érintkezhetett is. Természetes, mert hiszen testvéralakok voltak. Fénykörű eredetűek. Érintkezésüknek tehát már szintén egy alacsonyabb életvonalú, vagyis súllyal bíró alakulatot kellett közöttük létrehozni. Az így előállt új alakulatnak már egyesíteni kellett magában a két érintkező erőalaknak a tulajdonságait. *Ennél fogva a fényköri fényt egy fokkal elanyagiasítja, az ösléggé elhomályosult fényt pedig egy fokkal emeli, vagyis tisztítja. Ebből az alakulatból fog majd idővel előállni az úgynevezett asztrálest is.* Szent Agoston szerint: — A lelkitest, amely fény és levegő. (Lux et aer.) Megtörténhetik azonban az is, hogy a fényköri sugarak egy olyan helyen (életvonalban) érintkeznek egymással, amely a fénykör külső széle és a légáram legfelső vonala közötti átmeneti helyen fekszik. Itt a fényköri fény az alacsonyabb vonalú hely hatásánál fogva teljességét ugyan már elveszti, de azért „erőtermészetét” megtartja. Ezért érintkezésükből itt is egy alacsonyabb „közvetítő” erőalak válik ki, amely „összekötő kapocs lesz az erő és az anyag között”. Vájjon mi ez? Egy erőanyag-természetű új elem: a *delej*, amely mint erőfolyamat az idők végéig fogja érzékelhető erővel a fénykör és a légkör között való átmeneti helyét mint összekapcsoló elem betölteni. Ez az elem lesz lakóhelyévé a benne majd elhelyezkedő új életalakoknak (erőknek). Az úgynevezett „*delej-lényeknek*”, akik már közvetítők lesznek a fénykör és a légkör „*belső élete*” között. Ők lesznek a médiumitásnak legfelsőbb alakjai. Lég és fénytestű lények. *Köznyelven: angyalok!*

De vájjon, honnan állnak elő ezek az erőlények? Ugye-

bár, a fénynek, mint legtisztább erőalaknak, önmagában szintén van élete és amint említettük, már szintén érintkezhetik önmagával a fénykörben is? *És valamint a meleghangok érintkezéséből előáll a fényköri fény, úgy a fényrészek érintkezéséből is elő kellett állni bent a fénykörben egy új alakulatnak.* Ebből kifolyólag a fény már a saját körében is elváltozásokat, „új alakulásokat” hozhat létre. Ezek az alakulások, bár bent a fénykörben jönnek létre, de mégsem maradnak meg ott, mivel a fénykör állandóan telítve van fénnel, vagyis egyenletességi melegséggel. Ezért a fényrészek érintkezése, helyesebben egymásban való élete is szünet nélkül ontja ki magából a fénykörből is az alakításait. *Ezek már bizonyos súllyal bíró alakulások,* amelyek a légáram és a fénykör között való és delejjel telített átmeneti térben foglalnak majd helyet. Ez lesz a lakóhelyük. Az életvonaluk. Tulajdonképpen önmagukban való saját életük nincs. Az ő életük is csak *fönn-tartott élet.* *Helyükön tehát testvéralakjaikkal már nem érintkezhetnek és így maguk új alakulásokat soha létrehozni nem is fognak.* *Csak a fénykör és a légkör benső életéi fogják összekapcsolni egymással.* Ezek a fizikailag meddő, terméketlen életalakok, helyesebben „lények”, akiket a biblia az angyalok legfőbb karának, vagyis „erőknek és hatalmasságoknak” nevez, képezik az átmenetet *a testi és a lelki élet között.* A fénykör és a külső világ között. Külön fogunk beszélni róluk más helyen. Most csak annyit jegyezzünk meg, hogy ezek *közvetetten fényköri eredetű alakulatok.* *Értelmi erőlények, vagyis lelkiségek.* Az Ige testrészei (erőszervei), akiket munkaeszközül felhasznál, hogy a fénykör és az anyagvilág között közvetítsenek. Vegyük egyelőre csak ezt tudomásul.

Hogyha azonban a fény nem saját területén, a fénykörben, hanem a légmozgás fölött és a fénykör vonala alatt, vagyis a kettő között érintkezik önmagával, akkor a légmozgás torlódása a fényt visszaszorítja és azon az átmeneti helyen gyülemlik össze, amely a fénykör és a légmozgás között van. Ilyenkor áll elő érintkezésükből egy új elem: *a delej.* Ezért a delejben már megtalálhatjuk „*a fényköri fény kisugárzást és azt az ellenállhatatlansági erőt*”, amelyet részben már a légkörre ledurvult fényrészek ellenállhatatlanságából merített. Ez a delej, mint „*vonzó és taszító erő*” lesz a benne lakó erőlényeknek a legfőbb munkaszerszáma az anyagvilág kormányozásában. A legfőbb vonzó és taszító erővé.

Ismétlem a törvényt:

— *Termékeny, élő élet mindig csak erőalakok érintkezésének az eredménye. Még pedig bizonyos fokú meleggel átjárt testek érintkezéséé.* Még az ősmozgásban sem állhatott elő élő alakulat, amíg ki nem fejlődött benne a meleg. Ellenben, mi-helyt a meleg fejlődni kezdett benne, még a színerő két erőalakjának az érintkezése is, amely öröktől fogva fennáll, rögtön termékenyvé és életadóvá változott. Vallási nyelven: — *Az Atya erőérzéséből és a Fiú erőtestéből, vagyis a Fiú energiasűrűségéből származott a legtökéletesebb lelki-meleg: a Szentszellem. Aki állandóan ontja magából az élő alakulatokat: a meleghangokat, kegyelmének ingyenes Maradásait.*

A legelső élő alakulatok tehát a meleghangok voltak: lelek! S mivel e hangok könnyűek, súlytalanok és — ami a fő — melegek voltak, nem tapadtak és nem dermedtek már többé össze, hanem szünet nélkül mozogtak és ennek természetes következménye lön egymással való érintkezésük már a fénykör bensejében is. Kénytelenek voltak vele, mert a fénykör, ahova az életközpontból kiszűrődtek, már határok közé helyezkedett el. A benső isteni élet és a külső anyagsvilág közé. És amikor bizonyos idő múlva a fénykör már megelítve lett könnyű meleghangokkal, akkor a fénykörben is a férőhely mindinkább szűkült és az összébb szorult hangoknak egymással érintkezniök kellett. Ennek eredménye lön a fény, amely a sűrűdött lelki-melegnek a teste. Ezért a meleghangoknak a teste, vagyis a külső, érzékelhető alakja: az asztrálest, vagyis a fény test lett.

A mindenségben minden létező test és elem érintkezik egymással, ami tulajdonképen önmagával való érintkezést is jelent; mert önmagával teljesen egyenlő tulajdonságokkal érintkezik. A színerőnek egyik, vagy másik tulajdonságával, mert hiszen minden élő és létező valóság csak a színerő két erőtulajdonságából származott. Az ilyen érintkezés eredménye pedig mindig magában foglalja a két érintkező elemnek a sajátosságait és tulajdonságait.

Így származott a színerő két erőtulajdonságának önmagával való érintkezéséből, amely öröktől fogva fennáll, az isteni élet összekapcsoló 3-ik alakja: a Szentszellem. Szintén az örökkévalóságban. Az isteni életközpont, akiből a színerő energia-sűrűségéből kezdetben kiemelkedett az Ige. A legelső könnyű, meleg, élő hang, aki kihozta magával a színerő teljességét és minden tökéletes isteni tulajdonságát. Tudjuk, hogy ez volt a Logos. Az Ige. A Fiú sűrűdött önmelege, szere-

téte! Ha azonban valamely test, vagy elem nem önmagával, vagyis nem a saját természetének hasonmásával érintkezik, úgy az eredmény soha sem lesz élő-élet, hanem csak átmeneti alakulat, mert két különböző természet érintkezésében nem lehet tökéletes egyenletesség és így nem lehet tökéletes meleg sem, amelyből új élet származhatnék. Ez a törvény egyformán áll úgy a testi, mint a lelki életre.

Például a léleknek önmagával való érintkezése a legtökéletesebb eredményű és mindig könnyülést, emelkedést, világosságot, fényt hoz létre. *Ez az imának és a magába való elmélyülésnek az eredménye.* Már kevésbé tökéletes a léleknek egy, bár magasabb, de más tulajdonságú lélekkel való érintkezése. Ennek az eredménye már nem összhangból születik, tehát nem is lehet egész, csak rész mindegyikből. *A leg-sajnálatosabb eredmény, amely a léleknek egy magánál sokkal alantasabb lélekkel való érintkezéséből származik.* Az ilyen eredmény a magasabb lélekre mindig alantas visszahatással jár. Az alacsonyabb tulajdonságú lélek, ha csak egy pillanatra egyesíti is alacsonyabb érzéseit egy magasabb lény érzéseivel, ez közöttük mindig harcot jelent, amely lehet néha üdvös, néha káros, de mindenkor csak átmeneti állapot.

Egyszersmindenkorra jegyezzük meg tehát, hogy soha sem lehet cél a legalsóbb lényeket a legfelsőbbel egyesíteni, hanem csak a saját természetüknek megfelelő lényekkel, vagy testekkel. Így állhat helyre a végtelenségben az összhang, amelynek az idők végével be kell egykor következnie.

De térjünk vissza ismét a fényre, *amint önmagával érintkezve, benső életét éli.* Ez az érintkezés termékeny életre kényszeríti a fényt saját lényeges erőtulajdonságainál fogva. Ugyebár, *az erőnek egyik lényeges természete az ellenállhatatlanság? Mit jelent ez? Hogy mozogni kénytelen. Helyét tehát állandóan változtatja.* Ez a mozgás a telített fénykörben kikerülhetetlenné teszi az egymással való érintkezést. Hogy azonban ez az érintkezés ne csak a fénykörben, hanem azon kívül is létre jöhessen a meleghangok között, erre már fizikai ok is közreműködött. De ez az ok már csak akkor lépett működésbe, mikor a fénykörből az első áramlat kitört.

Ez a kitörés ugyanis légréteggé alakulván, rendetlen mozgásával visszahatott a reája tűző fénysugarakra. Még pedig összeszorítólag. Megisméltódott ugyanaz a passzív visszahatás, amit legelőször a képződmény térfoglalása gyakorolt az abszolút energia-mozgásra, mikor azt sűrűdésre, vagyis meleg-

fejlesztésre indította. Ekkor lépett fel először *egy idegen befolyás*, amely a fénykörön kívül levő fénysugarak életére hatással volt. Kérdés most, hogy e kitörést megelőzőleg volt-e a fénykörön kívül is valamely érintkezés, vagyis termékeny életműködés a fénysugarak benső életében? Ez a kérdés fogja megadni az első kapcsot a testi élet és a lelki között, mert ez-ideig még nem volt szerepe a szabad akaratnak, vagyis az öröktől fogva létező értelemnek a teremtményekben. Ez azonban nem annyit jelent, hogy ne lett volna meg *bennük látens állapotban a szabad akarat* képessége, amely az értelemről elválaszthatatlan. Csak szerepe nem volt, miután ok nem volt rá, mert hiszen *a fénykör teljes egyenletességében a legtökéletesebb összhang és boldogság honolt* Egységes életet éltek egy küzdelem nélküli tökéletességben. *Nem volt tehát még olyan erkölcsi próbájuk, amely szabad akaratukat igénybe vehette volna.*

Hogy magában az őserőben már volt szabad akarat, azt tudjuk az őspróbából, amely két eshetőség elé állította a színerőt. Módjában állott ugyanis szabadon választani, hogy a képződménnyel szemben egyenletességi, vagy ellenállhatatlansági erejét fejtse-e ki? Megtartsa-e, vagy megsemmisítse-e? Ettől függ, hogy a mindenséget termékeny élettel, vagy csak meddő léttel töltsse-e be?

E kétféle eshetőséget, amely a szabad választás folytán a szabad akaratnak az alapja, világosan láthattuk az őserőben. Kérdés azonban, *hogy ugyanez a kétféle eshetőség fennállott-e az erőalakulatok és a teremtmények életében is minden olyan esetben, amikor azok érintkeztek? Igazolni fogjuk, hogy fennállott.* És könnyebben fogunk mindent megérteni, ha ezt az alternatív lehetőséget *minden esetenél már hittel keressük.* Meg fogjuk találni úgy a testi, valamint a lelki életben és *csakis így lesz teljesen megérthető a test és a lélek titkos összefüggése is.* Nézzük tehát ezt a kétféle eshetőséget a legelső érzékelhető erőalaknak, a legfinomabb anyagnak, vagyis a fénynek a testi életében.

Kénytelen volt a fény a fénykörön kívüli érintkezésre is? Kényszeríthette-e a fényt bármi is arra, hogy magából sugaraikat bocsásson ki? Másszóval, hogy a természetének megfelelő helyét, *a fény kört, elhagyja és a természetével ellenkező hided, kemény, sötét körbe hatoljon be sugaraival?* Mert ne feledjük, hogy nem *a lényeg, vagyis a kitörő meleg hangok* áramlata ment legelőször a képződmény felé, hanem a kez-

det-kezetén az egyenletes meleg még csak halvány testi alakját, a „fényugarakat”, bocsátotta ki magából a fény körből. *A lényeg, a valóság, a fényforrás akkor és most is örökké a fénykörben van.*

Mi kényszeríthette tehát a meleg hangok fénykorét, hogy kifelé terjeszkedjék? Hogy sugarait a fényudvarból kibocsássa? Saját tulajdonsága-e, vagy egy rajta kívül álló más erő, hatalom vagy törvény? Az utóbbi kérdésre felelek először. A fényen kívül ekkor még csak az ős színerőmozgás létezett, amely önmaga harmadik alakjává tette az egyenletes meleget: a Szentszellemet. A két őserő-tulajdonság eme harmadik összefoglaló alakjában élt. Ezért nem lehetett külön ható és kényszerítő erő önalakjával, vagyis a fénnel (sűrűdött meleggel) szemben a színerőmozgás sem, mert hiszen a színerő teljessége — mind a két erőtulajdonsága — a lelki melegben már teljes és tökéletes hármass-egységben élhetett. Ezért az ős-színerő-mozgás sem folyt bele sem kényszerítőleg, sem irányítólag a fénykör életébe. Sőt, az ős-színerő-mozgás csakis azért hozta létre a fénykört saját meleg hangjaiból, hogy „belső életét külső isteni létté — erkölcsi Istenségé” — tegye. Az ősmozgás tehát célját és rendeltetését betöltötte, mikor a mindenséget képződménnyel telítette. Ezentúl már csak a kettős erőtulajdonságából származott közös harmadik alakjában (az egyenletes melegben, vagyis a Szentszellemben) helyezkedett el, hogy a hármass-egység így hasson együttesen a külvilágra és teremtményeikre.

De nézzük a másik létezőt: *a képződményt.* Talán ez hatott kényszerítőleg a fénykörre, hogy sugarait magából kibocsássa és feléje közeledjék? A képződménynek egyetlen öntudatlan ereje ekkor még csak a tömegében és a térfoglalatában állott. Csakis ezekkel tudott bizonyos passzív visszahatást gyakorolni az erőre, amelynek mozgási rezzeneteiből kiképződött. De csakis ennyit! *Egyfélé.* Nem tehetett mást, mint hogy tért foglalt el az erőben és hogy ezzel összéb szorította az erőt, vagyis mozgását sűrítette. *A képződménynek tehát egyetlen és öntudatlan hatása a fényre csak hideg, visszaszorító lehetett.* Ez pedig nemcsak hogy közeledésre nem indíthatta a fényt, hanem ellenkezőleg: visszariaszthatta!

De talán magának a fénynek a kettős tulajdonságai hatottak vissza önmagára olyan irányban, hogy önköréből kitörni kényszerítsék, mielőtt még a fénykör telítve sem volt meleg hangokkal? Vizsgáljuk csak ezt a kérdést tüzetesen.

Ugyebár, az ős-színerő-mozgásból jött létre az egyenletes meleg. Ebben a melegben a két színerő-tulajdonság egymásban elvegyülve tökéletes egyenletbe jutott egymással. Vajjon nem ez az egyenletes meleg volt-e tehát a kényszerítő erő a fény külső megindításában? Semmi esetre sem lehetett! Hiszen ez a harmadik alak egylényegű a színerő másik két alakjával és minden kényszer fölött álló törvényalap. A biblia szerint: — Ubi vult, spirat! Ahol akar, ott lehel.

Különben is az egyenletesség fő tulajdonsága a közvetetlenség. Mindig a kezdő okból, vagyis önmagából indul ki ténykedéseiben és egyenletesen haladva, ismét önmagába tér vissza úgy a testi, mint a lelki életben. (Vallási nyelven: — Az Atyából ered és az Atyába tér vissza minden.) *Ezért az egyenletesség soha kifelé, hanem mindig csak befelé indul.* De tegyük fel, hogy az ellenállhatatlanság indította kitörésre. Ez esetben a meleg hangoknak a következő pályát kellett volna megjárniok: A lelki melegből (Szentszellemből) kiemelkedő élő hangoknak szinte megmérhetetlen távolságra kellett volna az életközpontból távozniok, hogy a fénykör határait a végtelenségbe vigyék. Nem kellett volna tehát beleilleszkedniök a képződmény fölötti térbe, amelyben saját fénykörüket kialakították. *Hogy a tökéletes egyenletességű melegnek megvolt az ereje és a hatalma, hogy abszolút ellenállhatatlanságával azt a képződmény-tömeget, amely útjában állt, egyetlen lökéssel elmozdítsa a helyéről, azt sejtetjük, hiszen abszolút erő volt!* Megsemmisíthette volna tehát a képződményt. Sőt, *ellenállhatatlansága csakis erre indíthatta volna.* Magával ragadta volna az összes könnyű és meleg hangok folyamát és *vitte volna olyan messzire, ameddig csak vihette volna összeütközés nélkül Szóval a képződményig,* mert terjedése csak itt talált volna akadályra a mindenségben.

Csakhogy ezen az akadályon a meleg hangfolyam már nem dermedt volna meg, mint a hideg hangfolyam, hanem összeütközött volna vele. Az ütközetben pedig ellenállhatatlansága jutott volna túlsúlyra és megsemmisítette volna a képződményt, hogy ily módon a jövőbe újabb meleg hangok számára is tért nyisson. De ha még nem semmisítette volna is, ezen összeütközésből nem származhatott volna más, mint egy örökre megalkotott hatalmas terület, amely állandó izzásban állt volna mozdulatlanul a térben. Nem lett volna közöttük átvezető légkör. *A meleg hang-áramlat az anyagot érintve áttűzesítette volna azt és ily módon az egyenletes meleg izzó tűzzé*

fokozódott volna és a meleg hangok egyesültek volna a képződménnyel.

Ha pedig a meleg hangokat második tulajdonságuk indította volna, vagyis az egyenletesség, ez esetben önmagukba befelé kellett volna nyomulniok és ily módon benső sűrűdést előidézni. Csakhogy ez a könnyű meleg hangokat ismét oly fokú leled hővé fejlesztette volna, amely óriási hatóerejével ütközet nélkül is feloldotta volna a végtelenséget betöltő képmény képződményt. A nagy mindenség tehát ekkor is csak egy végtelen izzás tengerévé vált volna, amelyben soha anyagban szervezett élő élet nem keletkezhetik. Az organizált élet alapja és elengedhetetlen feltétele az egyenletes meleg, nem pedig a forró, fokozódó, tehát változó egyenetlen meleg. Magunkról tudjuk, ha testünkben az egyenletes meleg csak pár fokkal emelkedik, vagy csökken, ez a változó egyenetlen meleg az életet is elpusztítja.

Ime! Világos, hogy minden, ami ebben az időben csak létezett, vagyis az ősmozgás, a képződmény, sőt a fénynek saját tulajdonságai is csak gátolhatták és visszatarthatták a fényt, hogy sugarait a természetével ellenkező képződmény felé kibocsássa. És, hogy ezt mégis megtette és egy átvezető légkört hozott létre, ez szintén egy olyan eset, amelyet testi okokból és törvényekből se kimagyarázni, se megokolni nem lehet. Csak, ha végtelen imádással hajlunk meg az isteni bölcsesség előtt és leborulva azt fogadjuk el mindent indító oknak, akkor látjuk, hogy most már másodízben tétetik a színerő próbára Önmaga által.

1-ször: Első alakjában az ősmozgásban, amikor az isten mozgóereje (a Fiú) igazolta, hogy teremtő és megsemmisítő erő, vagyis lelki és nem testi okok vezetnek.

2-ször: Most hármasként alakjában, az egyenletes melegben, illetve annak fénykörében, amikor az Igévé testesült Fiú ismét igazolta, hogy megváltó és nem pusztító meleg hanggá lett. Alkalmazkodó, önfeláldozó, erkölcsi jósággá és szeretetté, nem pedig önző, testi (fizikai) erővé.

Valóban, a fenti kérdést sem a testi törvény oldja meg, mert a fény egy új, csodálatos és testileg érthetetlen dolgot cselekszik, mikor magát határok közé helyezi. Másszóval: — Végtelen szabadságában önmagát ismét egy pontban önként korlátozza!

Leküzdi ellenállhatatlansági természetét és nem indíttatja magát energiájától, hogy a képződményig hatoljon és azt meg-

semmisítve, szabaddá tegye a végtelen tért. De nem vezérelteti magát egyoldalú egyenletességétől sem, hogy befelé fordulva önmagában sűrűdjék és egyenletes melegét forróvá fokozza és az anyagot így semmisítse meg. Egyiket sem teszi, hanem fizikailag megmagyarázhatatlanul megméri a képződmény és az ösmozgás közötti távolságot, — helyesebben azt a „*minőségi különbözetet*”, amelyet közöttük előbb áthidalni, vagyis átalakítania kell, hogy később egyesülhessenek — és ezt a fokozatos anyagtokéletesedést (evolúciót) lefelőlátóbb bölcsességgel beosztja, aszerint, amilyen szüksége lesz *térre* a jövő miriád évei után életrekelő alakulásainak. Ebből a *Maga számára* csak annyi helyet foglal el, amennyire az összhang fenntartása céljából szüksége lesz. Az így kijelölt helyét azután bekeríti úgyszólván *Önmaga testrészeivel*: a könnyű meglehangok folyamatával és ezen a kiszabott kereten belül mozog meleg hangjaival. Erre mondja a szent könyv, hogy: — *Az Isten teremté a világosságot és ezáltal szétválasztotta a mennyet és a földet*. Másszóval ez annyit jelent, hogy *a fénykör az, amely az isteni benső életet az anyagvilág külső életével egyrészt összeköti, másrészt szétválasztja*. Testileg tehát egy megérthetetlen, sőt, lehetetlen dolgot cselekszik: — *A legelső meleg hang* (vagyis az Ige), *mikor az életközpontból kiemelkedik, egy ponton megáll anélkül, hogy bárminő akadályba ütközött volna és önként irányt változtat* Körben folytatja mozgását. Ezért a világegyetemben ma is minden körmozgás.

Ez az ellenállhatatlansági erő természetének a felfüggesztése. Okát betűkkel és számokkal sohasem fogjuk megmagyarázhatni. De aki az erős Istennek hű szolgája, az meg fogja érezni, hogy ezt a csodálatos tényt mire vezesse vissza. A színerőnek jóságából kiinduló szabad elhatározásra. A Jóság a színerő érzését igazolja, Önmagából kiinduló független cselekvése pedig az Ő szabad akaratát. Meg fogjuk tehát érteni mindezekből, hogy a szellemi életnek a törvénye a testi élet törvényei fölött állnak. Ezért az élet magyarázatánál sohasem az alacsonyabb életből kell kiindulnunk, hanem megfordítva. Egyébként nemsokára rájövünk, hogy ezentúl az élet alakulásaiban már lehetetlen teljesen különválasztva nézni és vizsgálni a testit és a lelkit. Hogyha pedig ezt erőltetnénk, a mai tudomány hibájába esnénk. Egyoldalúvá válnánk. Az egyik oldalon nagy világosság, a másik oldalon pedig teljes sötétség venne körül bennünket. Hogy ezt kikerülhessük, kérjük a

Szentszellemet, hogy segítsen bennünket tökéletes egyenletességre a munkálkodásunkban.

Térjünk most ismét vissza a saját körét már megalkotott fényfolyamhoz. Azt már tudjuk, hogy a megleghangok miért voltak kénytelenek érintkezni egymással a fénykörben és hogyan állott elő érintkezésükből a fény, a fényből pedig a sugár. Azt is tudjuk, hogy a fénykör nem volt kénytelen sugarait a képződmény felé kibocsátani. *Sőt önmaga számára nem volt kénytelen egy külön kört se megalkotni.* Hiszen ez az erő természetével ellenkezik, miután az erőmozgás Newton szerint is mindig egyenes irányban halad. Sugarait tehát csak végtelen jóságával indította meg, mert enélkül a kemény képződményen sohasem kezdhette volna meg jótékonyan puhító, megváltó alakításait.

Vizsgáljuk most, mikor kezdett az egyenletes könnyű megleghang fénykört alkotni magának. Kétségtelenül: „kezdetben,” mikor a legelső megleghang — az Ige — az isteni életközpontból kiemelkedett. *Neki kellett megtenni, mint vezető, első hangnak, azt a csodálatos útirány változtatást, amely kört alkotott.* Ha az *elsőszülött Ige*, amely az isteni melegnek a tökéletes megtestesülése, a fizikai, vagyis testi módok törvén^ét választja, akkor a többi megleghang-áramlat is utána megy. *Vagy kifelé,* hogy a képződményt szétrobbantsa és szabaddá tegyék útjukat a végtelenségben. *Vagy befelé* és ekkor megsűrűclésüket a végletekig fokozzák, hogy így semmisítsék meg a képződményt. *Mindez függött az első hang elhatározásától* Ő volt a felelős vezér, miután az Őt követő testvérhangok csak részei voltak az isteni életközpontban földarabolt élőmelegnek, az Igének. *Az Ő választása döntött a többi hangoknak egységes élete, törvénye, hatása és működése fölött.* Mikor pedig az Ige fényköre annyira megtelt, hogy a hangok sem mozoghattak anélkül, hogy egymást ne érintsék, csak ekkor kezdtek a fénykörben termékeny életet, vagyis benső életet élni. *Első alakításukat, a fényt, tehát saját érintkezésük által hozták létre.*

így érthető, hogy a szellemegyenlőségekké feldarabolt lelkiemeleg tulajdonképpen *az Igének a teste.* Mindegyik megleghang csak egy-egy részecske a Fiú önmelegéből, amely a Szentszellemben, vagyis az isteni életközpontban gyűlt össze. Hogy ez a létrejött alakulás (a fény) bent maradt és bent maradhatott a körben, ez természetes, mert hiszen nem volt más, mint a könnyű melegnek önmagával való érintkezése,

az egynemű és természetű hangoknak pillanatnyi egyesülése. S hogy ez az érintkezés külső alakjában még se lett szaggatott, apró villanásokká, hanem egy meglehetősen sűrű fényfolyammá, annak az volt az oka, hogy érintkezésük a körben állandó és folytonos volt. S habár ugyanaz a két hang csak pillanatnyilag érintette is egymást és így az okozott tünemény csak pillanatnyi volt, de mellette, alatta, felette, körülötte ezer és millió más érintkezés állott fenn és folyt tovább mintegy egybeömlöve. *Képzeld el a tenger foszforeszkálását tökéletesebb alakban.*

Fia földi érzéssel fel tudnók fogni, hogy a fény maga meddig sűrűsödhetik anélkül, hogy térfogatát nagyobbítani kellene, akkor könnyen megérthetnénk, hogy milyen mérhetetlen ideje volt a fénynek, hogy csak a teljes sűrűsödés után bocsásson ki magából egy új áramlatot. Fizikailag, vagyis testi tulajdonságainál fogva ugyanis így kellett volna ennek történni:

—Mikor körét — azaz a fénykört — a meleg hangfolyam megalkotta, ez megfelelt az ő természetének és a kör megtelt a legelső hangnak, vagyis az Igének a hasonmásaival: — *az Ige testrészeivel!* A testvérhangok érintkezéséből lett a fény, amely a *fénykörben* szintén megfért az idők mérhetetlenségéig, mert hiszen maga a könnyű hang külön helyet a körben nem foglalt el, miután alakjában a fényben helyezkedett el és élt tovább. Ezért a fény igen-igen sokáig sűrűsödhetett volna és ha majd egyszer mégis annyira megtelik, hogy nem fér el többé a fénykörben, akkor majd az erő testi törvénye szerinii ki fog törni. Kitor belőle egy áramlat egy újabb térbe. Ez később csakugyan meg is történt, bár sokkal később, mint a sugarak legelső kibocsátása. De most is csak azt tapasztaljuk, hogy nem a testi irány érvényesült a fény életműködésében. Mert mielőtt a fénykör annyira telt és sűrűdött volna befelé, hogy egy kitörés (új térfoglalás) vált volna szükségessé, a körnek a széle (körvonala) előbb sűrűdött meg annyira, hogy *mindkét irányban, vagyis kifelé is, befelé is új térre volt szüksége.*

Befelé a körszél egybefolyt a benne mozgó fényfolyammal, de kifelé (a képződmény felé) csakis a közöttük levő öserőmozgás területén (a hideghangokon) át hatolhatott a kemény, mozdulatlan képződményig. De ide se tört ki, mint egy összefüggő egységes áram, hanem kezdetben csak *mint sugarakra szétszaggatott fény*, amely az öserő mozgásával folyton ütkö-

zött, miután érintkezett a természetével ellenkező hideg-hangokkal. E küzdelemben a különben egységes fényfolyam ízekre szaggatva, *csak mint sugár járhatta át az új teret, hogy előidézze rajta az ő jótékony, előkészítő, átmeneti alakulásait.* Ezért lett a sugár egyik alakjává a részekre szaggatott fényfolyamnak. Most is látjuk, hogy a durvább rétegekben a fény-sugár a legszaggatottabb, például, ha egy kis nyíláson át szűrődik be a fizikai fény a sötét szobába.

A fénykörü sugár tehát a fénynek és az őserő mozgásainak érintkezéséből előállott átmeneti alakulat. Az ütközetük eredménye. Ez a sugár fogja előkészíteni és alkalmassá tenni a fénykör szomszédságában mozgó őserő területét, hogy majd később befogadhatta a legelső fénykitörést, amely az új térben légárammá fog durvulni.

Ha ez nem így történt volna, hanem testi következetességgel, akkor az idő előtt kitört fényáramlat már az első kitörésnél előidézte volna ezt a végzetes ütközetet, amelynek eredménye az izzó tűznek idő előtt való létrejövele lett volna. Már pedig ez csak a 2-ik fénykitörés feladata volt, mert az elsőnek csupán az ő légréteget kellett előkészítenie. Sőt, hogyha a gyengén ható sugarak előre meg nem munkálták volna már az első fénykitörés számára a helyet, akkor már az első kitörő fényáramlat se légárammá, hanem pusztító tűzzé durvult volna. Természetes, *hogy ez áttörhetetlen gát lett volna az életadó fénykör és az élettelen képződmény között.* Az izzó tűzön ugyanis szerves anyagéletet átvinni lehetetlenség lett volna.

Meggyőződhattünk mindezekből, hogy a fénynek életét, — bár részben a fény is anyag — már nem csupán csak testi (fizikai) erők igazgatják, hanem egy más külön élettörvény, amelynek részletes magyarázatát majd a lelki életben találjuk meg. Mihelyt a fényt különválasztjuk a lelki erőélettől, az okát se tudjuk megérteni.

Hogy pedig a fénynek milyen a külső élete, vagyis az anyaggal való együttes élete, azt majd a következő erőalakok vizsgálatánál fogjuk megtalálni. Kezdjük pedig ezt a vizsgálatot a lég benső és külső életének a felderítésével.

ALÉGNEK, MINT ANYAGNAK, ÉLETE.

A *lég* is, mint minden élő és létező valóság, szintén kettős életet él. Saját *belső életét*, amelyet önmagában — és *külső életét*, amelyet a többi erőalakokkal együttesen él.

Belső életét tisztán erőtulajdonságai alapján éli saját körében, amelyet légkör-nek nevezünk. Külső élete ellenben gyakran ellentétbe jön saját természetével és ilyenkor visszahatással van saját benső életére is.

A fénynél is láttuk már, hogy annak benső élete *nem testi élet*, amelyet fizikai törvények alá helyezhetnénk. Ez érthető is, mert hiszen a fénynek csak negyed része anyag, finom anyag, háromnegyed része pedig lényeg, vagyis *lelki*.

Nem így van azonban a léggel! Ez már alacsonyabb erőalak. Fényledurvulás.

A lég, bár származásánál fogva teljesen egy a fényvel, mégis mikor meleghangok áramlatában a telített fénykörből kitört, vagyis egyenletességét visszaszorítva (lelkileg megtagadva) nem olyan gyengéden és egyenletesen hatott, mint ahogy a fénykör is hat az ő sugarai által, hanem nagy erővel (lelki indulattal) egy fényfolyamba kiszakadva erőszakosan működött, ezzel elvesztette fényköri természetének a tökéletességét. Még pedig nem a háromságból egyet, hanem mind a három erőtulajdonsága egyenként meggyengült és tökéletlenebb lett. *Elanyagiasodott!*

Hogy pedig egyenletességét végkép el nem veszítette, mint hajdan az ősmozgás hideghangjai, mikor összeütköztek és megdermedtek, vagyis, hogy egyenletessége ez esetben teljesen vissza nem tért a fénykörbe, ennek az volt az oka, hogy kitörése helyén (a fénykör mellett) már nem talált természetével merőben ellentétes állapotot. Másszóval egy olyan testi alakulatot, amellyel túlsúlyra került ellenállhatanságának teljességével kellett volna rögtön megütköznie. Mikor ugyanis a fénykört elhagyta, a sugár által már megmunkált ősmozgási

területre jutott. A hideghangok körébe. Hogy a kitörés által legyengült fény hogyan lett léggé, azt már említettük. De most *részletezni is fogjuk, mert csak így ismerhetjük meg tisztán a lég belső és külső életét* Sajnos, nem kerülhetünk ki bizonyos ismétléseket, amelyeket az összefüggések megvilágítása mégis megkövetel. Ezért valamit inkább tízszer jól, mint egyszer homályosan megtanulni! Ez annál szükségesebb, miután az anyagvilág kialakításában a légáramlatnak jutott a legfontosabb szerep, mert ez lett a fényköri fénynek a nélkülözhetetlen munkaeszköze. A dolgozó szerszáma. Ezért ezt az erőalakot és ennek a működését kell a legtisztább világosságba helyezni.

Itt két előzetes kérdés merül fel: — Az első, *hogy miért tört ki a fényfolyam a fénykörből?* A második, *hogy e kitörésnek mik voltak a következményei?*

Nézzük csak, *hogyan lehetséges, hogy a fénykör, amely telítve volt egyenletes meleghangokkal, mégis kitört?* Hiszen ezt csak ellenállhatatlansági, vagyis testi okokból lehetne megmagyarázni!

Ha sorba vizsgáljuk a fény tökéletes természetét, ismét csak odajutunk, hogy fizikailag a kitörés valóban meg nem okolható. Mert, ha a legelső hang (az ige) és az Ő folyama haladt volna tüstént az anyagig, mikor az isteni életközpontból kiemelkedett, hogy az anyagot vagy megsemmisítse, vagy átváltoztassa és a meleghang-áramlatnak tért nyisson, ez fizikailag megérthető. Sőt, az is érthető, hogy az első meleghang egyenletességétől indítva, mozgását összevonja és ez által melegét hővé fejlesztve, hasson a képződményre, hogy így azt feloldja és a végtelenségei folyékony tűzanyaggal telítse meg. Ez is fizikai következetesség lett volna.

De amint nem volt fizikai következetesség a fénykörtől, hogy egy ponton az Ige megállt, sőt útjában állandóan irányt változtatott, hogy a képződményt meg ne semmisítse, úgy nem volt következetesség az sem, hogy a meleghangok legsűrűbben a fénykör szélén gyűltek össze és magukból *sugarakat kezdtek kibocsátani. Először a fénykör körvonala lett túlteleítve és csak ezután gyülekeztek a későbbi hangok a kör belsejében. Mikor azután a kör belseje is már túltelt, vajjon honnan történt a kitörés?* Értelmünk szerint nem a kör belsejéből kellett volna a fényáramlatnak kitörni, hanem a kör széléről, amelynek egy hatalmas fénykarikában kellett volna a belső nyomás folytán leszakadni a körtől. Nemde, így képzeljük

fizikailag? Sőt, a naprendszer keletkezésének elméletét ma is így szemléltetik. A gyorsan forgatott lágy anyagból leválik a legkülső gyűrű, amely szétpattanva, gömbökké lesz és szerte hull. Ez lenne a testi következetesség. A valóságban pedig éppen ellenkezőleg történik, vagyis fizikai következetlenséggel, mivelhogy a fénykörü fény minden anyagtörvény felett álló erőalak. Már *Virgilius* is kimondotta: — *Mens agitât molemî* Az értelmi világosság uralja az anyag-tömeget és nem megfordítva.

A fénykörnek a kerete ma is az, amelyet egykor az első tiszta, könnyű, egyenletes meleg hangfolyam (az Ige áramlata) megalkotott, mikor olyan fenséges szabadsággal döntötte el az élet sorsát a mindenségben. Sőt, a körszélnek volt egy fizikai oka is, amely megóvta attól a túlteléstől, amely úgy a testi, mint a lelki éleiben a korlátolt vagy megakadályozott erő kifejtéstől származik. Hiszen *a körszélén összegyűlt meleghangoknak módink volt kifejteni erejüket a kisugarzásban*. Tehát sem törvény, sem valamely tulajdonságuk *nem kényszeríthette a körszélén tömörült hangokat a kitörésre*. És valójában nem is a körszél, hanem *a kör belseje, sőt ebben is a legújabb hangok folyamata volt az, amely megindult*. Mikor ezek a fény körbe jutottak, *mar nem találtak ott olyan kényelmes helyet, mint az elődeik*. És noha alaptulajdonságaik ugyanazok voltak, mint az elődeiké, akik minden testi próbát egy lelki elintézésel intézték el, de azért a későbbi hangok a rájuk mért próbát még sem állották ki. *Nem tudtak a fénykörü túltelés szorongásában alázatosan összehúzódni és alkalmazkodni a közös egységhez. Kevélyen fellázkodtak és kitörtek*. Próbájukat nem lelki, hanem testi következetességgel intézték el. Önző kevélyiséggel! *A meleg lelkihangoknak ez volt az első kitörésük*.

Ellenállhatatlanságuk kiragadta őket a fénykörből. A durva anyagvonat felé. Ez volt a még eddig tiszta erőben a testiségnek a legelső megnyilatkozása.

Pedig próbájuk már sokkal enyhébb volt, mint az első hangoké. Mikor ugyanis az Ige és az Ő testvérei (szent Pál szerint: testrészei, vagyis tagjai) a színerő-életközpontból kiáramlottak, egy vigasztalan és szomorú semmiséget találtak maguk körül. És amikor az ellentét, által teljes öntudatra jutva, egyéniségüket észrevették, még rajtuk kívül a külső körben nem volt más, csak hideg és sötét élettelenység. Ez a sötét ridegség olyan mértékben növekedett, amilyen mélyen

a vezető Ige után belehatoltak az ősmozgásba. *Ekkor azonban mérsékelni kezdték ellenállhatatlanságukat és egyenletességük túlsúlyba jutva, irányt változtatott velük.* Hogy ez a pillanat haladásukban teljes tökéletességgel a kellő ponton állott be, ez egyedül az imádandó isteni előrelátásnak köszönhető. *Csakis lelki okokból érthetjük meg, mert testi tulajdonságai éppen az ellenkezőre készítették a meglehangok úttörőjét — Az Igét.*

A későbbi hangok már nem állottak ilyen nehéz és felelősségteljes választás előtt, mert amikor öntudatra jutottak, ott találták magukat a már kész fénykörben, amely bizonyára nem okozott nekik olyan szomorú meglepetést, mint elődjeiknek, a hideghangoknak és a képződménynek a megérzése, ők a végtelenségben csak fényt, fényt, fényt láttak, lent, fent, jobbra, balra. Hogy milyen boldogító érzés lehetett ez számukra, sejtethetjük. Milyen természetes, hogy ők ezt a helyzetet tartották természetes állapotnak, amelybe beleszülettek és öntudatra ébredtek. *A tökéletes, kész, küzdelem nélküli boldogságot.* S midőn ezt az első veszély fenyegette, — a sűrűdés folytán előállott benső egyenetlen nyomásra, amely a helyszűkéből származott — sietett mindegyik biztosítani élvezett boldogságát; sőt, azt még fokozni is kívánták. *Vakmerően biza-koztak saját erejükben és azt remélték, hogy ellenállhatatlanságuk megfeszítésével újabb tért nyerhetnek. Természetesen kifelé, mert befelé csak az egyenletesség halad.* Hogy ellenállhatatlanságuk túlsúlya hogyan vitte őket azután feltartóztathatatlanul az egyenletes fénykörön keresztül törve egészen addig, amíg akadályba nem ütköztek, azt már láttuk.

Megismertük immáron a fénykőri kitörésnek testi, sőt lelki okait is. Lássuk most már, *hogy ez a kitörés minő következményekkel járt* reája nézve és hogyan alakította az élet további folyamatát? *Kezdjük a fénykörben.*

Mikor a fényáram legelső kitörése itt megindult, kezdetben egy fénykarika volt csupán. De mire a fénykörből kijutott, már egy hatalmas és egységes áramlattá lett. Nem csak önmaga sűrűdött, hanem megszorodott a fénykörben hozzá csatlakozó hangok folyamával. Amit csak a fénykörben elváltoztatni tudott és amely hangra csak képes volt hatni, mindazokat ki is ragadta magával. *A fénykör pedig az áramlat kiszakadása után is folytatta önmagában egységes életét. A kitörésnek nyoma sem maradt benne, míg egy újabb áramlat ismét ki nem tört belőle.*

*Ellenben maga a kitört első fényfolyam testileg és lelki-
leg nagy átalakuláson ment keresztül, mihelyt a kör szélét el-
hagyta. Lényegi elváltozása az volt, hogy mind a két alap-
tulajdonsága meggyengült és megfogyatkozott. Természetes
ez, mert hiszen ők már csak részek voltak egy nagyobb egy-
ségből. Ennek következményeképpen harmadik sajátságának,
az egyenletes, könnyű melegnek sem lévén többé egyensúly-
ban működő két alapja, amelyből ő is származott, ennél fogva
a meleg is elvesztette teljességét és ezentúl már csak két töké-
letlen erőrészt tarthatott együtt. A fényáramlat ezzel elvesz-
tette abszolút fölényét. Mindenek felett valóságát, amivel a
fénykörben bírt.*

Abszolút fölény? Mit jelent ez? Azt, hogy a fény semmi
rajta kívül álló ténynek, valóságnak, vagy bárminek alá nem
rendelhető. Egyedül saját tulajdonságai igazgathatják, de még
ezek sem hathatnak reá kényszerítőleg. Röviden: *a fény már
anyagiörvények felett álló valóság.*

*Mikor a kitört fény eme legfensőbbségét elvesztette, ak-
kor egy-egy erőrészt önmagából is elveszített. Legelőször
egyenletességéből (lelkiségéből) vesztett, mikor mellőzte azt
működésében. Innen származott egy biológiai törvény. Min-
den elhanyagolt képesség meggyengül és fokozatosan elbá-
gyad. A testiség fölénye pedig rendszerint árnyékot vet a lel-
kiségekre. Fokozatosan elhomályosítja azt. A mellőzött egyen-
letesség is ezért maradt a fény kitörésnél legnagyobb részben
vissza a fénykörben, mert túlsúlyba jutott a kitörő lángok-
ban az ellenállhatatlanság. De ez a visszamaradás ott az egyen-
letesség hatóerejét csak növelte. Az ott bent maradt fényköri
lényeknek csoportjában ezáltal még jobban felbuzdult az alá-
zatosság és az egységnek, az együttműködésnek az eszméje.
A kooperatív testvérszeretet! Még szorosabb egységbe léptek
a legelső meleghanggal: — Az Igével!*

A fénykör szélének elhagyásával azonban a kitörő áram-
lat ellenállhatatlansága is gyengült, mivelhogy a külső kör-
ben folyton ütköznie kellett a természetével ellenkező valósá-
gokkal. Először az ősmozgás hideghangjaival; azután pedig a
képződménnyel. Ezen ütközetek az áramlat ellenállhatatlan-
ságát (indulatát) a lehetőségig fokozták és végül a túlfeszítés-
ben ez is meggyengült és mintegy kimerülve letört. Minden
erőfeszítés először gyengüléshez, később letöréshez vezet. Így
kezdett az abszolút fölényét elvesztett fényáram először sű-
rűdni, azután durvulni és fokozatosan elanyagiasodni. Végül

pedig alantasabb erőalakká vált, amelyben túlsúlyra jutott a testi és így fizikai hatások alá került. Ha nem is állandóan, de minden olyan esetben, amikor újabb megpróbáltatásai alkalmával ismét testi, vagyis fizikai módon működik.

Kövessük most *az első-fénykitörés* további átalakulásainak a folyamatát. A kitörő fényáramlat *először is az ősmozgással került szembe*, amely a fénykör és a képződmény között mozgott és amely már ezen időben a fényköri sugarak tüzése folytán nagy mértékben finomodott. Hideghangjai még mindig nem voltak ugyanolyan tökéletesek és könnyűek, mint az életközpontról kihullámozott meleghangok, de mégis *könnyebbek voltak már, mint a régi hideg rezzenetek*, amelyek ellenállhatatlanságuktól ragadtatva, a képződményig mentek és abba ütközve, megmerevedtek és hozzá tapadtak. Könnyebbek pedig azért voltak, mert a sugaraktól átmelegítve, *már kölcsön vett meleggel bírtak*. Ezért nem is tapadtak többé már össze. Később, mikor majd a „Törvények könyvé”-hen a törvényt fogjuk majd vizsgálni, meg fogjuk érteni, *hogymért nem rendelkezhetek eme átmelegített hangok a kölcsön vett meleggel szabadon, hanem csakis a kölcsönző fény-sugárnak a természetéhez alkalmazkodva.* Fontos pont! Vés-sük ezt is az emlékezetünkbei

A fénynek ugyanis megvan az a legfensőbb ellenállhatatlansági tulajdonsága, *hogy a természetével ellenkező anyagtesteket megsemmisítheti, vagy átváltoztathatja.* Ez esetben is, mikor a fény sugar az ősmozgás hangjai közt tört keresztül, *a kiáramló hangokra* ilyen átváltoztatólag hatott. Nem használta fel tehát teljes megsemmisítő erejét, — bár fizikai következetességgel ezt kellett volna tennie — hanem *csakán át-alakított.* (Meváltott.)

Miután a fényköri sugar melege már az első kitörés előtt is átjárta a hideg hangokat, rajtuk keresztül lement a képződményig. Az átmelegített hangokat pedig már nem engedte többé megdermedni és a képződményhez tapadni, hanem helyükön (vonalukban) fenntartotta, amelyek azután térbe helyezkedve, tért foglaltak el, majd pedig később betöltötték a tért. Minthogy azonban az átmelegített hangoknak önmelegük még nem volt (önérettel nem rendelkeztek), tehát önjelől nem is mozoghattak és így egymással nem is érintkezhetek. Eszerint új alakulásokat sem hozhattak létre.

De nem volt önmozgásuk a rájuk ható fény sugaraknak sem, mert *a sugar sem lényeg* (kezdet), hanem *már csak*

alakja a lényeknek. Nem indítható, hanem cselekvő erő. Nem okfő, hanem csak okozat és mint ilyen, önálló étellel sem bír. A fénytől különválasztva, megszűnik a mozgása. Csak a fény mozgathatja. Ezért nem mozdíthat meg a fénytől elszakadt sugár sem egy másik alakot. Ilyenkor a sugár színekre bomlik. A színeknek pedig már nincs emelő és mozgató erejük.

Nem mozdíthatta meg tehát az átmelegített hideg hangfolyamot sem, amelyek később már a túl telesig betöltötték a fénykör és a képződmény közötti helyet langyos, meleg páraszerű képződménnyel. De már ez a melegséggel megpuhított sötét és fénytelen párazat alkalmas vezetékké lett, hogy a fényköri világító sugár rajta keresztül törve lehatolhasson egészen a képződményig.

De hát hogyan lettek ezek a hideg hangok ilyen foiyékonyságra hajlandó párás képződménnyé? A fény sugár miatt, amely tüzésével a dermedésre hajló hangokat megóvta a további megmerevedéstől és keménység helyett lágyan és puhán tartotta azokat. Bennük volt azonban mindaz az *erőalj*, (erőalak), amely az ő lényegük s amely meleg nélkül őket egymáshoz tapasztani és keménnyé kövesíteni tudta. Ezt kísérleti úton is igazolhatjuk.

Mihelyt egy anyagból teljesen kivonjuk a meleget, ma is láthatjuk, hogy az rögtön tapadni és tömörülni kezd. Láthatjuk a légnél is, amelyet megfelelő hő elvonással cseppfolyósá tudunk tenni. Végül megfagyasztani. A víz is, ugyebár, jéggé durvul? Viszont a hő a kemény testeket is meglágyítja. Először cseppfolyóssá, később gázneművé teszi. Ötezer hőfoknál pedig már a fémek is elpárolognak.

A langyos hangfolyam folytonosan fejlődve, összebb szorult a körében és akkor már kényszerítve voltak érintkezni is egymással. Csakhogy ez az érintkezés nem idézhetett elő többé közöttük teljes keményedést, mint egykor a képződménnyé merevedett hideghangoknál, miután már kölcsön vett meleggel rendelkeztek, hanem csak a keménységnek a lágy-ságba átvezető középfojtát.: a legfinomabb párasodást. A meleg és hideg keveredéséből áll elő a langyos pára-képződmény. Ezt a párás alakulást nevezi a biblia felső vizeknek. A páras cseppfolyós képződmény azonban majd csak akkor tud érielőleg, élteelőleg és termékenyen hatni és új alakulásokat előidézni, ha majd egy élőalakkal juthat érintkezésbe: fényköri természetű erőlényeggel!

Ez meg is történt! Ezért tört ki a fénykörből az első fény-

folyam. Mihelyt pedig a kitörő fény áramlat érintkezett a páras cseppfolyós állománnyal, amely sűrű, sötét és súlyos volt ugyan, de már többé nem kemény és hideg, hanem félig lágy, átmelegített élettelen tengere volt az erőaljnak, abban a pillanatban a fényfolyam *a természetével ellenkező valóságokkal ütközve, olyan irtózatot* erőfokozódást fejtett ki, amely az *első fénykitörésnek az utolsó erőfeszítése lett. Elvesztette fénytermészetének a tökéletességét. A tiszta erővonalból lecsúszott egy alacsonyabb anyagvonal törvényeibe. Ez volt az a többször említett érintkezés az első fénykitörés és az ősmozgás hideghangjai között, amely létrehozta először az őslégréteget; később pedig ennek a légrétegnek egy újabb alakulását: a vizei.* De maradjunk most csak a kitört fényfolyamnál, amely belerohant a fénykörü sugarak által már megpuhított páras hangállományba. Magába keverte, vagyis, bár nem elválaszthatatlanul, de egyesült vele. Összevegyültek, de azért egy fensőbb erő a tulajdonságaikat még most is szétválaszthatja. *Szóval már elemezhető anyag-állománnyá lettek.* Ez a keverék páraszerű, sötét, sűrű erőalj lett, amelybe a fénykörü fény is belevitt bizonyos mozgást és melegséget: *a saját lényegét.* Tudjuk már, hogy ez az összevegyülésük volt az *őslégréteg,* amelyben *a mozgó meleg rész, vagyis az élő lelki rész a kitörő fény áramlat volt. A testi pedig az egykori hideg hangfolyam.*

Mihelyt azonban ezt a melegséget, amely a légfolyamnak a lelkisége, egy fensőbb erő kivonja a légből, erőtulajdonságai is szétesnek, mivelhogy csupán az éltető meleg tartja őket egységben. Ekkor azonban ezek az erőtulajdonságok rögtön visszatérnek az őket szétválasztó erőbe. Úgy jár tehát a levegő is, mint az ember a halál pillanatában, mikor az éltető meleg (a lélek) visszatér eredeti erőforrásába. Anyagszerkezete rögtön szétesik, mert az összetartó élet melegségét a testanyag elvesztette.

Az összekeveredett új képződmény tehát mindig olyan fokozatokban veszti el világos átlátszóságát, könnyűségét, mozgását, amely fokozatban belőle a fény kivonul és ezáltal csökkenti a melegségét is. Viszont a meleg visszaadásával mindezeket ismét visszanyerheti. Ellenben meleg nélkül visszaesik oda, ami volt. Erőalj, erőalak lesz ismét. Ha pedig minden erőérintést megvonnánk tőle, kő-keményé dermedne. De ezt a kísérletet csak irtózatot tért betöltő lég őszszefonásával idézhetnénk elő. Mert amikor egyetlen porszem

létrejött a mindenségben a hangok folytonos áramlása, sűrűsödése és keményedése által, addig évezredek múltak el. Egyetlen porszem szinte a végtelenségbe menő hangoknak a megkeményedése. Salakja. Tartsuk mindig szem előtt, hogy még ebben az időben jóformán még minden csak erőalak, amely még a mai értelemben ismert anyaggá nem alakult ki.

A második kör állománya is eme fejlődési korszakban még csak ős-alakja volt a mai *levegőnek és később a víznek*. Mindkettőnek a származását már ismerjük. Majd később látni fogjuk azt is, hogy a léghez, amely ős-alakjában túlnyomóan ellenállhatatlansági (oxigén-természetű) erőrészekből, vagyis hideghangokból állott elő, hogyan kapcsolódott a további fejlődésben egy új alakulat? (Az oxigénhez a nitrogén.) Viszont a vízben az eldurvult egyenletesség! erőrész (hidrogén) hogyan egyesült az ellenállhatatlansági erőrészsel? (oxigénnel). Mind a kettőnek azonban a lényege az erőbeli tökéletességét elvesztett fényfolyam, amely a fénykörből a hideghangok körén át a képződményre tört. *De ide már nem mint tiszta fényáram érkezett le, hanem mint a hideghangok keveredése folytán már átalakult légáram*. Hogy ez az egyenletességét összeszorított és ellenállását a végletekig fokozott súlyos légmozgás minő erővel és hatással rohant rá a sugarak alatt már megpuhított képződményre, azt elképzelhetjük. Az ütközet következményei lettek a képződmény felületén felszaggatott hegyek és völgyek. *Az irtózatos erejű légáram belehatolt a képződménynek már megpuhított felületébe és azt feltépte, összehalmozta óriási hegláncolatokba*. Pedig ez az ütközet még nem az erő teljességének az összecsapása volt. Ez majd csak a *második fénykitöréskor* fog teljes robbantásban érvényesülni, amely már nemcsak a felületet fogja felszaggatni, hanem a *képződmény egész tömegét fogja darabokra széttépni*. A teljes szétrobbantás most még azért nem állhatott elő, mert a légárammá lett első fényfolyamnak először a páraszerű állománnyal kellett ütköznie. A fénykörü sugarak tűzése által már meglágyított hideghangok folyamatával. Ereje pedig ezen ütközetben már annyira meggyengült, hogy mikorra a képződményhez leért, teljes erővel többé nem tudott ütközni a kemény, holt képződménnyel.

Kövessük most a sűrű, sötét, de irtózatos erővel rohanó légfolyamot, amely még mindig csak erőalak. Ha figyelemmel kísérjük rendszertelen mozgásának az útjában, látni fogjuk, hogyan lesz ez majd később tiszta léggé, mikor majd a

fénykörü sugár ismét hatni tud rá és salakjaitól megtisztítja.

Mikor a *fényfolyam kitörése* pillanatában a hideghangokkal ütközött, a fénysugár, amely a fénykörből eddig lágyítólag tűzött rájuk, *visszavonult* a csataterrről, mert a fény természete (törvénye), hogy rögtön otthagyja a helyét, *mihelyt* ellenkező állapotba kerül, mint az ő saját természete. *Helyét tehát szabadon változtathatja és éppen ebben áll a fény mozgóképessége.* De viszont azt is láttuk már, hogy a fényt még saját testi tulajdonságai sem kényszeríthetik, hogy mindenkor ezeknek megfelelően járjon el, vagyis törvények alapján. A legtöbb esetben lelki törvényekből indul ki.

A fénysugár tehát az ütközet alatt visszaemelkedett a fénykör felé. De nem a belsejébe, amire testi törvény indította volna, hanem *a körnek csak a legszélére.* „*A fénykör szegélye mellé!* A közvetlen szomszédságba, *de azért kívül maradt a fénykör és a légkör között,* hogy itt tömörülve és természetes átmenetet képezzen a fénykör és a légkör között.

Ez a hely volt a légáram legmagasabb vonala. Egyúttal a legnyugalmasabb pont is, mert a légáram ellenállhatatlanságától üzve inkább kifelé, a képződmény irányába működött. *De azért a visszavonuló fénykörü sugár itt sem élhetett teljesen egyenletessége szerint,* mert a légfolyamnak rendszertelen mozgásai, amelyek torlódásokat, hullámzásokat idéztek elő, egészen a fénykör keretéig felhatottak. Igaz, hogy már meggyengülve, mert teljes munkaerejét a légfolyam inkább lefelé a képződményen fejtette ki.

A fénysugár a meggyengült torlódások végső hullámain sem volt kénytelen elviselni, mert helyváltató képességénél fogva teljesen a fénykörbe vonulhatott vissza. De nem ezt tette. Ismét nem testi — fizikai — hanem lelki — erkölcsi — törvények igazgatták őt. Elhelyezkedett a fénykör legszélsőbb vonalába. A légkör és a fénykör érintkezési pontján. Ezt a helyet önként választotta ki. Nevezzük ezt egyszerűen „*sugárkörnek*”, hogy megkülönböztessük a magasabb vonalú „*fénykörtől*”.

E körben a sugarak a rendszertelen légfolyami hullámzásnak engedve, mozogni és érintkezni, helyesebben: termékenyülni kezdtek. Érintkeztek önmagukkal. Testvéralakjaikkal. Érintkezésük pedig e helyen kétféle lehetett: *önkéntes, vagy önkéntelen.* Az utóbbi mindig az előbbi után következett be. Lásuk, hogyan állottak mindketten elő:

A sugárkörben a légfolyam nyomása kényszerítette őket

bizonyos érintkezésre, de ez közöttük, ugyebár, *a fénykörön kívül* történt? Már említettük egyszer, hogy a fénykörön kívül is érintkezhetik a fény önmagával, de itt már a fény sohasem lehet teljes értékű. Ide már csak sugarak alakjában juthat el. Igaz, hogy az ilyen érintkezés is még önkéntes, mert hiszen a fénykörüi sugár önként marad vissza a fénykör külső szélén. Alakításai tehát még mindig magukon viselik a fény jellegét. A két erő-tulajdonság van egyesülve benne a melegben. Testi nyelven: még nincs különeműségük. De viszont önkéntelen is, mert a légmozgás külső nyomása mozgatta meg a sugarakat és így mechanikusan kényszerítette érintkezésre. Már pedig két élővalóság érintkezéséből mindig egy új alakulatnak kell előállnia.

Itt az eredmény már egy alacsonyabb vonalú, vagyis súlylyal bíró alakulás lett, amely azonban a fény legmagasabb tulajdonságait súlyában is megtartotta és minden más alsóbbrendű erő-alaknak a kényszerhatása alól felszabadította. Szinte érezzük, hogy a külső nyomás alatt az érintkező sugarak olyan alakulatot törekedtek létrehozni, amely szabadságukat a külső nyomás kényszere alól mentesítheti. Mindeddig még nem volt olyan testi törvény, amely a fénysugarak szabadságát korlátozhatta volna. Most jelentkezett először, mikor a légáram torlódásai visszaszorulólag kezdtek hatni rá. Ezért hoztak érintkezésükkel létre egy olyan új alakulatot, amely őket a külső nyomás ellen védi és az önmaguktól különböző testektől való érintkezéstől mentesítheti. És mi volt ez az alakulat?

Létrehoztak maguk körül egy fényabroncsot Egy védőbástyát, amely kapoccsá lett közöttük és az alsóbb testi légkör között. Ez az új alakulat középük illeszkedett, hogy összekösse a lelkit a testivel, mintahogy az Ige is egységesítő kapoccsá lett a belső és a külső isteni élet között, *A lelki felé lelki, a testi felé pedig testi volt.* De már súllyal bíró alakulat, amely azonban saját lényegével, erejével, melegségével magát fenn tudta tartani. Tudjuk már, hogy a súly az életvonalaknak — minőségi különbözeteknek — a mérlegnyelve az erőérzésünkre hat.

A sugárkör ezen alakulatának a testi oldala súlyosabb lett, mint az őt létrehozó könnyű sugarak. Ezért lejjebb süllyedt. Ez lett tehát a sugárkörnek az abroncsa, amely őt körülfogta, védte és az alacsonyabb vonalú légréteg nyomása alól mentesítette. Ezt a kis önálló mellékkört neveztük fen-

tebb *fényabroncsnak*. A világegyetem képe ezidőben tehát így jelentkezett: *Az isteni élet körül volt a fénykör. A fénykör alatt az összeszorult sugarak köre: a sugárkör. Ennek a leg szélsőbb vonala volt a fényabroncs. Ez alatt a légkör és alatta az ősképződmény. A körök között látjuk az átvezető kapcsolatokat.* Ugyanilyen mellékkörök alakulnak ki az aurában is. Sőt, még a napnál és minden más fénynél is.

A fényabroncs (védőabroncs) csakugyan felfogta a légkorbéli rázkódtatásokat és nem bocsájtotta nyomásukat a bezárt sugarak felsőbb helyéig: a sugárkörbe. Ezért az összeszorult sugarak nem is voltak többé kényszerítve, hogy egymással a *fénykörön kívül* érintkezzenek. Ami azonban most következik a fénysugár életében, az már szinte a *testiség látszatával* bír.

Ugyebár, a sugárnak önmozgása nincs, csak tűzése van. Mozgásra őt vagy a fényvel, vagy a léggel való kapcsolódása indíthatja csak, miután ez a kettő fényköri eredetű valóság és így közös lényegük van. *A légmozgástól elszigetelődve, bezárt sugárkörükben nem voltak többé a sugarak sem kényszerítve érintkezésre, miután nem mozogtak.* Se a felső fény, se az alsó légfolyam nyomása nem mozgatta meg. *És mégis ebben az elszigetelt és később fényabronccsal berekesztett sugárkörből egy új elem kezdett kiszivárogni. Ez volt a delejerő.* Egy új elem, amely tiszta erő-származású. A fényköri sugaraknak ellenállhatatlansági természetéből szivárgott ki az alantasabb légkörbe, miután mozgó erejét a saját körében kimeríteni nem tudta. Ez az ellenállhatatlansági kiszivárgás lett *delejerővé.* Erőkapoccsá, amely *az életronalakat egymáshoz vonzza és összetartja. A delej ugyanis nem a testekben van, hanem a légben. Nem belső, hanem külső erőműködés.* Csak az életronalak különbözősége okozza, hogy a légben elvegyült delej *nem egyforma alakban vonzza őket egymáshoz.*

Egy új elem jelentkezik tehát a fényből, amely a meleg ősforrásából, az ellenállhatatlanság sűrűségéből szivárgott ki. Az Igének megváltó szeretete még ott a berekesztett sugárkörben sem tudott tétlenül maradni. És hogyha már sugarait nem bocsájtotta ki a természetével ellenkező ütközetek helyére, *bocsájtott ki magából más valamit, amire a külső világ fejlődésének szüksége volt Valami testit. Illetve testileg felhasználhatót.* Mert a delejnek a vonzása is kétféle: *lelki és testi.* Mintahogy van lelki-meleg és testi-meleg, éppúgy van

lelkifény és testifény. Mindezekről fejlődésük sorrendjében lesz majd szó a következő fejezetben.

A fénysugár helyzetét most már tisztán látjuk a légkör felső részén. Térjünk most ismét oda vissza, mikor a rendszertelenül mozgó legelső fényköri kitérés az alsóbb vonalakban a hideg hangokkal folyton ütközött. Vizsgáljuk, hogy a kitért fényfolyam *hogyan daruul el lassanként lég folyammá? Hogyan fejlődik tovább az ő benső élete?*

Ütközései folytán melege forróvá lett, *de még nem testi tűzzé*, mivel nem kemény képződménybe, hanem csupán *párás* természeti hideg hangfolyamba ütközött, amelyet a sugarak jótékony hatása már előzőleg páraszerűvé puhítva készített elő. Az ütközetekben azonban ellenállhatatlansága mindig hevesebbé lett (indulatosabb) és mivel ezen kitéréseiben ellenállhatatlansága folyton foglalkoztatva volt, tehát nem is volt kénytelen sűrűsödni, (meleget fejleszteni). Ezáltal lassanként kezdte elveszíteni önmelegét is.

Csakhogy az a meleg, amely kifogyott a fényfolyamból, nem semmisült meg, miután örök döntésű isteni törvény, hogy se anyag, se erő meg nem semmisülhet. Dehát hová lett? Könnyűségénél fogva, mint minden meleg, úgy ez is *emelkedett és feljutott a légkör legfelső széléhez.* A légfolyam legfelsőbb vonalába. A sugárkör alá és ott mint szabad meleg állomány raktározódott el, egy alantasabb mellékkörben. Jól jegyezzük meg ezt, mert szintén nagyon fontos pont! *Ez a tartalék-meleg fog egykor az anyagtestekben éltető meleggé lenni. Éle talap pá!*

A meleg lényegileg erőérzés. A legerősebb és a legtokéletebb érzés. Képzeljük el most a légkör legfelső szélét egy (érzéssel körözve, amely már nem érzékelhető, csak érezhető, pe azért hatóerő és látni fogjuk, hogy fog részt venni ez az elraktározott meleg állomány is a légfolyamnak a rendbehozásában. Szükség volt rá, mert az ütközetekben legyengült égfolyam kezdett alantas erőalakká lesúlyosodni. Mint ilyen, Önmaga erejével soha sem tudott volna többé felemelkedni a (képződményről, amelynek felületével érintkezve, végezte rajszertelen, de alakító mozgásait. Előképe ez a bukott leknek, aki a maga erejéből kegyelem nélkül szintén soha nem tudna kiemelkedni súlyedésének a vonalából.

Melege fokozatos kiapadásával a légfolyam is mindinkább súlyosbodott. Anyagiasodott, mert ismétlem, hogy *a súly semmi más, mint minőségi különbözet a tiszta erő és a durva*

anyag között. Minél távolabb esik az anyag a tiszta erővonal-tól, annál súlyosabbá lesz. ilyen differenciális *értékmérő a tér is.* Csakhogy amíg a tér az értelemre hat, addig a súly az erőérzésünkre. Úgy értjük ezt, hogy minél alacsonyabb vonalban él vagy létezik bizonyos valóság, annál érzékelhetőbb tért foglal el és egyúttal annál súlyosabb a fajsúlya.

Durvulásával tehát a hajdani fényfolyam, amely légkörre durvult, már csaknem elvesztette ősi kettős tulajdonságát is és kezdett a megpuhult felületű képződményhez tapadni. Fizikailag így kellett volna a légfolyamnak továbbá alakulnia. Azonban ismét nem testi törvény változtatta meg a légfolyam sorsát. Amikor ugyanis a légfolyam már utolsó pillanatait élte, ütközetei, kitörései is csillapultak. Kimerült és lecsendesült. Egy viszonylagos nyugalom állapotába jutott és így a fénykörből az ott visszatartott fénysugarak ismét kapcsolódhattak vele. *Újból* tüzni kezdtek reá. A második kör tehát ismét alkalmassá lett a fénysugarak természete számára, miután az ütközetek és zavarok szüneteltek.

A súlyos légfolyam már ekkor nem tudta betölteni egészen a második kört, mert a képződményre lesúlyosodva és összetorlódva, végezte rajta bágyadt mozgásait. *A felette levő kiürült légkör pedig telítve lett a lég folyamból kimaradt meleggel,* amelyre csak az imént hívtam fel a figyelmet. *Egyenletességgel, amely betöltötte könnyű érzéssel* (lelki meleggel) *a külső második körnek benső, vagyis felső részét,* amely a sugárkörnek az első szomszédja volt. Figyeljük csak meg, valahányszor mély érzéssűrűdés van bennünk, — magunkba elmélyedünk, — rögtön érzünk bizonyos édes melegséget is, amelyről tudjuk, hogy ez egy új képződés bennünk. Egy könnyű, felemelő érzés! Lelkimeleg-sűrűdés, amely fénnyé lesz, vagyis értelmi világossággá.

A könnyű érzéssel telített hely, amely a légkör legfelsőbb vonala volt, most már ismét alkalmas tartózkodási helyé lett a fény testi természete számára és mivel a fénykör is folton-folyvást telt, erre az alkalmas helyre a kellő pillanatban *újból kibocsájtotta visszavont és visszatartott sugarait.* Ezek azután a már-már kihűlt légfolyamot is újra átmelegíthették és feljebb emelkedni segítették. *Minthogy pedig nem szüntenek meg állandóan melegíteni a légfolyamot, idők multával ez annyira átmelegedett, hogy visszakönnyülve, ismét felemelkedhetett, a saját magából kivált melegrésekhez. Az érzések-*

hez. Remek előképe ez a megváltásnak és a bukott lelkek kegyelmi visszatisztulásának.

Mínthogy azonban a legyengült légfolyamot most már a sugár melege emelte fel, ezért a légfolyam sem mozoghatott többé rendszertelenül, hanem csak a meleget kölcsönző sugár természetének megfelelő egyenletes rendszerrel. *E törvényre már elébb felhívtam a figyelmet, amely szerint a kölcsönzött meleget és minden más ilyen erőt csak az ő természetüknek megfelelő törvények szerint használhatjuk fel.* Mihelyt ezt nem respektáljuk, ezek az erők velünk szembe fordulnak és összezúznak. Nekünk kell tehát az ő törvényeikhez alkalmazkodnunk. Miután pedig a rendszeres mozgás újra előidézte a légfolyamban „*az egyenletességi túlsúlyt*”, ennek folytán ellenállhatatlansága összébb húzódni, majd sűrűsödni és így ismét meleget fejleszteni kezdett önmagában. *Mielőtt azonban önmelege fénné lett volna, előállottak a légfolyamnak és a fénysugaraknak érintkezéséből a színek oly formán, amint ezt már jeleztük.*

Ekkor érkezett el a pillanat, hogy a fentebb említett két újfajta életalak, amelyek a fénysugaraknak egymásból való érintkezéséből állottak elő *a fénykörön kívül, de már a légfolyam felett, — vagyis a sugárkörben —* beleilleszkedjenek a légfolyam új helyzetébe. Hogyan? Az egyik alak testi volt:

— *a delej! Ez a fénykörü fénynek és a légfolyamnak majd a testi életét — a külsőt — fogja összekötni az alantasabb anyag világgal. A másik alak már súllyal bíró, de érzésből eredő lényeknek (delejlényeknek, médiumoknak) volt az életalakja.* Sűrűdött fény, vagyis értelmi lényeg lett belőle, amely később fényttestbe öltözött. Ilyen alakban égierőknek, vagyis anyagoknak neveztük őket, akik a lelki delejnek a közvetítő alakjai. Ők kapcsolják majd össze az Ige fénykörét a második kör legfinomabb lelki világával. Ők lesznek majd azok az erőérzés-alakok, akik a fénykörnek és a légfolyamnak lelki életét — a belsőt — fogják egyesíteni.

Ha lelki szemmel kívánjuk megtalálni a *lelket* a légfolyam körében, úgy szem előtt kell tartanunk, hogy mindaddig nincs öntudatos értelmi és lelki élet, amíg egy bizonyos *egyenletesség (alázatosság)* és ebből kifolyólag *az önmeleg* (a szeretet) elő nem áll a testekben. Az élet azonban most nincs kötve az öntudathoz és az értelemhez; ez már *lelki élet!* A fejlődés alatt levő légfolyamban sem volt még ebben az időben

értelem és öntudat, csak élet volt, mint aminő élet van az érés állapotában, a méhmagzatban is. Öntudatlan!

A sugár által nyújtott kölesön-meleg folytán azonban kénytelen volt most már a légfolyam is egyenletességgel mozogni a kétfelé osztott képződménynek hegy- és völgy-alakulatai felett. A hegyek és magaslatok visszahatása azonban még ezidőben is bizonyos torlódásokat idézett elő a légfolyamban, amelynek pedig a fénysugár természetéhez híven, most már egyenletességgel kellett volna mozognia. *Csakhogy ezek a torlódások most már nem a régi rendszertelen erőkitörések voltak. Egyenletesebbek, szelídebbek és alázatosabbak.*

Mikor azután végre a lesülyedt légfolyam annyira felkönnyült, hogy az önmagából kihagyott és *fent elhelyezkedett melegét* is érinthette, ezen egyenletes érintkezés a tőle különvált *élő lényeggel*, vagyis *erőérzéssel*, (a tulaj donképerii lélekkel) volt az a pillanat, amikor *a légfolyammá durvult hajdani fényáramlat, amely a folytonos ütközetekben elvesztette lelki melegségét, most ismét visszanyerte elvesztett lelkét. Úgy-e, milyen csodálatos szemléltetése ez a halálnak és az újraszületésnek? A kitört fényáram is meghalt, amikor érzése, önmelege kifogyott és újra feltámadt, amikor azt ismét visszanyerte, így ébredt ismét öntudatra lelkileg a légfolyam is és megkezdte saját külön életét, amely már kész erőalak. Ideiglenes halálából feltámadt egy újabb életre a fényköri fény segítségével. Vallási nyelven: — Minden élet forrása és fentartó ereje az Igének fényköri melegsége, amely az isteni központból áramlik ki. Ezért monda az Úr: — Én vagyok a feltámadás és az élet!*

Nézzük csak ezt a helyzetet, amely e pillanatban előállott! *A kölcsön-meleggel élő és mozgó légfolyam, amely minden termékeny tevékenység nélkül mozgott a második körben, mihelyt újra egyesült a belőle kiszakadt érző lelki melegségével (egyenletességével), rögtön betöltötte újra az egész második kört. Felkönnyült egészen a fényabroncsig. Mozogni kezdett saját körében és hatott rá minden ponton. A lélek újra megtestesült benne. Visszanyerte lelkimelegét. Értelmi világosságát Ez a reinkarnáció egyetemes törvénye. Ezért a légfolyam egy élő és mozgó organizmus, amelynek az érzékelhető levegő csak a külső teste. Lelki része pedig az az egységes, élő, szellemi erőcsoport, amelynek egyes erőatomjai földi anyagtestekbe is megtestesülhetnek. Sajnos, mi ezeket az élő, okkult hatóerőket, amelyek a légfolyam mozgását és lelki-*

életét fenntartják és az isteni akarat céljai szerint irányítják, érzéklni már nem tudjuk. Mindezekről majd a teremtésnél fogunk kimerítően szólni.

Mihelyt a légfolyam lelkeségének öntudatát ismét visszanyerte, ezután már *a fényköri fény sugár sem vonult vissza a második körből*, mert az egyenletesen mozgó légfolyam alkalmassá vált a fény testi természete számára is. *Ütközet nélkül érintkezhetett a második körnek a valóságaival. A fény számára ugyanis minden olyan hely alkalmas, ahol az egyenletesség (a lelkirész) igazgat és mozgat. De rögtön visszavonul minden erőszakos kitörésnél.* Az emberi lélekből is rögtön kivonul a fény, mihelyt kitörések és zavarok jelentkeznek benne. Kevélység, lázadás, harag vagy más egyéb testi indulatok! Köznnyelven: — *Ilyenkor elvesztjük az eszünket!* De mihelyt a lélek ismét visszanyeri egyenletességét és ezáltal melegségét (alázatosságát és szeretetét), a fényköri sugár ismét helyet talál a lélekben. Vallási nyelven: — *A lélek újra a Szentszellem lakhelyévé lesz.*

Így járt a hajdan kitört fényből elanyagiasodott légfolyam is, amelynek a *lelki része* a fényköri áramlat, *testi része* pedig a páraszerűvé lágyított *ős, hideg hangfolyam* volt. A fényáramlat ellenállhatatlansági kitörésével a testi részében lesúlyedt az anyagvonalba, lelki-melegét pedig elvesztette. Ez elszakadt tőle és felemelkedett a fényabroncsig. Mikor azután a lesúlyedt légfolyam a besugarazás folytán (gratia) testi részében ismét visszatisztult, akkor *egy újra született erőalakká lett, amely ezentúl különféle helyeken, különféleképen, de azért mindig bizonyos egyenletességgel működik.* Ez volt a légfolyamnak a testi feltámadása. Ezen idő óta néhol finoman és átlátszóan, néhol szükséges torlódásai folytán sötétebben és sűrűbben, de mindig a saját körében mozog. Nem úgy, mint kezdetben, mikor a képződmény puhább felületébe belefurakodott és azt egy rétegbe felszakította.

Egyenletessége azonban már teljesen különbözik a fény egyenletességétől. Miért? Mert a lég keresztül ment már bizonyos ütközetekre és ezek valamennyien erőt vontak ki belőle, amelyet soha többé olyan egészében vissza nem szerezhetett, hogy önmaga teljessége helyre álljon. *Ellenben a fény egyenletességét olyan tisztán őrizte meg, mint amily tisztán azt az életközpontról megleghang alakjában kihozta magával. Ezért alantasabb erőalak a légfolyam, mint a tiszta fényköri*

fény. Az utóbbi a primair, az előbbi már csak a szekundair alakulat.

Sejthetjük, mennyi erőt veszthetett el a légfolyam, amikor már csaknem egyesült a képződménnyel és félig anyaggá súlyosodva hömpölygött az anyag felületén. Mennyi erő fogyott ki akkor belőle? *És mennyi maradt vissza a porhanyó anyag felületén? Ezek a belőle kimaradt erőrészek (erőatomok) voltak.* De csak voltak!

Képzelnék csak el, egy beteg, fáradt, gyenge embernek a vánszorgását, bukácsolását a földön, amint lépésről-lépésre veszíti erejét. Tényleg, ez az erő kifolyik belőle és a legközelebbi, legalkalmasabb testbe költözik, amellyel egyesülve már ebben is egy érzékelhetetlen elváltozást, átmeneti alakulást okoz. Így váltak ki a légfolyamból is ezen időbeli erőrészei, amelyek szintén hozzátapadtak azokhoz az anyagparányokhoz, amelyekről egy időben már megemlékeztünk. *Ezek voltak azok a finom atomizált anyagrészek, amelyeket egy időben fényköri lelki sugár-tűzése váltott ki az egyenlíthető földanyagból és amelyek súlytalanságuknál fogva már elhelyezkedhettek a légmozgásban is.* Sőt, finom átmenetet képeztek az anyag és a lég között.

A légfolyam is az anyagra reásúlyosodva folytonos erőfogyasztással mozgott rajta egy ideig és elvesztett ereje a hozzá legközelebb álló anyagparányokkal egyesült, amelyek az anyag felett mint egy érzékeny testanyagszövet várták a felhasználásukat

Ezt a részt véssük bele jól az emlékezetünkbe! Nagyon fontos pont, miután minden szerves élet ezen erőanyag-szövetből *organizálódott.* Igen sokszor fogunk még reája hivatkozni, miután minden lelki test (asztral) ilyen *légfolyami eredetű valóság.*

Mikor a légfolyam újra felemeltetett, most már egyenletesen mozgott, hullámzott a körében. Tulajdonságai közül egyik sem volt olyan, amely őt bármiféle további változatoságra kényszerítette volna. A megfinomodott, de azért a fénynek mégis alárendelt légnék ekkor már a következő tulajdonságai voltak:

— A fénynek a fénye a légnél *átlátszósággá* lett, amely a fénnel már nem ellenkezik, de azért önfénnel még nem bír. A légnék ugyanis soha sem volt az a feladata, hogy ő maga legyen, aki cselekszik, ütközik és hatásokat indít. A lég mindig csak eszköz volt a fényköri fény kezében. A fénynek a

munkaszerszáma. Közvetítő erőalakja. Feladata, hogy a fényt önmagán keresztül bocsássa akadály és tartóztatás nélkül és erőhatásait egyúttal mérsékelje. Ezért *a lég csak médiuma a legfelsőbb cselekvésre és jótékony hatásra egyedül képes fénynek és sugarainak.* Hogy úgy mondjuk: — *Egyik testi szerve a fénynek, amely viszont a légnek a lelki része.*

Ha a lég egyenletességével állandóan, tisztán és egyenesen engedi át a fénysugarakat, akkor tölti be tökéletesen a hivatását. A levegő alapjának tehát egyenletes mozgásnak kell lennie. Semmi másnak. Ez az egyetlen feladata és teendője. Amint pedig egyenletessége visszaszoríttatik, abban a pillanatban a levegő is elveszti átlátszóságát és a fénysugár már nem tud rajta teljességgel keresztül hatni. Így, amit a fény különben tisztán világított volna meg, azt most a légtükre ferdén, vagy fordítva mutatja be. *Jó, ha folyton szem előtt tartjuk a hozzánk legközelebb eső egységes mintát, az embert.* Folyton ebben kell keresnünk, kutatnunk, mint kicsiny tükörben eme nagy nehézségekkel megvilágított fejlődésnek a filmjét.

Az emberben is megtaláljuk a végtelenséget. Az egyenletes, vagy az egyenlőtlen mozgást. Érzéseiben a melegfejlesztést. Mozdulataiban, hangjaiban, cselekedeteiben pedig az erőtulajdonságokat. De azt az erőt, amely teljességében a fényköri fényben van, csak a legritkább emberben fogjuk megtalálni, mert a földi test anyaga ma még nem elég finom, hogy ez a fény rajta egyenletesen, tehát erőfeszítés nélkül keresztül hatoljon. Ezért van olyan kevés embernek látható önfénye a földön. És még ezeknek sem állandóan, mert a fény ereje bizonyos állandó testi reáhatás folytán csak meghatározott időben tud olyan erővel és mégis egyenletességgel tűzni, hogy az ember anyagán keresztül hatolhasson. A fény ugyanis csak látszólag sugárzik ki az ember anyagtestéből, mert rajta keresztül a fénykörből jön. Csak az ember anyagának és lényegének egyenletessége teszi őt alkalmassá arra, hogy a fényköri fény rajta áttűzhessen, — körülötte hullámozhasson és mozoghasson, amint ezt a fénykörben, a súlytalanság egyetlen helyén is cselekszi.

Ezért egy anyag-ember, ha tökéletes egyenletességben él, akkor már a fénykörben él és bárhol legyen is anyagteste, lelkileg a fénykör törvényei alá tartozik. Iparkodjunk tehát a kis emberben megtalálni a nagy világot. Megvan benne mind a négy erőalak, tehát a lég is, amely az ő lelki teste: asztrálja.

Mihelyt ennek működését az emberben tisztán fogjak látni, rögtön tisztába leszünk a végtelenség lelki testével, a levegővel is. És ha megismertük az ember testanyagát, a végtelenség testanyagát is megismertük.

Jegyezzük meg azonban, hogy ebben az időben, amelyben mi szemléljük most a mindenség anyagát, ez még nincs teljesen megértve. Az emberi test anyaga pedig ma már meg van romolva.

ÁTVEZETŐ ERŐALAKULATOK A FÉNYKÖR ÉS A LÉGKÖR KÖZÖTT.

Most, mikor a légnek, mint anyagnak külső és belső életét már átvizsgáltuk, vegyük jobban szemügyre azokat az „átmeneti alakulatokat” is, amelyek a fénykörnek és a légkörnek szerves összefüggését minden életrajzonban fenntartják és biztosítják közöttük. Még pedig úgy testi, valamint lelki kapcsolódásaikban. Ismerjük meg tehát köztük az átvezető erőalakulatokat is, miután a világegyetem egységes egész és sehol sincsenek benne hézagok, vagyis folytonossági hiányok. Mindenütt csak egymásból kifolyó finom, érzékelhetetlen áthasonulások vannak. Egymásba-olvadó minőségi különbségek. Röviden: *életfokok és életrajzok*.

Így pl. már láttuk, hogy az anyag hogyan megy át fokozatosan légköri állapotba, mihelyt az anyagrezzenetek, vagyis hideghangok a fényköri kitörés áramlatába bele tudnak kapcsolódni. Ezért *a légkör már átvezető erőalak az anyagvonal és a fénykör között. Mihelyt pedig a légkört átjárja a fényköri fény, lelki világossággá lesz benne.* Köznyelven: — *értelmelem!* így lesz a megtisztult légkör testi alakjává a benne elhelyezkedő értelmi lényeknek, amelyről tudjuk, hogy ez semmi más, mint fényköri fény sűrűsödés. A légkör tehát éppen olyan testi, vagyis fizikai munkaeszközzévé lehet a benne élő és a reá rendszeresen ható értelmi erőnek, mint amilyen alárendelt munkaeszköze az ember teste, vagyis fizikuma a benne élő értelemnek és öntudatnak.

Hogy az értelem lényegileg fényköri fénysűrűsödés, azt nagyon könnyű megérteni, miután a lelki-fény a lelki-melegnek a külső alakja. Viszont a fénynek a külső alakja a sugár. Másszóval: a lelki-világosság, amely éppúgy besugarazza a sötét és megközelíthetetlen tényeket, mintahogy besugarazta egykor a fényköri sugár is a hideg, sötét és mozdulatlan képződmény felületét. És hogyha a lelkifény sugártűzése az em-

berben is egyenletes, akkor ezzel a sötét tényeket nemcsak megvilágítja, hanem éppúgy felbontja alapelemeire, mintahogy feloldotta egykor a képződmény felületét a fénykörü sugár.

Világosság okáért ki fogunk most egy kissé térni az *értelemnek* a magyarázatára. Ez egy *átvezető lelkialakulat a fénykör és a légkör között*. Nézzük csak közelebbről, honnan eredt és mi a lényege? Ugyebár, *a színerőrzés öröktőlfogva megszülte Önmagában a színerőmozgást: a Fiút*. A szentatyák Őt nevezik *Nousnak*, a *legfőbb értelmiségnek*. *A színerőmozgás energia-sűrűségéből pedig előállott a lelki-meleg*, amely a két erő-tulajdonságból származott. Tudjuk, hogy ez az isteni életközpont, vagyis *a Szentszellem*. *A legtisztább lelki-fény, vagyis értelmi világosság, amely ezt az értelmet megleghangok alakjában lehelte ki Önmagából*. *Eme hangok összességéből állt elő a fénykör, amely értelmi erőlényeknek az egysége*. Mikor pedig ez a fénykör kisugarazni kezdett az anyag felé, eme sugarak értelmi erőreszek voltak és ezekből törvényszerűen kellett előállni az értelem lényegének.

Vizsgáljuk most, minő *átvezető erőalakulatokat* látunk a fénykör és a légkör között? Ott hagytuk el a földi élet kifejlődését, mikor *a légfolyam a képződményig lesúlyosodott és a fénykörü sugár melege által újra felemeltetett*. Ekkor kezdtek el szerepüket a fenjenek segítő alakulatai is. Közöttük az első alak inkább lelki természetű erő. *Sűrűdött sugár, amelyről tudjuk, hogy ez tiszta értelmi erő*. Ezért még a végtelenség testi történetében sem nevezhetjük másnak, mint lénynek. — *Ens*. — Ez, mint erőalak, fizikailag meddő. Lényegileg azonban tiszta értelem és akarat. Majd később rátérünk, hogyan alakult ki egy későbbi fénysűrűdés folytán fényttestű lényé, *átvezető médiumitássá a föld lelki élete és a fénykör között*. *Érzékelhető anyagteste nincs*. *A szentkönyv angyaloknak nevezi őket*. *Életcéljuk az anyagvilág lelkiéletének összekapcsolása a fény körrel*.

A másik alakulat már inkább testi természetű erő. *Ez már érzékelhető, habár érzéki teste még ennek sincs*. Feladata, hogy létrehozza az egyesülését és együttműködését az összes egyenletességgel mozgó erőalakoknak. *A fénykörnek testi életét fogja összekapcsolni a légkör testi életével*, miután eredetére nézve testi természetű erő. A fénykör ellenállhatatlansági sűrűségének a kiszűrődése. *Elemnek nevezhetjük*. Is-

merjük meg most ezt az elemet *lelki alakjában*, amelyet *delejek* nevezünk.

Gondoljunk csak vissza a légkör és a fénykör között be-rekesztett fénysugarakra. Csak az imént említettük, hogy *eme sugárkör legalsó szélén bizonyos súllyal bíró alakulatok képződtek*, hogy a sugárkört a légmozgástól megóvják és azért *ezt egy fényabronccsal körülvették. Átvezető erő-lényeknek, vagyis médiumoknak is hívhatjuk őket. Súlyuk dacára is, bírtak a fénynek minden tulajdonságával* Helyüket éppúgy változtathatták, mihelyt természetüknek megfelelő hely nyílt számukra, mint a fény. Bennük is megvolt az egyenletesség és az ellenállhatatlanság. Mihelyt az ilyen átvezető fény tért nyert a légmozgás megtisztult folyamában, abban a pillanatban *rögtön beleilleszkedett a 2-ik körbe*, amely az ő természetéhez legközelebb eső hely volt. *A képződménnyé ledurvult erőrezenetek helye már neki nem volt alkalmas tartózkodás.* Ezért, mikor a légkör lesülyedt a képződményig, *ők felemelkedtek a sugárkörbe. De a légkör fokozatos tisztulása után ismét kezdett egyenletesen mozogni. Visszanyerte a lelkiségét. Alkalmas helyé lett ismét a részükre.* Ezért megbontották a sugárkör keretét. *Lepattant róla a külső abroncsréteg. A fény-sugarak pedig berekesztett helyükről — ahová önként vonultak vissza — ismét tűzni kezdtek a tisztuló légkörbe.* Tudjuk, hogy a *sugarat a fénykör hullámozgása mozgathatja meg.* Mikor ez a hullámozgás oly erős, hogy kihat az alsóbb körök minden pontján lévő sugarakra is, akkor tudjuk, hogy a fénykörben ellenállhatatlansági mozgás jelentkezik. *Ugyanez történik a fénykör alatt kialakult sugárkörben is, ahol a berekesztett sugarak várakoztak a felhasználásukra. A kör erős mozgása előidézte a sugarak érintkezését, mert folytonosan mozgatta őket. Mivel pedig a sugárnak önélete nincs, mert csak alakja a fénynek, annélfogva érintkezéseiből sem állhatott elő egy új életalak, hanem csak egy átmeneti alakulás. Egy összehozó és szétválasztó erőalak: a delej.*

Hogy miért lett ilyen a delej, azt származásánál fogva könnyen megérthetjük. *Az ellenállhatatlanság az erőben a testiség ős forrása, amely mindig kifelé tör.* Ezért mindenben, ahol erő jelentkezik, megvan az ellenállhatatlanság is. Valamiképpen elváltozva, de megvan. Így a fénykörben is megvolt. Onnan áradt ki legelőször, mint sűrűdött ellenállhatatlanság. De az összeszorított álló sugarak ezt a kiáradó, túlfeszítő me-

leget nem bírván a saját körükben elhelyezni, azt mint egyetlen alaptulajdonságot saját körükből is kiszorították.

Ezért az ellenállhatatlanság mindig kifelé törekszik és ha ezt az egyedül álló alaptulajdonságát a mozgásban nem érvényesítheti és ki nem merítheti, egy feszülő érzéssé lesz. Mihelyt az ellenállhatatlanság mozgásában korlátozva van, kénytelen önmagában sűrűdni és kitörni akaró vágyakozása lelki-meleggé, vagyis érzéssé változik át. Ezért minden melegben benne van a kiterjedés vágya, amely bizonyos feszülő érzésben nyilatkozik meg. Még a legtisztább meleg, a szeretet is csak akkor van kielégítve, ha magát önfeláldozásokban kimerítheti. Akciósóvár és cselekedni vágyakozik.

Nekünk is érezni kell, hogy egy ellenállhatatlan érzés, amely mozogni nem tud és kénytelen mint álló erő stagnálni, csak egy állandó feszülő érzésben nyilatkozhatik meg. Egyetlen erőtulajdonságban, amely nem is lehetett mássá testi alakban, *mint delejje*. Szét akar menni és ki akar törni minden irányban, de mivel mozgásában akadályozva van, tehát csak vágyakozik.

De vajjon miért nem mozdulhat ki önmagából ez a delejszerű ellenállhatatlanság? Tudjuk már a törvényt: — Azért, mivel önmozgásra nem képes sugarakból eredt. De azért ezt az önmagába zárt látens érzést egy magasabb erő felhasználhatja a céljaira. A benne szunnyadó feszülő erőt elszigetelheti, vagy összevonhatja. Egyik irányban a vonzást, a másik irányban a taszítást hozhatja vele létre. Működését még vizsgálni fogjuk részletesebben is. Ezúttal csak egy kérdés: — Mit tesz az, feszülni?

Mihelyt ezt megértjük, egyszerre világos lesz előttünk a vonzás. A vonzás azonban majd csak akkor kezd működni, mikor az élet teljes egyenletességű folyamata a végtelenségben már megszakadt és be fog állni az egyenletesség nélkül való megzavarodás. Lelki nyelven: a bukás.

Könnyen megérthetjük, hogy amíg minden egyben volt és még részekre nem szakadozott, addig vonzásra sem volt szükség. Egymáshoz vonzódni csak egymástól elszakadt különállóságoknak kell. Már pedig az élet állapota csak a bukás után változott ilyen feldarabolttá, vagyis olyanná, hogy a delejnek mind a két tulajdonsága, a vonzás is és a taszítás is, működésbe léphetett. Iparkodjunk tehát mai tudásunkat a ma észlelhető elemekről és erőalakokról félretenni, mert ezek, amelyek most velünk együtt élnek, már mind csak későbbi

eredetűek. Már csak felaprózásai a nagy egységes anyagnak és erőnek. Még akkor ezeknek sejtelmük sem volt meg azokban a főerőalakokban, amelyek ez időben még csak ösztön-szerűleg teljesítették egyenként a megérzett törvényt: *az isteni akaratot. Csak az Úr Jézus földi fellépése óta él a földi lelkekben öntudatosan a világegység és ebből kifolyólag a megváltás gondolata.* Ezért krisztusi irány a világtestvériség és a kooperatív együttműködésre való törekvés. Akárki hirdesse is azt, evangéliumi programot hirdet.

Ne keressük tehát az ősidőkben a még csak alig létrejött új elembe, a delejben se a későbbi erőhatásokat, amelyek látens állapotukból még akkor kihíva és működésre szólítva, vagy kényszerítve nem voltak. Hiszen még az isteni élet tulajdonságai (attributa Dei) is csak aszerint fejlődtek ki, amint a teremtett világ szükségletei ezeket életre hívták.

Ha kísérletképen felindítjuk magunkban a feszültség érzését, szinte önmagától megvilágosodik a delej természete. Igazán kár, hogy a testi emberben a delejes feszülésre csak parányi képesség van, sőt némely emberben semmi. S még ahol meg is van, ellenkező képességek ellensúlyozzák és így zavaros.

A delej, mint a fénykőri érzés testi alakja, lényegileg semmiféle testi törvénynek nincs alávetve. Egyedül a fénykőri testi törvénye és ennek ereje rendelkezik felette. Ezért a delej bárhol van (és mindenütt van, ahol élet van), a fénykőri testi törvényei által szabályoztatik. Önélete azonban nincs. Ezért sem önmagával, sem más testtel vagy elemmel érintkezése, vagyis elváltozása sincs. *Mindig csak két test, két elem, vagy két lény között él és soha sem benne* egyik vagy másik testben, elembe, lényben.

Mégis, hogy egyik vagy másik test, elem, vagy lény delejesnek, vagy delejesebbnek tűnik fel, onnan van, mivel bennük magas vagy magasabb fokú egyenletesség lévén, már összevonva vannak természetüknek megfelelő lényekkel, testekkel, vagy elemekkel. Így az őket egyesítő delej már nem feszül oly mértékben, mint amikor még önmagától nagyobb távolságban érzett testeket, elemeket, vagy fémeket von össze.

Ismétlem, ébresszük fel magunkban a feszültség érzését, bárminő forrásból származott is ez. Lehet egy testi, vagy lelki harc utolsó pillanatainak az érzése, mikor az eredmény még eldöntetlen. Kétes! Mikor az érzés még feszült. Úgy-e, az ily feszültség magában foglalja a vágyat, hogy feszültségét mi-

előbb megszüntesse? *Magában foglalja megbénult ereje érzését, amely az ő túlsúlyra jutott ellenállhatatlanságát szokta kitörésre ösztönözni.* Még pedig természetüknek megfelelőleg. *Az elemet összetörésre, a lényt bukásra, a testet szétszakadásra.* Azonban csak ezt a három alakot készíti a feszültség alternatív irányú cselekedetre. Ezen három erőalakra vannak olyan törvények, amelyek *kétféle eshetőséget engednek meg. Vagy győz a feszültség érzése és elbukik a lény, kitör az elem, szétszakad a test, vagy pedig mindegyik esetben közbelép valamely külső segítség, amely őket ezektől megóvjá.*

Példával világosítom meg. *Ha egy lény egy nagy lelki rázkódtatás utolsó pillanatait éli és a feszült érzés őt teljesen betölti, jöhet egy olyan esemény, vagy fordulat az ügyében, bajában, amely őt a letöréstől megóvjá. — Nézzük az elem feszültségét.* Vegyük a léget a vízben. A meleg egyenlőtlen ráhatása a vizet gőzzé változtatja. A gőz a légelemet feszült érzésbe hozza. Ha kitör, robbanást hoz létre. De jöhet egy külső, magasabb erőalak a segítségére, amely az elemet megmentheti. Megnyitja a kazánt és módot nyújt a gőz okozta feszültségnek a megszüntetésére, — *Végül nézzük az anyagot,* amelynek bár önmagában élete nincs, de vannak elváltozott erőbeli sajátságai. Az anyagban az ellentállóság akkor válik feszültséggé, mikor egyenlőtlen meleg, izzó, vagy fokozódottan izzó tűz hatásának tesszük ki. Ha ilyenkor egy magasabb külső segítség közbe nem lép, az anyag szétszakad és elvész. De ha jön ilyen segítség és a tüzet szétválasztja az anyagtól, rögtön megszűnik benne is a feszültség és az anyag meg van mentve.

Ezek szerint a feszültség, ugyebár, elvonható, eltávolítható úgy az anyagtól, valamint az elemtől és a lénytől? Láttuk a példákából, hogy tőlük elválasztható, de nem választható el a feszültség önmagától. Ez azt jelenti, hogy *a feszültség mint érzés, egyedüli a végtelenségben, amely feloszolva mindenütt megvan* és mindaddig tartani fog, míg minden lény, elem és test, ismét egy nagy egységbe összevonva és illető helyére, körébe, szóval vonalrendszerébe elhelyezve nem lesz.

A feszültség érzése nem más, mint a végtelenség életének érzéki formákba való megnyilatkozása, amely a fénykörön kívül minden más helyen, mint valóságos feszültség érzése érezhető. Csak a fénykörben nem, mert itt egység van. Csak itt nem állhat elő feszültség, amely az egyesülés vágyának, vagy pedig a kitörésnek az érzése. A vonzásnak, vagy a taszí-

tásnak. És amint ellenállhatatlansági túlsúly folytán mégis előáll, a fénykörben meg nem élhet, hanem kiárad és megtelíti a külső köröket a feszültség egyetlen érzésével. A Nap protuberanciái is testi delejfolyami kitörések. Minden delejű megérzi, vagyis reagál rá.

Lelkileg azonban ez a feszültség a végtelenség lelkének egyetlen szenvedése. Vágyakozás, amelyre önként vállalkozott azon pillanatban, mikor az élet termékeny tételét határozta el és nem ennek a megsemmisítését. Mert mihelyt az Isten a teremtett világnak célt adott, e célban már benne szunnyadt a folytonos fejlődésnek a vágyakozása is. Az isteni összhangban ez az egyetlen feszültség.

Ha tehát bárki feszültségben él és tehetetlenül áll, akkor biztos lehet, hogy illető helyzetének utolsó pillanatait éli. *Ilyenkor türelemmel várjunk. Az egyetlen, amit tehetünk. Egy öntudatos lény mindig egy magasabb, nemesebb, tisztább változást vár, óhajt és remél* Eme öntudatos óhaja, vágya, reménye az ő megkötött erejének a kiszugározása. Már ez a kiszugározás is valami, *óhaj, vágy, remény! Egy erő, amely él és élni óhajt és akar.* Mihelyt pedig ez az erő belőlünk lekötött lényekből kiszabadul, szabaddá is lesz. Minden tulajdonságaink, amelyek bennünk voltak, a belőlünk kiszugározó erőben egyenletességgel és szabadsággal működni kezdenek a mi javunkra. *A mi egyszerű vágyakozásunk és óhajunk gyakran megcselekszi azt, amit mi megkötött állapotunkban nem bírunk megcselekedni.* Hányszor érezzük, hogyha nem volnánk testünkhöz lenyűgözve, érintkezhetnénk olyan erővel, amelyeknek a segítségével kiszabadulhatnánk testi vagy lelki feszültségeinkből! De tisztán látjuk megkötöttségünket és itt érezzük, hogy mi semmit se tehetünk. Há azonban vágyunk és óhajunk e lekötöttségből kiszabadulhat, megcselekszi helyettünk, amit mi nem tudunk. Érintkezhetik láthatatlan erőkkel, akikkel úgy véljük, hogy a mi egyéniségünk nem tud kapcsolódni. A vágy tehát lényünknek egyik parányi része és sokszor kiviszi azt, amire mi nem érezzük képesnek magunkat. *Természetes azonban, hogy a vágnak is csak akkor van ilyen ereje, ha teljes egyenletességű lényből ered ki. Ilyen alakjában azonban a vágy már erkölcsi erő bennünk.* Éltető és cselekvésre ösztönző reménység. Sarkerény, amely egyfelől a hitbe, másfelől a szeretetbe kapcsolódhatik.

Ezeket cselekedhetjük vágyainkkal mi és ugyanígy cselekszik maga a központi és mindenütt levő eredeti feszültség:

a delej. Egyetlen érzés csupán. *Ellenállhatatlan erőérzés mozgás nélkül és egyenletesség meleg nélkül. Feszül, vár, óhajt, remél.* Ilyen az az érzés, amely állandóan benne él és amely olyan erős, mint csak maga az erő lehet. Érintkezni vágyik, óhajt olyan tulajdonságokkal és erőalakokkal, amelyeknek a hiánya okozza a feszültséget.

Ha a feszültség érzését ép úgy el tudnánk képzelni egy külön ponton a végtelenségben, mint ahogy magunkat külön központoknak tartjuk, csak akkor látnánk, hogy ez az élő feszültségi érzés magából minden irányban kisugarazza azt a végtelen erejű óhajt és vágyat az érintkezésre, amely mi bennünk is úgy, mint bárki másban, teljes eredménnyel működhetik. *Ez a végtelen erővel vágyakozó központi feszültség a legteljesebb eredménnyel vágyakozik és minden irányból összevonja és érintkezésbe hozza a lényeket, a testeket, vagy elemeket, aszerint, amint ezeket körülötte a végtelenségben mozgó élet a különböző erőalakokban kisugárzó vágya irányába helyezi.*

A delej tehát feltétlen biztonsággal működik. Végtelen igazsággal. Hűségesen sugárzik és vágyik minden irányban. Végtelen erejével minden felől győztesen viszi össze a lényeket, elemeket és testeket és ezeknek az alaptulajdonságain dől el, hogy miként egyesíti őket.

A lehetőség szerint megismertük most már a delejt. Származását, tulajdonságát és rendeltetését. Már ezekből is következtethetjük szerepét a mindent egységesítő életben. Láttuk, hogy *a delej nem egy lény, vagy erőalak, szóval nem egy különálló valóság, mint a többi erőalakok, amelyek egymástól lényegesen különböznek, hanem egy közbülső erőérzés.* Egy belső kapocs. Hogy ilyen legyen, erre az ő egyetlen tulajdonságánál, lényegénél fogva alkalmas. Hogyha ezt mindenkor szem előtt tartjuk, tisztába lehetünk vele, valahányszor összműködésében feltűnik előttünk. Jegyezzük meg tehát, mint szabályt, hogy *a delej a fénykör túltelése folytán beállott fénysűrűedésnek nem a kitörése, hanem a kiszűrődése. Nem anyagtesti valóság és nem is tartozik testi törvények alá.* Hogy úgy mondjuk: *a fényköri érzés testisége és csupán ennek a törvénye alá tartozik.* Ez az *egyetlen érzés a mindenségben, amely önmagában álló és ezért folyton egyesülésre vágyakozik.*

Az erőérzésnek eme vágya állandó feszülésben nyilvánul és kisugarzásának ereje tökéletes következetességgel vonja

össze a természetükre egymásra egyező valóságokat. *Működése pedig ellenállhatatlan, mivel a delej maga is a fény ellenállhatatlanságának a kiszűrődése.*

Miután a lég egyes átmeneti erő-alakjainak eredetét és természetét már megismertük, nézzük most már összműködésüket ugyancsak a második körben.

A lég ez időben már egyenletességgel mozog, csak a ki-magasló alakulatok felett van egy-egy időre mozgásában zavarva. Egyenletes mozgásában keresztül tűznek rajta a fénykör sugarai. Jegyezzük meg itt, hogy *a világejlődésnek eme időszakában is sugár alatt még mindig csak a fényköri sugarat értjük, mert más fénysugár még nincs. A Napok csak későbbi keletkezésűek.*

Ha a meg nem zavart légterületeken a sugár függőlegesen tűzhet az anyagra, teljes erejében érvényesülhet. De hogyan a fényköri sugár sötét, zavaros léggel érintkezik, ez visszahat rá és a sugarat *fehérré* halványítja. Viszont, ha sugár a levegőt minden érintkezési pontjukon megvilágítja s az így megtompított fénysugár fehér fényével érintkezik a légfolyam alján összegyűlt vízpárákkal (felhőkkel), akkor ezeket sűrűségük szerint a *szürke* színnek különböző színkálájával vonja be. Még alább a földanyaggal, amely a sugártól átjárva, már szintén nem sötét többé, hanem *barnás* színű. Még pedig a barna színek különböző árnyalataival. Mikor pedig a föld barnássága a fehér fénysugarat önmagába fogadja, ezt barna színével *sárgára* változtatja át. Ezért van *a völgyek mélyében és anyagában olyan bőven a sárga és fehéres színefestő anyag.*

Ellenben a hegyek felett torlódó légfolyamon keresztül tűző sugár megtörik. Még pedig a sötét légnak rá való visszahatása folytán *arany színűvé*. Viszont a sötét levegőt ezzel *sötétkékre* változtatja. Lent pedig a hegyekkel összefüggő, de ellentálló anyag az arany sugarat ismét megtöri és létre hozza az arany számtalan rokon színeit. *A tüzes pirostól az égő liláig.* Innen van, hogy *hegyes vidékeken úgy a világításban, valamint az anyagban erősebb színeket találunk* és ezek sötétebben hatnak, mint a völgyek gyengébb színei. Az arany már nem oly világos szín, mint a fehér, amely egyenletességi szín. Így *hatottak egymásra a lég és a sugár és érintkezésük szülötte lett a szín.*

Ugyanekkor már az anyagfelület is engedett minden reá való hatásnak és magába fogadott sugarat, szint és engedte, hogy ezek az ő felső rétegét porhanyítsák és elváltoztassák.

Engedte, hogy a felette mozgó lég az ő legkönnyebb anyagparányait mozgásával felemelje és magában hordozza. Tudjuk már, hogy eme parányok tartalmaztak bizonyos erőrészeket is, mert amikor a légfolyam a nagy erőfeszítésben kimerülve, az anyag felületén vánszorgott, a belőle kimaradt, de önélettel még nem bíró erőrészek a természetükhöz legközelebb álló anyagparányokhoz tapadtak. Ilyen egyesülésben készen várta tehát úgy az anyag, valamint a vele egyesült erőrészt is az életet adó lényeket, az egyenletes meleg fényt. Mihelyt majd ez is egyesülni fog velük, létre jöhet a legelső megtestesült lény. Az első, amelyben már együtt lesz a háromság: — Anyag, Erő, Érzés. (Önmeleg.)

A végtelenségnek úgylátszik az volt a célja, hogy önmagát, aki bár egységében végtelen, de azért hármas alak, akik egymástól el nem választhatók, csak gondolatilag elhatárolhatók, látszólag parányi részekre is felossza és a parányokban is teljességével jelen legyen az egész mindenségben. Ismétlem, látszólag, mert a végtelenség egységes egész s ennek részekre bontása csak a mi gyarló érzékeink csalódása. *Érdekes, hogy ezen együttes életbe hogyan folyt be ezen időben a mindent összevonó feszültség: a delej.*

Van-e a delejnek súlya? Testi nincs, mert a delej bár nem teljes lelki valóság, de nem is testi. S mivel, hogy nem az, feszültsége bár kifelé sugárzik, de az ebből előálló erőhatás már nem kifelé működik, mint a többi testeknél, hanem befelé. A fénykör felé vonz, mint minden egyenletességi lényeg. Ezért a kisugárzása erejével megfogott valóságokat befelé, a fénykör felé vonzza és nem kifelé nyomja.

Nézzük most, *mennyit fogott vagy ragadott meg a delej az őanyagból? Minő súlyú és területű réteget? Rövid a válaszunk: — Annyit, amennyit a légfolyam és a légmozgás segített neki. Mert ne feledjük, hogy a levegő a legmagasabb erőknél és hatalmasságoknak a munkaszerszáma.*

A delej tehát egyszerre hatott a légre és az anyagra. Amilyen egyenlettel, erővel és súllyal bírt az egyik oldalon a delejrel átjárt lég, éppen annyit és olyan súlyú anyagot tudott a delej is az alsó feltépett képződményből a légfolyammal összekapcsolni. A felemelt anyagréteg súlya tehát tökéletesen megegyezett azon lég súlyával, amely őt élteti, fenntartja és mozgatja. Az így felemelt anyagréteg a delej által a léggel összevonva, lassú mozgással követte az egyenletes légmozgást a második körben. S amily mértékben közeledett és emelkedett

a fénykorhoz befelé, olyan arányban veszített a tisztuló anyag is a súlyából. (Mondtuk már, hogy *az anyag súlya aszerint változik, amennyire közeledik az erő vonala felé.*) A fény ugyanis finomította és egyenlíthetővé tette. A belőle kivált legfinomabb anyagparányok pedig a légbe helyezkedtek el. Maga a lég ezáltal nem súlyosodott, mivelhogy inkább ki lévén téve a fény könnyítő hatásainak, mint az anyag, ennél fogva könnyűüdüése és finomodása is közvetlenebb és gyorsabb volt. Ezért, bár az anyag egy része a légbe emeltetett, a lég egyensúlyba maradhatott az anyaggal. Így a lég az erőtlen és érintetlen anyaggal még ma is egyforma súlyú. A légben elhelyezkedő újabb parányok pedig ezt a súlyt nem zavarják, mert természetüknél fogva bele tudnak olvadni és annyira hozzá tartoznak, hogy amint látni fogjuk, nélkülözhetetlen részeivé lesznek a légnak. Mikor pedig a lég, a fény ráhatása folytán, súlyából veszített és ezáltal könnyűödött, finomodott és világosodott, ezzel csak alkalmasabbá vált a fény átbocsátására is, amely mindig újabb és újabb anyagparányokat tisztíthatott fel hozzá. *Ily módon áll fenn a súlyegyenlet a lég és az anyag között.*

De mi történt a képződményről feltépett anyagréteg alatt? Itt már ősmozgás volt, amely kívül állt nemcsak a fény körön, hanem a második körön is. Ezért bátran nevezhetjük harmadik körnek.

Ez a képződmény köre, amely felett és alatt az ősmozgás ontotta a hideg hangjait (rezzeneteit), amelyek a képződménybe, ütközve, hozzá tapadtak és ezt még súlyosabbá és keményebbé tették.

Itt jegyzem meg, hogy a végtelenségnek mindenütt központja van, amely látszólag mindenütt középen osztja ketté a mindenséget. E központból indul ki minden életerő a végtelenségben. Minden élő és termékeny élet, amivel a végtelenség még ma sincs megtelíve. Ezért *az ősmozgás a második körön kívül és a képződmény alatt és felett is állandóan működött, mert az érzékelhető világegyetem kerete ma is az érzékelhetetlen ősmozgás, miután minden anyag végső elemzésében a mozgásban tűnik el.* A képződmény felett lévő ősmozgásnak a hideghangjai pedig ellenállhatatlanságuktól űzve a felemelt anyag külső szélén jutottak fel a második körnek egyenletes légfolyamába és itt az általunk már ismert módon cseppfolyós képződménnyé, vízzé változtak.

Íme! ez volt az eddig megismert erőalakoknak együttes

élete ebben az időben. Elmondottak a fényről, hogy milyen a belső élete. A légről, hogy milyennek kell lenni az ő benső életének: egyenletes mozgásnak és semmi másnak. Mert a lég is munkaszerszáma a magasabb erőknek. Keze és lábál Mozgása által hasznos. A legfontosabb erőalak, amelynek az első fény kitörésből legelőször kellett kialakulnia, mert a lég alap-elemei nélkül se a víz, se a fizikai tűz nem létezhetnék. Megismertünk benne két további újabb alakulást is! A fény szü-
löttje mind a kettő, mert a berekesztett térben érintkező suga-
raknak a termelései. Az egyiket fénytessel bíró összekötő lé-
nyeknek neveztük el, akik a lényeket, vagyis az erőket kap-
csolják össze egymással. A másikat a delej, amely viszont össze-
kötő erő a lég és az anyag között. Látjuk ezt a súlytalan erő-
érzést a légtérben elhelyezkedve, de nem elszigetelve, mert sem
a lég törvénye el nem szigetelheti a delejt igazgató urától, a
fénytől. Később majd látni fogjuk azt is, hogy a fény és annak
sugara milyen módon fogja a delejt elváltoztatni és ennek a
működését irányítani. Most pedig rátérünk a harmadik erő-
alakra és vizsgáljuk, milyen a víznek az élete önmagában?

A VÍZNEK ÉLETE ÖNMAGÁBAN.

Milyen a víz? Bizonyos sajátságait már ismerjük. Tud alkalmazkodni és engedelmeskedni, de emelkedni, megmozdulni csak a legmagasabb erőnek, az egyenletes melegnek a fényhatásával tud. Ez megkönnyíti, párává változtatja, mert csak a fénysugár melege tudja őt felemelni és vonzani. A tökéletes egész!

Ellenben a delejnek, amely csak rész a tökéletességből, semmiféle hatása nincs rá. Nem tudja sem emelni, sem vonzani. De a lég egyenlőtlen mozgása már megmozdítja, sőt, elmozdíthatja a helyéről. Lenyomhatja, vagy kiszoríthatja onnan a vizet. De már felemelni szintén nem tudja. Ezért a víz természeténél fogva a fény közvetlen hatalma alá tartozik. Se a lég, se a delej nem uralja őt. Sőt, a víz a fénnel közvetlenebb érintkezésben tud élni, mint a lég.

A víz anyagát, vagyis alkotó részét is megismertük már. Tudjuk, hogy erőalj, amelynek egyik alkotó része légmozgássá durvult fényáramlat; a másik pedig hideg hangfolyam, amelyek egymásba elvegyültek és ezért szét is választhatók. Teljes ismerete azonban mégis csak annak lehet róla, aki az erőt magát fel tudja fogni. Mert kezdetben a víz is inkább erőalak volt, mint a mai bevégzett anyag. Megvolt benne a víznek a lényege, és hatóereje, de nem a mai alakja. Csakhogy ez az ismeretszerzés egy előttünk teljesen új módon fog majd létrejönni, hogyha majd elérünk egykor az erő megérzésének a módszeréhez. Most egyelőre folytassuk a víznek ezen időbeli leírását.

A víznek önmagában élete, érintkezése, elváltozása nincs. Az eredeti víz kialakulása után szintén egységes folyamat volt. Eme egységét saját alaptulajdonságától készítette soha sem hagyta el. Ezért az egységes vízfolyam, habár annyi külön részből áll is, ahány hideg, ősmozgásbeli hangból kiképződött, mégis a vele egyesült, bár az őslégben már eldurvult fény

hatása folytán, olyan *nagy hajlékonysággal és puhasággal alkalmazkodott egyenletes egységéhez*, hogy ebből származott az ő új és megtisztult alaptulajdonsága is. Így lett a víznek vezető természetévé *az egyenletesség*, amely nála megszerzett egységének a megtartásában nyilvánul.

A víz is, mint a többi élő erőalak, csak kapta az egyenletes melegséget, a termékeny életet. És olyan hűséggel alkalmazkodik egyenletességi törvényéhez, hogy *még kapott melegével sem indít önmozgásokat* Ezért *nincs is érintkezése önmagával. Lelki nyelven: nincs külön akarata*. De habár az alkalmazkodó egyenletesség lett a fenntartó és jellemző tulajdonsága, *azért megvan benne az őserőből öröklött ellenállhatatlansága is*. Bele vitték az ősmozgás hideghangjai, amelyek ellenállhatatlansági eredetű erősalakok. *Ellenállhatatlan erejével tartja fenn magát az anyag felett és a légfolyam alatt* De semmi körülmények között sem használja fel ezt kifelé törő és ellentálló értelemben. Ellenkezőleg! *Lelkileg az ő ellentállósága soha ellent nem állóvá változott*.

Lássuk most, mik azok az idegen külső mozgató erők, amelyek már ebben az időben a vizet megmozdulásra és a közös életben való termékeny közreműködésre indítják, sőt kényszerítik.

Ugyebár, a *legfensőbb erőalaknak, a fénykörü fénynek alakja a fénykörü sugár?* Ez még nem mozgató erő, mivel *önmozgása nincs*. Sőt, *magának a teljességgel bíró fénynek sem természete a mozgás*. Különösen nem a fénykörön kívül. Csakis az *önként vállalt helyváltoztatásának és a második körben való elhelyezkedésének a következménye lett az ő mozgása, az egyenetlen légáram hatása folytán*.

A mozgás a folytonos változás, ezért nem is lehet teljességgé. Teljessé csak a változatlanság, az állandóság és a betöltöttség lehet. Ezért a fénynek se célja a változás, hanem a mindent betöltés. A megvilágítás, az átsugárzás és amint ezt elérte, mozgásra nincs is többé szüksége, mivel teljes és változatlan állandóságban élhet. Ezért ezen időben is, amikor a fény egy más valósággal érintkezett, ott mozgást nem idézett elő, csak egyenlített, könnyített, szétválasztott és előkészítette az anyagot a második erőalak, vagyis a légáram számára. *A mozgó légáram volt az, amely mint mindent, úgy a vizet is megmozdította és előidézte a közös életbe való közreműködését*. Magába fogadta és módot nyújtott a sugárnak, hogy megtisztíthassa a vizet a fény természetének meg nem felelő sa-

lakjától: az erőaljtól. Majd később azt is el fogjuk mondani, hogyan állottak elő a sugár és a teljes egyenletességű víz érintkezéséből új alakulatok.

A víz ezidőben már megtisztult és erőalak-testvéreinek akkori természetéhez alkalmazkodni tudott, hogy egy közös életben élhessenek együtt. Résztvett benne mind a négy erőalak és az ismert erő rész is: a delej. Résztvevő kellékesek voltak továbbá azok az erővel egyesült *anyagparányok is*, amelyeket a sugár tüzése a porhanyó anyagból atomizált és a légfolyam önmagában mozgatott.

Mióta a légfolyam az ósmozgás hideghangjait egy érintkezésben vízzé változtatta, azóta a víz állandó viszonyban maradt a léggel és vele állandóan érintkezik. Az érintkezésük eredményei azonban aszerint változnak, amint a lég egyenletesen, vagy egyenlőtlenül hat mozgásával a vízre.

A vizet meleggel vagy a sugár, vagy a légmozgás látja el Az így nyert melege pedig finom igazsággal és egyenlettel úgy oszlik meg a vízben, hogy térfoglalásában, amely a légmozgás és anyag között fekszik, *a lég felé eső oldalon (felül) sűrűbb egyenletességgel, vagyis nagyobb könnyűséggel hat; lefelé (az anyag felé) ellenben ritkább egyenletességgel tehát mérsékelt melegséggel.* Ezért lesz *a víz mélységében súlyosabb és hidegebb.*

Többször kifejtettük már, hogy a végtelen egységben nincsenek élesen elválasztó vonalak, csak érzékeihetetlenül finom átmenetek. A víz sincs éles vonallal elválasztva egyik oldalán a légfolyamtól és a másikon az anyagtól. Itt is *finom átmenetek vannak.* Ezekben a lépcsőkön emelkedik a víz föl-felé és lefelé. *Párákban és ködökben tűnik el a légfolyamban és iszapos, mocsaras alakulatokban a földben. A lég is átjár a vizén és lassú egyenlettel lemegy mozgásával az anyagig: a vízfenékgig. Ott kiemeli a fénysugár által szétválasztott porhanyó részeket és ezeket finom légpezsgésben felhossa magával a levegőre és így létrehossa az átmenetet a lég és anyag között. Egyben láthatjuk tehát mind a három erőalakot közös életműködésben és egységben és ezen egységen keresztül tűz a fényköri fénysugár, A delej pedig mint rejtett erő, amelynek érzékelhető alakja nincs és külön tért nem is foglal el, állandó feszültségével ezt az egységet tartotta össze. Összekapcsolta a levegőt és a földet, amelyek közé volt elhelyezkedve a víz is.*

Említettük már, hogyan maradtak ki bizonyos *erőrészek*

a letört légfolyamból. Ezekkel az erőrészekkel egyesült anyagparányok színén a légfolyamba vegyültek el és bizonyos súlylyal nehezítették azt, amelyet viszont a fényköri sugarak közvetetlensége állandóan és fokozatosan könnyített. *Amennyiben pedig légtorlódások voltak benne a hegyláncok felett, ezek a felhőkbe verődött súlyosabb vízfolyamot leszorították a légkörből az anyagra.* Mindig a légtorlódásnak megfelelő erejű és súlyú víztömeg szorítottatott le az anyagra. S mivel eziclőben az óriási hegyek erőteljesebben hatottak vissza a légre, tehát árvízszerű felhőszakadások voltak, amelyek átáztatták, puhították az anyag felületét. *Az ilyen szakadások idején, amelyek nem csak gyakoriak, hanem szüntelenek voltak, a sugár sem tudott lehatni az anyag felületéig* mindazokon a helyeken, ahol az egyenetlen esőszakadás éppen folyamatban volt. Amíg ez történt, addig a sugarak *a szabadon hagyott légterületeken, ahová már a légtorlódások el nem hatottak, mintegy összegyűjtve, még erősebben tűztek alá* és az anyagot tömörebb, erősebb hatással tudták átalakítani. *Így választódott el már ez időben a víz a földtől.* Ezt nevezi a biblia a teremtés második korszakának: — *És elválasztá az Isten a vizet a földtől!* Tulajdonképpen *ez annyit jelent, hogy az őскеzdetben még minden anyag, tehát a víz és a föld is szét nem választott egységben éltek együtt*

Ez alatt fenn a lögnek a vízfolyamában szünet nélkül gyűlt a friss vízanyag, a felemelt anyagréteg alatti ősmozgás hideg rezzeneteiből (hangjaiból), amelyeket a fényköri sugár állandóan tisztított a légfolyamban. A leszakadt esők folytonos befogadása az anyagban bizonyos területeket annyira átáztatott és oly mélységekig szivárgott be, hogy itt nem is állhatott elő az az életalakulás, mint a légtorlódástól ment völgyek felett. *Az anyagban ezen időben már háromféle terület volt.*

1. *Az ellentálló hegyóriások.*
2. *Az átáztatott iszapos területek, amelyek idők múlva tengerekké fognak kialakulni és végül*
3. *A száraz területek.*

Az említett iszapos területeken, amelyek felett szintén erősebb volt a légtorlódás és nyomás, a fényköri sugár már csak mérsékeltebben férhetett a vízhez, hogy segélyére legyen. Annál fokozottabb egyenlettel tudott hatni a szárazabb helyekre és az ott összegyűlt vizet, amely a földdel sáros képződménnyé változott, elválasztotta az anyagtól. Megkönnyítve

visszahelyezte természetes állapotába. Ma is láthatjuk ezt állandóan megismétlődni, mert a sárból a vizet a föld anyagától hasonló módon választja ki a reá ható fény és meleg. Mikor pedig a felső légtorlódás a sugarakat helyváltoztatásra kényszerítette, ezek a könnyűvé vált vizet mint párát, felemelték az anyagról. De mihelyt ez a pára elérte az erőteljesebb légmozgást és azzal érintkezett, mint gyengébb fél ismét leszorított. Csakhogy most már nem volt olyan súlyos, mint régebben, mert erősalakjától folyton tisztult és így a légnyomás sem tudta teljesen lenyomni. Szépen elhelyezkedett ott, ahová a légnyomás leszorította. Itt várta mint páraállomány, míg a felette mozgó légáramnak egy-egy erőteljesebb torlódása még lejjebb nem nyomta. E helyen azonban már belevegyültek az anyagréteg alól feltörő hideghangok is és ezzel esőszakadás alakjában ismét lehulltak.

Ilyen volt a víz részvétele ez időben az erőalakok közös életében. Az a víztömeg pedig, amely olyan területre jutott, ahol a sugár nem bírta eléggé megközelíteni és felemelni, ott egyelőre tétlen várakozásban gyűlt össze és áztatta, mélyítette a medrét. Csak néha jött létre a sugár gyengébb hatása folytán egy-egy új alakulat, amely a bizonyos magasságba felemelt vízrésekből állt elő: a köd! Ez azonban soha sem könnyűdhetett meg annyira, mint az egyenletes légmozgásban felemelt vízpárák, mert amikor a felső légtorlódás a sugár tűzését csökkentette, ezáltal a ködnek a felemelkedését is akadályozta. Ma is csak akkor áll elő a köd, mikor a gyengébb sugárhatás a sűrű párát nem tudja teljesen átjárni, mert a köd a vízpárák legdurvább alakja.

Minél inkább fejlődött ez a közös élet az anyagkörben, annál inkább finomodott, ritkult, világosodott a lég és annál tisztább és átlátszóbb lett a víz is. —

Ezekután térjünk rá az anyag vizsgálatára. Kutassuk, hogy miként nyerte ez is vissza az erejét? Hogyan él vele és hogyan vesz részt az erőalakok együttes életében?

A FÖLDANYAGNAK ÉLETE ÖNMAGÁBAN.

Az anyagban még képződmény korában semmi erő sem volt. Nem voltak tehát benne minőségek és ezért a képződmény nekünk még érzékelhetetlen anyagvalóság. Mi csak minőségeket tudunk érzékelni.

Az anyag csak akkor lehetett erőalaká, mikor már fel tudta venni magára az erőt és képes volt egyesülni vele. Míg az anyag idáig nem finomult, addig csak erőalj a neve (erősalak).

Az anyag fejlődését is már részben ismerjük, csak még a természetével nem vagyunk tisztában. Annyit már tudunk róla, hogy *megpuhított képződmény-felület*, amelyet a légmozgás óriási ereje tépett fel róla. A felszakított puhább anyagréteget *azután a delej ereje emelte fel a képződményről és belekapcsolta a légfolyamba*. Ettől fogva lényeges átalakításokon ment keresztül.

1. Megszűnt álló és mozdulatlan lenni;
2. megszűnt kemény és hideg lenni;
3. megszűnt sötét lenni és ez az elváltozás azért fontos, mert különben nem egyesülhetett volna vele az abszolút ellenkező természetű fény.

Azt mondjuk, hogy *az őanyag hideg, kemény és sötét rezzenetektől állt*. Hát ezek nem minőségek? Nem! Ezek negatívumok. Valamely pozitív létezési minőségnek a tagadásai. Hiányok és nem minőségek.

A fény ezideig csak érinteni tudta az anyagot, de egyesülni vele nem tudott. Hogy azonban már eme érintése által is minő alakulásokat tudott létrehozni benne, azt már megismertük. Felületét anyagparányokká *porhanyította*. Sejthetjük, mi lesz majd akkor, *amikor vele már egyesülni tud és fog! Ebből fog előállni a szerves élet a földön, amikor a fényköri fény (erőérzés) már képes lesz vele egyesülni és az anyagban megtestesülni*.

Addig is vizsgáljuk *az anyagot* felemelt helyén *a légfolyam alatt és a képződmény fölött. Közöttük az ősmozgás hideg hang folyama.* Külső képét röviden ismét összefoglalom.

Az anyagot a képződményről a légfolyam kitörése tépte föl és a delej kapcsolta vele össze. Ez lett az okozója körforgásának is, amelyet együtt végez a légfolyammal. Nem a föld viszi tehát a levegőjét, hanem inkább a légfolyam mozgatja a földet, mert ez az élő alak. A föld tehetetlen. Önmagától se megmozdulni, se megállni nem tud. Különbözik igazán érthetetlen volna, hogy a föld hogyan képes együtt vinni magával a légkörét is? Hiszen láthatjuk, hogy *viharok, orkánok kitörésekor a lég nagyon sokszor a föld forgásával szembe fordul és ellenkező irányban áramlik. Mi tartja tehát össze őket?* Majd látni fogjuk, hogy ez a kapcsoló erő közöttük *a delej.*

Az anyag változhatatlan biztonsággal van összekötve a delej által a légfolyammal. Habár a vízre, amely a légfolyam és az anyag között foglal helyet, a delejnek semmi hatása sincs, de azért a víz feltétlen alkalmazkodásánál fogva nem tudja megakadályozni, hogy a delej, amely a vízben is elvegyül, ne hasson rajta keresztül összetartólag a légfolyamra és az anyagra.

Így mozgattatott a föld a második körben, ahol lassanként visszanyert erőtulajdonságaival fogékonyvá vált minden ráhatás iránt. Azokat felfogta és javára fordította. Ne feledjük ugyanis, hogy *a föld valaha képződménnyé sűrűdött erőrezzenetekből képződött.* Erő tulajdonságait tehát csak akkor veszítette el, mikor a rezzenetek meleg hiányában összedermedtek és egymáshoz tapadtak. E dermedéséből ébresztgeti fel a földet kölcsön adott melegével *a fényköri fény sugar.* Így nyerte vissza a föld is elvesztett erőtulajdonságait.

Mihelyt a föld elválasztott a mélyebben nyugvó képződménytől, *a közöttük támadt ürt rögtön betöltötte az ősmozgás és így a föld az ősmozgás fölé került* és ezzel sokat könnyebbedít. Meg lett mentve az újabb képződmény reárokodásától. A hidegangok tapadásától. *Ezzel egyszer és mindenkorra megszűnt a további keményedése.* Hogy a folytonos mozgatás is mennyit változtatott és lazított az elképzelne tétlen kemény anyagon, azt könnyű megérteni. Ha pedig ehhez hozzá adjuk a fényköri sugaraknak folytonosan puhító és szétválasztó hatását, továbbá a víznek a belehelyezkedését az anyagba, úgy önkéntelenül érezzük, hogy most már csak egy

új erőre van szüksége az anyagnak, amely puhaságát felhasználva, alakokat formálhat belőle.

Valóban, az anyagban már minden megvolt, ami öt egyesíthette az erővel. Nemsokára oda fog fejlődni a kölcsönmeige is, hogy okvetlen elő kell állni belőle egy új, sajátságos alakulásnak.

Ha most a második korbeli erőalakok együttes életét vizsgáljuk, látjuk, hogy minden erőalak közvetve, vagy közvetlenül *kizárólag az anyag javára* dolgozik. És ha az új életmegnyilatkozás a második körben kizárólag testi törvények alapján történt volna, úgy valóban végzetes átalakulásnak kellett volna már ebben az időben is előállnia.

Bár még a törvényeket nem ismerjük teljességgel, amelyek az életet ezidőben szabályozták, de annyit már tudunk, hogy: — *Mihelyt egyenletességgel bíró lények, testek, vagy tények érintkeznek egymással, érintkezésükből az első és egyetlen alap és örök törvény erejénél fogva új, élő, termékeny életalakoknak kell előállnia.*

A második körben pedig már látjuk ezt az egyenletességet. Helyreállt az összműködés. Ez a végcél ma is. Akkor sem lehetett magasabb célja az erőalakoknak, mint az összhangzó együttműködés. Mihelyt pedig az erőalakok nemcsak össze vannak kapcsolva, hanem egymásban ehelyezkedve, mintegy elvegyülve vannak anélkül, hogy ez az egység bármelyik erőalakra gyengítőleg hatna, akkor el van érve a teremtés isteni célja. Az élet már összhangban folyik és ezen összhangzó egyenletes életnek a következménye a gyors egyenletű könnyűedés lesz. És minél inkább fokozódik ez, az életsúly érzése is oly mértékben fog apadni. Amily mértékben pedig fogy a súly, olyan mértékben fog betelni az illető egyén, csoport, vagy kör élete is az élet tiszta, világos és boldogító érzésével.

Más volt azonban még ekkor a második korbeli élet összhangja, mint aminővé lesz majd az idők végével beálló örök összhang. Mert *annyi egyéni, külön életalap származik az őserő mozgásából, ahány hideghang tapadt össze az idők legelején. És mindaddig,* amíg ezek az életüket elvesztett hangok azt vissza nem nyerik, — habár kölcsön-meleg által is — *addig nem is lesz befejezve a mindenségben folyó evolúció! Az anyagnak is bizonyos ösztönnel bíró erőalakká kell előbb válnia,* amely érzékenységénél fogva egy magasabb erőnek ráhatására (akarátára) engedelmeskedni fog. *Addig folytonos lesz a megváltás munkája is, mert szent Pál szerint: — Mind-*

ezideig maguk a teremtmények is vajúdnak, várván az ő felszabadításuk óráját!

A legmagasabb lény, a magában mindent egyesítő Ige, mindöröktől fogva bírt azon erővel és hatalommal, hogy a jnég tisztulatlan anyagra is úgy tudott hatni, hogy az rögtön visszanyerte erőbeli sajátságait. *Ezen oknál fogva a vizet nemcsak borra, hanem bárminő egyéb anyaggá is átváltoztathatta volna. Hiszen tudjuk, hogy az anyag átváltozása molekuláris csoportosulásoktól függ.* Minden erőhatás, amely ezt az anyagban előidézni tudja, az anyagot is megváltoztathatja. Az *Úr Jézus*, aki Önmagában egyesítette a kezdetet és a véget az összes közbülső átmenetekkel együtt, képes lett volna tökéletes erejével az anyagban bárminő változásokat rögtön létrehozni. Ezt látta az ellenáramlat is, ezért monda megkísértése alkalmával az Úrnak: — Változtasd e köveket kenyerekké!

De hogyha ez a hatalom létezett az Igében, hát vajjon, nem hozhatta volna-e létre a megváltást az egész mindenségben minden átmenet nélkül egyszerre? A kezdetből a véget? Másszóval: a célt, az összhangot? Még pedig tisztán csak értelmi erőhatással (akarattal), szenvedések nélkül? Feltétlenül megtehetette volna. De hogy az erők Ura ezt nem tette meg, az is csak az Ő végtelen szeretetéről és igazságáról tanúskodik.

Gondoljuk csak meg, ha a végtelenségben ezt az egységes életet parancsszóra, tehát hatalmi alapon hozza létre az Úr, akkor *egyénségek helyett ma csak egy összelet volna. Egy élet, egy eszme, egy gondolat tölténé be a mindenséget, amelynek azonban még csak emléke se lehetne a különböző helyzetekről és állapotokról, amelyeket csak lassú fejlődéssel, fokozatosan lehet elérni. Külön-külön minden egyes egyéniségnek saját küzdelmei és szenvedései árán lehet csak értékes és szabad egyéniséggé kifejlődni. Az az összelet céltalan kényszerélet volna, amely minden egyéni erőfeszítés nélkül, munka nélkül és érdem nélkül állana fenn. Az ilyen létben nem is lehetne külön egyéni öntudat.* Maga az *Úr Jézus* élne egyedül és minden más életalak csak Benne élne egy öntudatlan összhangban.

Igaz, hogy *az életérzése így is betöltené a végtelenséget, csak egyetlen öntudat élne benne: az Úré. Az Igéé!* Míg ellenben *ma, ahány egyenletes meleghang kiáradt az életközpontról, annyi külön egyéniségekre darabolta fel életét az*

Ige, mert hiszen minden élet csak az Ige élete bennünk. Így sokszorozta meg életérzését és a végtelenség minden alakjában a létérzését. Hogy milyen értéke és fontossága van az egyéni életöntudatnak, azt legjobban megmagyarázza az átomelmélet, amely számunkra azért értéktelen semmi, mert nem élünk benne öntudattal.

Eme szempontból nézzük most végig az egyenletes erő működését. Tartsuk folyton szem előtt, hogy az erő terméshete az erőkifejtés. Képességeinek a felhasználása. (Tallási nyelven: — *Az én Atyán mindig munkálkodik!*) Ebből azután önként következik, hogy az életnek, vagyis az erő alakjainak a végtelenségben meg kellett sokszorozódnia.

Ha azonban a második körben ez az élet-sokszorozódás testi következetességgel állt volna elő már ebben az időben, amikor az erőalakok között már volt egy bizonyos összhang, akkor ez a következőképen alakult volna ki:

— Az egyenletes összműködés következtében ismét sürüdni kellett volna az ellenállhatatlanságnak. Előállott volna tehát az önmeleg. A második körnek az önmelegéből pedig új életalakoknak kellett volna létrejönni, akik egyesítették volna magukban a második kör összes erőalakjait. Kivéve a fény-sugarat, amely már fénykörü erőalak és ezért semmiféle testi törvény által helyhez nem köthető. Sőt, magának a fénynek sincs olyan testi, vagy másféle törvénye, amely őt erre kényszeríthetné, vagy csak azt lehetővé is tenné.

Hogyha pedig a második körben, amely még ekkor világtestekre szét nem szakadt, egységes óriási anyagtömb volt, már ez időben előállottak volna azok az új életalakok, amelyek egyesítették volna magukban a kör együttes életének összes alkotó részeit, akkor ezeknek olyan súlyosnak kellett volna lenniök, hogy a fény-sugár, amely csak negyedrésnyi lehet az anyagban, a többi háromnegyed rész súlyos anyagelemeit nem bírta volna felemelni. Minthogy pedig a fénykörü sugár helyhez nem köthető, távoznia kellett volna abban a pillanatban az újonnan létrejött életalakokból, mi-helyt azokban bármilyen parányi egyenletlenség áll be és akár belső, akár külső okok folytán életműködésük megzavartatik. Ennélfogva fénykörü fény-sugár sem maradhatott volna állandóan az új életalakokban. De vájjon mi történt volna ezekkel, ha egyenletességüket elvesztvén, a fény-sugár kimegy belőlük? Túlsúlyra jutott volna bennük az ellenállhatatlanság amely mindig kifelé tör és a sugár többé soha velük mert

egyesülhetett volna. A sugártól elhagyott és egyenletességüket elvesztett életalakok (állatok és emberek) pedig ellenállhatatlanságuktól űzve, megindultak volna a természetüknek megfelelő második anyagkörben egy szüntelen mozgásban. Irtózatossá válva végnélküli bolyongásban. *Az egységes anyagkörnek, amely még ekkor égi testekre szétdarabolva nem volt, az élő, mozgó részeivé lettek volna. Éppen olyan öntudat nélküli részeivé, mint a mi testünkben a vérparányok.*

A végtelen értelmi világépítő bölcsességének előre kellett tehát gondoskodnia, hogy a majd megszületendő teremtményei részére olyan parányi lakóhelyeket készítsen, amelyekhez ezek kötve legyenek. Kisebb földgömböket és még kisebb anyagtesteket, amelyekbe beböriönözietnek és még az esetben is, ha egyenletességüket elvesztenék és ellenállhatatlanságukat a szűkebb helyekhez kössék le. Egyrészt parányi testük anyagbástyái közé; másrészt az ő kis világtesüük szűk körében, amely bilincsek kényszerítik őket, hogy helyüket el ne hagyassák és ne legyenek az egész végtelenségnek bolygó parányai, hanem csak a saját kis világuknak a vándorai.

Hogy ezek a kisebb-nagyobb lakóhelyü világtestek és anyagtestek hogyan jöttek létre, később fogjuk elmondani.

A MÁSODIK FÉNYKITÖRÉS ELŐZMÉNYEI.

Kétségtelen, hogy egy új életalakulásnak most már elő kellett állnia a második körben, mert a négy erőalaknak egymásban való élése ezt elkerülhetetlenné tette. Csak az imént említettük, hogyha ez testi következetességgel történik, milyen lehetetlen helyzetbe kerül volna egyenletességének elvesztése következtében az a háromnegyed részben súllyal bíró életalak. A fényköri sugár visszavonulása után kifogyott volna egyenletes melege, amely őt élteti és a második kör betelt volna életvesztett hullákkal. Ennek pedig a testi törvény ereje folytán borzalmas következményei lettek volna.

Az ilyen életvesztett alakulatok tömege már termékeny és meleg életet vesztett volna el. Nem úgy, mint az ősmozgás hideg hangjai, akik, mint élettelen hangok, csak megdermedtek. Milyen lehetlenné tette volna ezeknek a megromlása a fényköri sugár számára a második körben való tartózkodást. *Hogy élhetett volna az élet együtt a halállal?* A fényköri sugár kénytelen lett volna helyét végkép elhagyni és az éltetett, vagyis kölcsön meleggel bíró második kör életfolyama kihalt volna. Elveszett volna belőle az erő. Visszatért volna a központba, ahol újra tútelítve a fénykört, ismét kitört volna a holt második körbe. Csakhogy ez a kitörés már nem meglágyított hideg hangokat, hanem természetével ellenkező valóságokat talált volna. Összeütközésük elkerülhetlenné tette volna, hogy ellenállhatatlansága tüzzé ne változzék és létre ne hozza az anyagizást, amely az anyagvilágot megfinomítás helyett megsemmisítette volna. A cél azonban nem ez volt!

Remek szabályossággal egy újabb fordulat állott be a végtelenség élet folyamában. Ez is, mint minden új fordulat, a fényköri központból indáit ki. Egyébként már is bizonyos várakozó érdeklődéssel kell, hogy a fénykörbe tekintsünk. Hát a fénykör még sincs újra tútelítve?

*Azon hosszú idő alatt, amíg a második körben az erőalakok együttes életében bizonyos összhang kialakulhatott, addig folyton gyűlt a fénykörben is a könnyű meleghang, az életközpontból (Szentszellemből) kiáradó lelki meleg, amelyben az abszolút erőmozgás (a Fiú) sűrűdött önmelege volt feldarabolva meleghangokra: szellemekre! Miután pedig a fény is egynegyed részben anyag, tehát bizonyos tért kellett elfoglalnia a meleg hangoknak is. A képzelhető legparányibbat, de mégis csak tért. Ezért kellett a fénykörnek is lassanként újból túltelnie. Joggal kérdezhetjük most már, *hová lettek azok a fényrészek, amelyek a második kör hosszú fejlődésének a folyamatában a fénykört túltelítették?**

Mióta a második körben beállott az egyenletes összműködés, azóta a fénysugár is sokkal inkább tartózkodhatott ott, mint hajdan az alakulási zavarokban. Ezért a fénykör erőteljesebb kisugarazása állandóbb és nagyobb erő kifejtésre adott alkalmat és módot, hogy minél több fényrész találjon helyet a kisugarazásban. Ez könnyítette a fénykör túltelését. Hozzájárult még, hogy amióta a fénykörbeli ellenállhatatlanság, mint erő-rész, kiszivároghatott a delej alakjában, azóta a fénykörben is tökéletesebb és lassúbb egyenletű lehetett az élet anélkül, hogy az ellenállhatatlansági sűrűedésnek ki kellett volna történnie.

Láthatjuk mindezekből, hogy *minél inkább tisztulnak a végtelenségben egyes körök, annál több tér nyílik a fénykörü sugarak számára is és így a fénykör is meg lesz óva a kitörésektől, így lesz az élet mindig egyenlőbbé és állandóbbá. Csakhogy ebben az időben még a második kör nem tudott annyi fényrészt (sugarat) befogadni és foglalkoztatni, amennyivel ellensúlyozhatta volna a friss, újabb meleghangoknak ő gyűlését a fénykörben.* Majd amikor a második körben új életszükszorosodás fog beállni, akkor a fényszükséglet is nagyobb lesz. De még ebben az időszakban nem állhatott elő a várt életalakulás egyrészt lelki okokból, másrészt a már említett testi veszedelmek miatt. Ezért kellett először a fennálló Veszély eshetőségét elhárítani.

Ekkor érett meg a helyzet egy újabb fénykörü kitörésre. Ennek a testi, lelki okait, keletkezését és lefolyását már ismerjük az első fénykitörésből. Kiegészítésül csak annyit fűzünk hozzá, hogy *lelkileg (érzésbelileg) most még boldogítóbb volt a fénykörü állapot, mint az első kitörésnél.* Ezért a kitörésre még kevesebb lelki okuk volt a fénykörü hangoknak, mint az első esetben.

Miért volt boldogabb? Azért, mert a későbbi megleghangok már nem találták meg a fénykörben azt a feszítő erőt, amit elődjeik, miután az ellenállhatatlanság delej alakjában a fénykörből már kiszűrődött. Ennek folytán a próba (kísértés) se volt olyan erős a kitörésre. Se lelki, se testi külső befolyás erre őket nem kényszerítette.

Az is könnyített a fényköri tútelésen, hogy a fénynek testi, vagyis térfoglaló anyagából már egy nagy rész térben helyezkedhetett el már az első kitörés folytán. E két körülményt vizsgálva, láthatjuk, hogy se testi külső, se lelki belső törvény nem indíthatta meg az újabb kitörést. Mind a kettő létezett ugyan, de csak mint próba és nem mint ok. Az okot egyedül azon érzésszerű mélységben találhatjuk meg, hogy annak a boldogságnak, amelynek szenvedésbeli emlékei nincsenek, ereje sincs oly mértékben, mint amennyi boldog állapotának megtartására elengedhetetlenül szükséges.

Íme! az élet küzdelmes szenvedéseinek a tiszta magyarázata! Azért viszi az Úr a fénykörből kiszakadt testvéreit a szenvedések nehéz útján vissza az elvesztett boldogsághoz, mert csak a szenvedésteljes emlékek tudják a lelkeket majd egykor, a boldog összhang beálltakor, állandó egyenletességben megtartani. A második fénykitörésnek is az volt az érzésszerű oka, hogy sok megleghang nem volt még elég erős fényköri helyzetének boldogságát megvédeni, mert tapasztalatai és világos öntudatra ébresztő szenvedései még nem voltak.

Mikor az első kitörés után új megleghangok jöttek a fénykörbe, ott boldog öntudatra ébredtek, mert fokozottabb volt az egyenletesség. De még a végtelenségben is bizonyos könnyebbülés állott már be és ez a tény szintén boldogítólag hatott vissza az egész mindenségre. Finomodást, tökéletesedést, közeledést jelentett a világösszhang felé.

Fokozott boldogságuknak érzése, amelynek ütközetekről, küzdelmekről sem emléke, sem sejtelve még nem volt, mint ahogyan volt a legelső kiemelkedett hangnak (az Igének), Aki az életközpontról egyenesen a rideg sötétségbe lépett ki, nem állotta ki a próbát. Ők már készen találták a boldogságot. A fénykör gyermekei voltak lelkileg, akiknek sejtelmük sem volt még egy más életállapotról, mint amibe beleszülettek. Ki kellett előbb tehát menniök az életbe, hogy megszerezhessek maguknak azt a bizonyos érettséget, amivel csak a felnőtt és próbákon keresztül edződött lények bírhatnak.

Ez a magyarázata az Atya bölcs nevelésének és bűnbo-

csátó jóságának. A kitörésnek pedig az éretlen érzésű gyermeknek az önzése. A gyermeknek gondtalan boldogságából kellett az öntudatos boldogságra eljutnia, hogy gyermeki lényével együtt boldogságát is meg tudja becsülni. Boldogságot jsmér és bír a gyermekszív, Nem is akar mást ismerni. S mihelyt alázatossága próbára tétetik, akkor felül kerekedik az ellenállhatatlansága. Indulata kitör és kiragadja őt a köréből

íme, tisztába jöttünk a második kitörés okával Nem lehet különválasztani egymástól a testi és a lelki okokat. Ezért mi is mindig „a lényegben, az élő érzésben” keressük ezentúl a fejlődés indító okait. Így fogunk szabatosan és egységesen látni mindent. Félre tehát azzal a gondolattal, hogy a testi életet, mint külön életet vizsgáljuk a korlátolt földi tudomány módjára. Mi hittel az együttes egész életet, az összefüggőt és egymástól elválaszthatatlant nézzük. El kell tehát alapul fogadnunk, hogy a most említett kifejezhetetlen boldogságra ébredt lények elkényeztetve és elpuhítva boldog sorsuktól, egyoldalúvá váltak és önzésre voltak hajlandók. Láthatjuk, ezt már a földi életben is, ahol a jólétben elpuhult lelkek többnyire képtelenek megérteni mások szenvedéseit. Belemérülnek az anyagba és silány önzésüknek lesznek a bálványimádói. Így volt ez a fénykörben is. Mihelyt egyes gyengébb szellemek testileg próbára tétettek azáltal, hogy a fénykör telese bizonyos alkalmazkodásra (alázatos altruizmusra) kényszerítette őket, akkor az önzésre hajlamosak ellenállhatatlanságuktól indítatva, kitörtek a fénykörből

Miután most már megtaláltuk a kitörés okát, kövessük őket.

Útjuk a fény körből kifelé ugyanaz volt, ami az első fénykitörésé. Hogy a kitörés önző és kevély gondolata egy fényrészben (egy lényben) támadt fel legelőször, ezt szinte érezzük. Egy volt az indító, a kezdeményező. A többi csak csatlakozott hozzá. Így van ez minden átalakulásnál. Azért itt is elegendő lett volna ennek az egynek az elhatározása, hogy zavart okozzon a végtelenségben, még ha nem is csatlakoztak volna hozzá mások.

Az első kitörés kiáramlott a fénykörből, de megtört a kemény hangok körében, amelyeket a fény köri sugártűzés már elébb párázatta kezdett lágyítani. Tudjuk, hogy összekeveredtek és légréteggé lettek. De ez előkészítette az útját a második fénykitörésnek. Mert, mihelyt az első kifejlesztette a külső körben a többi erőalakot és velük egy egyenletes közös

életet kezdett élni, — láttuk már, hogyan, — ezáltal *alkalmassá tette a második kört egy újabb kitörés levezetésére*. Ha sz első fénykitörés meg nem törött volna a hideg hangfolyamban, akkor ütköznie kellett volna a következő második áramlattal és ennek ellenállhatatlanságát annyira felfokozhatta volna, hogy amikor ez a még eddig érintetlen képződményig jut, hogy azzal is megütközzék, akkor már egyenletességét teljesen elvesztve, izzóvá változtat hattá volna a képződményt és létrehozta volna az elolthatatlan, érzékelhető örök tüzet. *Az igazi poklot, amely két ellentétes részre szakította volna a mindenséget.*

Képzeljük most el a második fénykitörést, amint a fénykörből minden irányban, vagyis körben, kifelé megsűrűdve, folyékonyá válva, mint a lávafolyam, egy *izzó tengeráradatként szakadt ki a második körbe. Itt azonban egy más természetű hatalom áll vele szemben. A már egyenletessé vált légmozgás. A légfolyammá átalakult első kitörés.* Már pedig a lég, ha mozgása egyenletes, olyan erő, amely még egy tüztengerre is képes átalakítólag hatni. Manapság a légmozgás már nem egyenletes és mégis olyan erős, hogy zavar nélkül tudja pályáján vinni a világtesteket, amelyeket a delej erejével körülfog. Hurikánok, tornádók és taifunok kitörésénél, amelyek csak apró időváltozási jelenségek a régi kitöréseihez képest, ma is érezhetjük a lég egyenlőtlen mozgását. Pedig ekkor a légnak csak egy kis parányi része mozdul meg és nem az egész tömege. *Minő erő lehetett ez akkor, amikor a légfolyam még teljes egyéniéiben mozgott egyben? Amikor még egész erejét összevonva, egy pontban tudta kifejteni.* Megközelítőleg sem tudjuk megérezni.

Az egyenletben van az erő ereje. Azért az egyenletes légmozgásban is megvolt az erőnek az a teljessége, amelyet semmiféle más erőnek megsemmisítenie nem lehet. Sőt, ellenkezőleg, ha *a légmozgás* testi következetességgel nem is semmisíthette volna meg az izzó légfolyamot, de *irtózatossal erejével lenyomhatta volna azt a saját korbelti anyagára, amely feleit mint légáramlat mozgott.* A legyőzött fényfolyam pedig meggyengülve, belefurakodott volna tüzerejének teljességével a második kör anyagába. Tüzereje itt ősi erőresszé, két-tulajdonságúvá változott volna át. Érintkezvén a föld anyagával, megtermékenyítette volna azt erővel és ebből már most előállhatott volna az az életalakulás, amelynek veszedelméről és káros eshetőségeiről fentebb beszéltünk.

A második kör légmozgása azonban nem használta fel testi erejét a rátörő és romboló ellenségével szemben. Csak részben, amennyiben mindazon helyeken, ahol a légmozgás saját ellenállhatatlansága is torlódásokra volt kényszerítve (a hegyóriások felett), csak itt fordította ereje teljességét a tűzfolyammal szemben és összetömörült erőteljes mozgásával a tüztengert egyes folyamokra szaggatta szét. Helyenként összeszorította, más helyen ennek folyamatát elvágta és az alatta lévő megpuhított anyagterületet, amely a képződménytől elszakadva már felemelkedett, megmentette a tűz pusztításaitól. Azon területeket pedig, amelyek felett az összeszorított tűzfolyam megsokszorozott erővel tört keresztül, a tűz megemésztette és ilyen módon a második körnek még eddig egyben lévő világtömegét szétszaggatta világtestekre! Még pedig akkora részekre, amilyen természetű volt az a terület, amely felett tömörített tűzerejével keresztül vágott. Ez itt nagyon fontos rész, amely az anyagvilág egységének a feldarabolása világtestekre.

Ahol szerfelett sok volt a felhalmozott anyag (hegységek), ott a légmozgás is erőteljesebb volt, mint a völgyek feleit és ezért a tűzfolyam is gyengébben tudott hatni rájuk. Ellenben a szabadabb völgyek fölött összeszorult tűzfolyam átvágta az anyagréteget. Sőt, némely helyen a saját térfogatának megfelelő területet belőlük meg is emésztett. Így lett az egységes második kör világtestekké feldarabolva és szétválasztva. Ahol sok volt a hegyóriás, ott nagyobb világtest lett. Ahol pedig több volt az egyenlíthető, gyengébb, porhanyó völgy, azok apróbb világtestekké váltak. E területeken a tűzfolyam úgyszólván ütközet nélkül tudott áttörni. Természetes, hogy mikor elvonult, a szétszaggatott második kör anyaga is megkönnyűödött. A roppant tömegű anyagmassza ugyanis megszámlálhatatlan világtestekre lőn szétszaggatva. Sőt, még bizonyos meggyengült tüzet is hagyott hátra bennük. Ezentúl tehát megszaporodott melegükkel az egyes részek még egyenletesebb életet fognak élni.

A MÁSODIK FÉNYKITÖRÉS TOVÁBBI MŰKÖDÉSE.

Hagyjuk most mi is ott fölaprózottságában a második kört és *kövessük útjában a második fénykitörést, amely már keresztül vágta magát egymásután a 2-ik körnek lég-, víz- és föld-anyagán. Sőt, útjában folyton fokozódó erejével áttört a második kör alatt működő ősmozgás hideg hangján is és így lejutott egészen a képződményig. Hogyan? Most fogjuk elmondani.*

Abban a pillanatban, mikor a második fénykitörés kiért és elszakadt a fénykörtől, elvesztette a fényét. Megsötétült A második körbe érve, szembe találta magát az egymásban már elvegyült négy erőalakkal s mihelyt a kitörés érintette ezeknek az egységét, akkor mind a négy erőalakkal egyszerre ütközött. Egy pillanat alatt hozta létre bennük a természetüknek megfelelő elváltozásokat. Nézzük, hogyan hatott rájuk?

A fényköri sugár, mint fensőbb erőalak, azonnal elhagyta az ütközet színhelyét, mert *egyenletes természetével sohasem ütközik.* De hát miért nem? Azért, mert az egyenletesség alaptermészete a rendszeresség és nem az erőkitörés. Vallási nyelven: *az Ige a megváltás őspróbájában eldöntötte, hogy abszolút jósággá lesz. Erőszakot sohasem használ és semmit el nem pusztít. Nem megsemmisítő, hanem megváltó erővé lesz.*

Mihelyt azonban a fényköri sugár visszavonult, ezáltal megszűnt oldólag és melegítőleg hatni, szóval egyenlítőleg, könnyítőleg, fenntartólag működni azon a helyen, ahol a második kitörés ütközött. Ezzel a fény legfensőbb közreműködése megszűnt és ezáltal azon a helyen és abban a pillanatban visszaesés állott be a többi erőalakok lényegében, erejében és egyenletében is, mert ők meglévő erejüket a sugár ráhatása folytán kapott kölcsönmelegtől nyerték. Azért ezt az erejüket nem is használhatták föl máskép, mint a kölcsönvett meleg természete szerint.

A második fénykitörés tehát egy visszaesett légmozgással, amely egyenletességét veszítette el, továbbá

egy könnyűséget, átlátszóságát és alkalmazkodását elvesztett *vízfolyammal és végre egy keményedésre, kövülésre hajlandó anyaggal ütközött a második körben. De csak pillanatra, amíg ellenállhatatlan erőkitörésével rajtuk át nem vágta magát. A következő percben a fénykörü sugár ismét elfoglalta helyét a második körben és az egyenletességüket elvesztett erőalakok is rögtön visszanyerték kölcsönmelegüket.* (Lelkileg: — Gondoljunk egy jószándékú emberre, aki egy nehéz próba után ismét az eszére tért. Benne is ilyenformán folyik az ütközet.)

De nemcsak a kitörő második áramlat okozott átalakulásokat az erőalakokon, hanem ezek is az áramlaton. Kölcsönösen alakították egymást. Az ütközet folytán a fényáramlat még sötétebbé lett, mivel fényét elvesztette. A könnyüből súlyossá lett; az egységes, de azért mégis különálló részekből (egyéni melegehangokból) összetömörült áramlatból pedig folyékony folyammá. A fény elhagyása tette sötétté; a légmozgásnak egyenetlen, indultatos, megfeszített erejű reáhatása pedig megsűrítette és megsúlyosította. Mikor pedig a vízzel egyesült, a megsűrűdött és salakosodott víz összevegyülése tette folyékonyá. Végül a melegségét vesztt és keményedésre hajló anyagrezzenetekkel való érintkezés tette őt izzóvá és megsemmisítő erejűvé. Tudjuk már, hogy a kemény testtel való ütközés a kitörő áramlat ellenállhatatlanságát a lehetőségig fokozta és *ez lett benne a megsemmisítő izzás.* Míg egyenletes meleg nem volt, addig a megsemmisítő erő sem az izzás volt, hanem a nála régibb tüzerő-lényeg, vagyis az ellenállhatatlanság esszenciája, amely őse volt a mai oxigénnek. Így érthető, hogy az első áramlatnak az ellenállhatatlansága is miért lett a kitörés után öslégréteggé? Azért, mert amikor a hideghangokkal érintkezett, *fokozott ellenállhatatlanságának egy része oxigénné durvult, amely a megsemmisítő tüzerőnek az ősananyagalakja.*

Ez a sűrű tüzerő-lényeg már az idők elején létrejött volna, ha az őspróbában az ellenállhatatlanság került volna az ősmozgásban túlsúlyra. Ekkor a mozgás hangjai is ennek a jegyében és tulajdonságában élve, megtöltötték volna a végtelenséget az ellenállhatatlanság érzésével, amely erőrész az oxigén lényege.

A kitörésnek végsőkéig fokozott ellenállhatatlanságú, folyékony és izzása dacára is sötét tűzfolyama elhagyta tehát a második kört. De amikor a kör földanyagán keresztül tört, ott találta maga előtt először is *az ősmozgást; alatta pedig az anyag őst: a képződményt.*

*Láthatjuk, hogy a külső helyzet ugyanaz, amint volt az idők elején, mikor a legelső meleghang (az Ige) kiemelkedett az életközponthból. Ő is egyenesen az ősmozgásba lépett ki, amely mögött volt a sötét, hideg, holt képződmény. Csakhogy az Ige az őt követő hangáramlattal (testvéreivel) az egyenletesség jegyében indította meg életkörének a működését. Nagy próbájában nem kitörő, hanem alázatos volt. *Indulatát elfojtva, testvéreivel egységgé tömörült és várt türelmesen.* Szelíden, csendesen és békén. Nem erőkitöréssel, hanem erőösszevonással hatott. Megalkotta a maga körét, amelyből a fényrészek (meleghangok) érintkezéséből előállott a fényköri fény és ebből a sugár. *A rendszeres kiegyenlítésnek és a fokozatos fejlesztésnek a krisztusi útját választotta. A szelíd, egyenletes megváltásnak a gyengéd módszerét, nem pedig az erőszakos kitöréseknek és rendszertelen ugrásoknak önző, kevély és pusztító módszerét.* Erre hívta fel az őt követő világnak a figyelmét is: — *Tanuljatok Tőlem, mivel szelíd vagyok és alázatos szívű!**

Ellenben a fényköri kitörések már ellenállhatatlanságukból indultak ki és ezért lett a tűzfolyam ellentéte a fénynek. *Az utóbbi a melegnek lelki, a tűz pedig a testi alakja.* Hő-el-durvulás! *A fény köri második kitörés tehát már teljesen ellenállhatatlansági jellegű. Testi.* Alakításai is ilyen jegyben fognak megszületni.

Mikor azonban keresztül tört a második körön, útközben a legfelsőbb egyenletes melegének egy részét is elvesztette. Minthogy azonban az egyenletes meleg önmagában nem élhet meg, csak valamely erőalakban, azért a kimaradt meleg rögtön elhelyezkedett a második körben. *Még pedig a légmozgásba,* miután ez volt a természetének legközelebb álló erőalak. Tudjuk már, hogy *a légmozgás egyik alkotó része szintén a fénykörből kitört első áramlat volt. Testvére a másodiknak,* amelynek kimaradt melege megtelítette a légáramot új, idegen, kívülről jövő egyenletes meleggel, amely nemsokára új életalakoknak az életalapjává fog benne lenni, mert a légmozgás most már állandóan fejleszti az önmelegét is, amely neki teljesen elegendő, hogy hivatását az erőalakokkal való együttműködésében betölthesse. Ezért *a kívülről jött felesleges melegét valamely új alakításra kell felhasználnia.*

Térjünk vissza ismét a második körön keresztül tört fényfolyamhoz és szemléljük, hogyan ütközik most már az ősmozgásnak ama hideghangjaival, amelyek még össze nem tapad-

tak es meg nem dermedtek. Ezeken átvágva jutott el a képződményhez. A képződményig olyan fénykörü sugár, amely élő meleget vihetett volna a közelébe, vagy pedig bele, még eddig nem tudott elhatolni. Ezért a későbbi származású érzékekkel a képződmény még ekkor nem is volt érzékelhető. Sejtelmünk se lehet arról a keménységről és arról az izzóságról, amelyek ütköztek, mikor *a képződményre a fényfolyam rárohant*. Mérhetetlen idő választja el e pillanatot még a legelső anyagtestű lény létrejövételétől is. *Azóta pedig már úgy a lények, valamint a testek és a tények nagy átalakulásokon és finomodáson mentek keresztül* Mindazon lények tehát, akik csak egy későbbi evolúciónak finomodottabb állapotában ébredtek öntudatra, még csak vissza sem sejthetnek az ő saját-ságaiktól és természetüktől annyira különböző őállapotokra. Hát még az első lény létrejövele után beállott új természetű zavar, amit *bukásnak* nevezünk és amely szintén mérhetetlen idők múlva állott csak be, mennyire felforgatta és hogyan elváltoztatta az ősi lényeket, testeket és tényeket! A föld mai embere csakugyan nem érezheti azt az érzést, amely az idők elején betöltötte a végtelenséget. Ezért *nem is érthetjük meg az összeütközésnek azt az erejét, mikor a keménységnek és az izzóságnak a két ellentétes erőalakja: a képződmény és a tűzfolyam összeütközött* Eme kísérletről alázatosan le kell mondanunk és ha a végtelenség keletkezésében és fejlődésében egyes dolgokat a kezdet kezdetéről nem is értünk meg, ne erőltessük azt. Tartsuk természetesnek és várjunk, amíg a végtelenség életevolúciója odaér, ahol már az első anyagba helyezett lény létrejön. Oda már mi is visszasejthetünk. Homályosan ugyan, de mégis sejtelemszerűleg. Mai életünk érzései még mindig zavarosak, mert még mindig benne vagyunk a bukás zavarában és ha egy-egy pillanatra visszasejtünk is a múlt-ra, az élet zavaros mozgása rögtön letép és elszakít bennünket attól a ponttól, amelybe kapcsolódni akarunk. Kérjük tehát az Úr kegyelmét, hogy segítsen természetfeletti szemlélődésünkben, amelyben már nem alattunk lévő, vagy utánunk következő szemlélünk önmagunkban, hanem magasan felettünk állót és előttünk létezőt. Magát az életet: az Istent! Keletkezésében, önkifejlődésében és egész teljességében. Magunk is érezzük, hogy az Úr különös segedelme nélkül a saját bönkkel itt *megmozdulni se tudnánk!*

És hogyha ezt az életet még mindig nem láthatjuk is tisztán és világosan, tudjuk ezt be saját gyengeségünknek. Ho-

gyan tudna a mi zavart természetünk, amely ma még egyenletes sem tud lenni, egyenesen felemelkedni a természet feletti vonalakba? Azért, ha még nem látunk világosan, várjunk nyugodt bizalommal, mikor fog az élet evolúciója oda jutni, ahol már mi is otthonosak vagyunk . . .

Majd amikor az egészet egyben fogjuk szemlélni, akkor megvilágosodnak előttünk a ma még homályos részek is. Amikor majd minden elmozdítatik a mai álló helyéről és belehelyeztetik az élet folyamába és ott kezd működni mindennel összhangban, akkor fogjuk mi is megtalálni az élet rengetegében mindazt, amit keresünk, amit sejtünk, amit szeretünk. Ha pedig ezekután valakiben felmerülne az a kérdés: — Hogyha még visszasejteni sem lehet ezen ősalakításokra, hogyan tudtam én ezeket rendszerbe önteni? — akkor csak arra kérem jóakarató testvéreimet, tekintsék ezt szent titoknak, amelyet az Úr kegyelme az Ő méltatlan és legérdemtelenebb szolgájára bízott. Csak annyit mondhatok, hogy égi hangnak vagyok a tökéletlen trombitája.

Most pedig megismétlem, hogy nekünk elképzelhetetlen és megérezhetetlen az a keménység, amely egy hasonlóan elképzelhetetlen és megérezhetetlen izzó árammal *ütközött a képződmény és a tűzfolyam összerobbanásakor*. Hogy ez az ütközet milyen súlyú, arányú és kiterjedésű volt, amikor végbement, azt valaha majd ki fogják számítani, amikor *a tudomány kísérletképen ezt a kitörést kicsinyben létre fogja hozni*.

Eljön az idő, mikor az erőt minden anyagtól elválasztani és minden most létező átalakult és elváltozott erőrésztől elszigetelni fogja a tudományos kísérletezés. Elénk fogják majd akkor állítani az erő önmozgását és az ebből származó érezeneteket. Azután a képződményt és ennek alakulásait. Végre ennek a kitöréseit és alakításait. Ha majd ezt a kísérletet teljes egyenlettel viszi ki valaki tudással, *elő fog állni* a végtelenség külső életének a keletkezése, fejlődése és sokféle átalakulása. *A két fénykitörés parányi alakja*. Az izzás, az ütközet, a bukás, a zavar, a megváltás, a test, a lényeg, a végtelenség és minden-minden. Ekkor léssen, amint a szentkönyv is mondja, a végső ítélet, amely világos és tiszta helyzeteket fog teremteni és összerombolja a mai világ téves hipotéziseit és zavaros értelmi alapjait. Ez lesz az a bizonyos égzengés, csillaghullás és általános felfordulás. A nap a földön. A hold és csillagok lehullása. Szemlélhető lesz kicsiben mindez és a lelkekben ugyanazt az átalakulást fogja majd létrehozni, amelyet

nem egy kísérleti, hanem egy valóságos világösszeomlás idézne elő bennünk.

Feltöretnek szent *János* látományának pecsétjei. Mikor a nap fekete lesz és a hold, mint a vér és lehullanak a csillagok az égről, mint a fügefa éretlen gyümölcsei, mikor a nagy szél rázza. Az ég pedig összegöngyölődik, mint az összeugró hártypapiros. A hegyek és szigetek pedig helyeikről elmozdulnak. Ugyanezt olvassuk az *Apostolok* cselekedeteiben is:

És csodákat teszek az égben odafenn és jeleket itt lent a földön. Vért, tüzet és füstök gomolygását. A nap elsötétül, a hold vérré változik, minekelőtt eljön az Úrnak ama nagy és fényes napja. (II. 19—20.) Mindezt megerősíti szent *Péter* is II. levelének 10-ik versében: — Eljön az idő váratlanul, mint a tolvaj az éjszakában. Az Úrnak ama nagy napja, amikor az egek nagy robajjal összeomlanak és az élő lények a hőségtől megolvadnak, a föld és a rajta levő alkotások pedig megégnek.

Mindezeket, édes testvéreim, a mi Urunk *Jézus Krisztus* fogja végrehajtani. *Az Ő végtelenül szerető szíve az, amely a legbensőbb egyenletű melegségnek egy parányát át fogja engedni azon időben a tudományos kísérleti bizonyítás céljaira. A földi ember pedig meg fog törni ekkora szeretet láttára az ilyen egyenletű melegnek az érintkezése alatt. Hinni fog az emberiség újra!* Feltámad ismét az igazi krisztusi hit, amelyet már-már elfelejtettünk. Öntudatra jut a föld. A művészet is újjá születik és vele a tudomány is, hogy bevégezzék a megváltás munkájának rájuk eső részét. *Krisztusnak* ez lesz majd a dicsőséges eljövetele. *Izaiás* a szenvedő *Krisztusnak* volt a prófétája. Ellenben *Dániel* a győzelmes *Krisztus* dicsőségére mutatott reá. *Izaiás* *Benne* a kiengesztelő áldozati bárányt szemlélte. *Dániel* pedig *Juda* oroszlánját, *Dávid* királyi házána sarját, aki uralkodni fog a világegyetemben: az Ő Egyházában, a lelkek felett és uralkodásának nem leszen vége. Mindenki *Krisztusban*, az egyenletes melegben, az Ő békéjében és szeretetében fog élni a földön. Akiknek pedig még önéletük, öntudatuk nem lesz, azokban élnek azok, akik már *Krisztuséi* és akik már Ő benne élnek.

A TŰZFOLYAM ÜTKÖZETE A MÁSODIK KÖRÖN KÍVÜL.

Röviden már felemlítettük, hogy amikor a fénykitörés keresztültört a képződményről felemelt második kör anyagán és annak az első szélét elhagyta, az első, amit megérintett, ismét az *őserő mozgása* volt. Most, ez az izzó folyam, amely erejét a végletekig fokozta, néhány pillanat múlva megszűnik már egységesen ható erőfolyam lenni. Vájjon miért? Mert az ősmozgásnak olyan területén, amelyet saját terjedelmével fedni tudott, magába olvasztotta a keményedésre hajlandó két tulajdonságú hideg hangfolyamot, amelyet eddig még sugár nem érintett. Ezek eddig ősi állapotuk szüzességében léteztek a *második körön kívül. A felemelt anyagréteg alatt, de már a képződmény felett.* Akkor foglalták el ezt a helyet, mikor a légmozgás feltépett és a delej felemelt egy réteget a megpuhított képződményfelületről és így hézag, vagyis új tér nyílt számukra.

Ez az egybeolvadás még itt sem volt teljes ütközet, mert a hideghangok élettelenek voltak. Semmiféle meleg nem volt bennük. Viszont az izzó tűzfolyam is elvesztette már egyenletességét és e pillanatban már nem élő valóság, hanem csak egy erőszakolt létalak volt. Alap nélküli erő, amely szét fog hullani az első erőpróbánál, amelynek ki lesz téve. Így került össze egymással két valóság, amelynek egyike sem rendelkezett már egész léttel, vagyis bevégzett önálló, külső tulajdonságokkal. Nem úgy, mint például a képződmény, amelynek az izzó kitöréssel szemben bevégzett, külön jellege volt. Ezért még közöttük sem állhatott elő teljes ütközet. Egyesülésük azonban mégis szaporította a tűzkitörés fogyó erejét. Megnövelte arra a végső pillanatra, amikor a képződménnyel tényleg majd ütköznie kell.

Az ősmozgás okozta hangok ugyanis egyesültek a *tűzkitörés anyagrészeivel: a salakjával* A természetüknek leginkább megfelelő résszel. Ezzel a *tűzkitörés súlyát növelték.* A meleg

nélküli öserőmozgás, amely élő életet még nem állíthat elő, *most épen az ellenkezőjét cselekedte, amit az őspróbában.* Ahelyett, hogy ellenállhatatlanságát összevonva, egyenletesen alkalmazkodott volna, mint ahogy tette ezt egykor az őspróbában a *Fiú* (a színerő energiája), később pedig az *Ige*, most egyesült a tűzkitöréssel és jövőendő élete indítójának az ellenállhatatlanságot tette meg.

Ezen egyesülésben a tűzfolyam az ősmozgás hangjait egyszerűen magába olvasztotta. Ahány hang volt az ősi állapotban lévő térben, annyi új alakulattá változott. Ezek azonban nemcsak hogy termékenyen élökké nem lettek, hanem valóság szerint soha se is lettek tényleg érzékelhetőleg élökké. Megvannak, mivel létrejöttek. De se a testi, se a lelki világban fel nem található teljességükkel, mert épen ez a teljesség hiányzott belőlük, mivel hogy nem volt meg bennünk az egyenletes meleg. Az éltető erő. Ezért *csak részek lettek és maradtak, amelyek minden más életalaktól elszigetelve vannak.* Feloszolva öntudat és változás nélkül az idők legvégéig a végtelenségben. S vájjon, mi ez az alakulat? *Egy megromlott érzés a végtelenségben,* amely legenyhébben az abszolút részegségnek önkívületi állapotához hasonlítható. Ezt a meglevő és a végtelenségben megoszlott irtózatot érzést mi már nem tudjuk megérteni. Soha a végtelenségben még akkora bukás nem tudott létrejönni, amely kapcsolatot nyújthatna a megértéséhez. Annyira *el van minden más érzéstől szigetelve,* hogy a végtelenség életfolyamában, mint résztvevő, hatni sem tud.

Ezek az életalakok már *nem lények,* hanem csupán *alkatrészek,* mivel már öntudatuk nincs. Lelki nyelven: — *A gonosznak ama teremtményei, akiket mint tűzfolyam, szétszakadása előtt teremtett a hideghangokkal való egyesülés pillanatában,* úgy vélem, pár szóval mégis meg kell őket világosítanom!

Tudjuk, hogy *amikor az ősmozgás (a Fiú) az Ő teljes egységében próba elé állítatott, jövőendő életsorsát ellenállhatatlanságának összevonásával, vagyis erőlekötéssel és nem erőkitöréssel döntötte el.* A teremtés tehát az „*egyenletesség*” Jegyében indult meg. Kövekezménye lön a visszafojtott ellenállhatatlanság sűrűdése, amely *önmeleget (szeretetet) fejlesztett és ez emelkedett ki meleg hangokban az életközpontról.* Ezekből *alkotta meg az Ige a maga egységes fénykörét.* Így döntött még az örökkévalóságban a *Fiú.* Mindezeknek „*az ellentétjét*” láthatjuk most a második fény kitörésben. A tekintésnek a visszáját, amelyet épen ezért neveztünk el *ellen-*

áramlatnak. Ugyebár, mikor a Fiú az őspróbában megváltó Istenné testesült az *Igében*, a mindenhatóságában rejlő, megsemmisítő képességét törvénybe lekötötte és Önmagából ki-zárta? Soha élni nem fog vele! Ezért *nem lehet a megváltás eszköze soha az erőszak, vagy a kényszer. Csakis a szelíd gyengédség, a szeretet és a szabadság. De minthogy semmit meg nem semmisít, nem semmisítette meg a próbájának még a másik oldalát se. A megsemmisítés gondolatát sem. Fennmaradt mint „gondolati lehetőség”, amely önmagában nem rossz, de rosszá lesz azonnal, mihelyt egy öntudatos lény szabad akarattal élővé teszi önmagában ezt az isteni életből ki-zárt gondolatot.*

Mindezt az ellenáramlat ismertetésénél már bőven kifejtettük, de ismételnem kellett, hogy *megérthessük a kitört fény áramlat teljes bukását.*

A fénykörben még *minden meglehang egységben élt az Iqével.* Sőt, még a kitört áramlatok is egységben indultak ki. *A második kitörésnél is egy fénykarika ragadta magával a többit és így lettek egységes tűzfolyammá.* Miért? Mert próbájuk pillanatában *nem az Igének a Megváltó irányához, Manem a törvényben lekötött megsemmisítő gondolathoz csatlakoztak. A megváltó gondolat fonákjához. S amint az Ige önként lett jóvá, úgy a tűzfolyamnak egységesítő alakja is, akit a szentkönyv fényhozónak (Lucifernek) nevezett el, szintén önként lett rosszá (antikrisztussá.)* Merőleges ellenáramlatává az Igének. *Alázatos, kiegyenlítő, életet adó meleg helyett, kevély, zavaró, romboló, izzó tűzfolyammá.* S valamint az Ige feldarabolta magát szellemi erőkre és egyéniségekre, akiket fénykörü sugárlényeknek, vagyis *az Ő angyalainak* nevezünk, úgy szakadozott szét Lucifer is az ő teremtményeire, akiket a szentkönyv a *Gonosz angyalainak* nevez. Köznyelven: *ördögöknek.* Míg az Ige semmit feleslegesnek nem teremtett, hanem mindent célszerűnek és összhangzónak, addig az Ő el-lentéte csak feleslegeset, csak célszerűtlent, csak zavarosat alkotott. *Utánozni akarta a teremtésben az Igét. De míg az Ige teremtményei élő valóságok, az övéi csak hazug látsza-tok. Egy megrontott isteni gondolatnak a szörnyszülöttjei.*

A tűzfolyamnak eme *létező, de nem élő* alakításai ezen időben az étellel telített *első és második körön kívül oszlot-tak meg.* Ott, ahol a tűzfolyam az ősmozgás hideghangjait magába olvasztotta és mindegyikbe bele adta a saját tartal-mát. De miután az ő egyenletessége is kifogyott, tehát nem

adhatott már beléjük éltető meleget (életet), csak pusztító tűzanyagot, amely csupán ellenállhatatlansági alak. *Erő van bennük, csak életérzés nincsen.*

Viszont a tűzkitörésbe olvadó hideghangok, miután erő-részek (erőrezenetek) voltak, a tűzfolyam hatóerejét ellenállhatatlansági részükkel csak fokozhatták. A tűzfolyamból kivonult egyenletességi részük pedig átváltozott egy irtózatossá, amelyet fentebb a részegség képzelhetetlenül felfokozott önkívületének neveztem el.

Hasonlítsuk most már össze az ősmozgásnak ezt a két próbáját. Az egyik az őspróba volt. A Fiú próbája. A másik a fénykitörések próbálja. Az ősmozgás itt is és ott is ugyanaz volt. Két erő tulajdonságnak az egysége. Az egyenletesség volt benne a lelki, vagyis az erő értelmi része; az ellenállhatatlanság pedig a testi, vagyis a mozgó-erőrésze. Az utóbbi az elsőnek már csak a külső alakja. Hüvelye! Az egyenletesség ellenben maga az érzés volt, amely kifelé, a mozgó erőben lett gondolattá. Ezen kívül kezdődött a testi. Az őspróbánál azonban az ősmozgásban még éltető meleg nem volt, miután ez a meleg csak az isteni energia alázatos összevonásából származott. Ezt a színerő két tulajdonságából az őspróba váltotta ki.

Most, a második próbánál is ugyanaz az őserő döntött, de a próbálja már más volt. Az ősesetben nem annyira külső nyomás, mint inkább belső elhatározás döntötte el a próbát. A képödmény visszahatása az őserő energia sűrűségében meleget fejlesztett és ez a meleg volt az, amely önátadóvá, önfeláldozóvá, életet sokszorozóvá lett. A második kitörésnél a próba már nagyobb volt, mivel egy egyenletességét elvesztett erőfolyam zúdult le az ősmozgásra. Külső erőhatás. Kétségtelenül erősebb próba, mint amikor valakinek önmagából áll elő a próbája. Ilyen próbában sohasem volna szabad elbukni egyetlen lénynek sem. Hiszen az önmagából előállott erőhatás csak egy aránytalanul kicsiny rész lehet önmaga egészével szemben és hogyha a megpróbáltnak a szándéka és akarata egyenes, feltétlen győzhet. Ellenben a külső erőhatás nehezebb próba. Ezért van a második próbáiban elbukott ősmozgásnak több mentsége és joga is a megváltáshoz. De csak tmentsége és nem igazolása, mert nincsen olyan testi törvény, amely az erőt, míg erő, kényszeríthetné erőbeli tulajdonságainak a feladására. Azért ez esetben is megvolt az ősmozgás-

nak nemcsak a fensőbb lelki, hanem a testi módja is, hogy a rázúduló tűzfolyammal ne egyesüljön.

Lelki módja volt az ő egyenletessége, amelyben nem lévén semmi testi alkatrészt, tehát nem is lehet alávetve semmiféle testi törvénynek. Sőt, tudjuk, hogy ez az erőnek az érzése, vagyis a lelki, értelmi alapja. Külön választhatta volna tehát a rárohanó tűzfolyam testi hatásától az ő egyenletességét. Ily módon egyszerű akaratával megmenthette volna lényegét (szellemét) még akkor is, hogyha második erőtulajdonsága, az ellenálhatatlanság, nem lett volna olyan erős, hogy a rátörő tűzfolyamnak ellent tudjon állani. Ez esetben a megtámadott ősmozgás egyenletessége feloszlott volna a végtelenségben, mint egy teljességét elvesztett erőrészt, amely a legmagasabb és legértékesebb erő és könnyűségénél fogva felemelkedhetett volna a felette levő második kör egyenletes éleifolyaniába, ahol hasonló erőrésszel kapcsolhatta volna össze a delejt és újra őt egyet alkothattak volna. Ez volt az elintézés lelki módja.

De volt egy testi is. A kitörés anyaga tiszta szintűz volt. Világosság és könnyűség nélküli tűz. Mivel ellenálhatatlanság a uralta és ez vitte kitérésbe, ezért mindent a saját hasonlóságára kellett volna átalakítania. Izzó tűzzé kellett volna mindent változtatnia. Izzó tűz! De hiszen az őserőnek az elienálhatatlansága, amely erőtest, vagyis borítóka az erőnek, még az őszkedetben a meleg teljes hiányával működött! Ezért az ősmozgás a kezdet kezdetén még csak hideghangokat termelt. Halva szülötteket, amelyek között az Ige volt az első élő hang. Ezért a hideg mozgás életének, illetve természetének az izzó tűz nem felelt meg. Nem kellett volna tehát se befogadnia, se magában tartania. Hiszen láttuk, hogy az idők legelején a központi ősmozgás is kibocsátotta magából a meleghangokat. Ezek hozták fénykörbe a meleget, amelyet az ősmozgás magában nem tartott meg, mert nem volt rá szüksége. Neki, mint őserőnek, csak egyenletesen kellett mozognia két alaptulajdonságának természete miatt. Csupán ennyire volt kényszerítve saját élettörvényével. De, hogy meleg is legyen benne, vagyis szeretetté legyen, erre Őt magának semmiféle törvénye nem kényszerített. Önmagától lett jóvá!

Az ősmozgás tehát nem tűrt meg önmagában meleget, mert önmagán kívül semmire sem volt szüksége. Ő maga volt a teljesség. Nem kellett volna tehát az ősmozgásnak a második

próbájában sem magába fogadni a melegnek a legdurvább alakját, a szinte már érzékelhető tüzet.

Még világosabban akarok szólni!

Az ősmozgásnak nem volt olyan testi tulajdonsága, amely kényszeríthette volna a tűzkitöréssel való egyesülésre. Mert, ha a meleg szükséges kiegészítő része volna az ősmozgás benső életének, akkor nélküle nem élhetne meg. Már pedig tudjuk, hogy a színerőnek akkor is volt benső élete, amikor még *kifelé* hármasegységgé ki nem alakult, mert hiszen a lelki meleg, vagyis a két erőtulajdonságot összefoglaló harmadik alak, habár mindenekelőtt, tehát az örökkévalóságban, de azért mégis csak a két erőalaktól származott. *Az isteni egység élhetett volna a maga ki nem nyilatkoztatott hármasegységében mindörökké, mert nem neki volt szüksége, hogy az Ige, mint melegehang, belőlük kiemelkedjék, hanem az élet alakításának, a teremtésnek volt szüksége rá.*

Mindezek után elmondhatjuk, hogy az ősmozgás a tűzfolyammal szemben megtagadta magát. Nemcsak lelki (érzésbeli), hanem testi tulajdonságait is és egy csodálatos, alig magyarázható ténnyel létrehozta a végtelenségben az ellentétet önmagában.

Mielőtt az ellenáramlat tényleg létrejött, ható, tevékeny erő csak egyféle volt a végtelenségben, amelynek CÍÍIP^o orvénve az egyenletesség volt. Amennyiben pedig átalakulások, elváltozások és ideiglenes zavarok, mint átmenetek jelentkeztek is, mindezek mégis egységesek voltak és nem egymással szemben állók. *Csak most jött létre az ősmozgásban az első ellentét.* Nem ugyan a központban» de *a külső mozgásban.* Mi fog most történni? És ami lesz, vagy ami van, honnan jön? Mielőtt e kérdésben tisztán látunk, vagyis bebizonyosodik előttünk, hogy az őserő nem bukhatott el már akkor sem, amikor még nem volt teljes egyenletű meleggel átjárt háromság, hanem csak önmagába rejtőzött színerő, akkor nyugalommal nézhetünk a vég felé.

Az ősmozgás kettős tulajdonságánál fogva mindenesetre kétféleképpen cselekedhetett: vagy egyenletességgel (lelki következetességgel), vagy ellenálhatatlansággal (testi következetességgel). Eddig úgy láttuk, hogy *az őserő* úgyis mint színerő, úgyis mint teljes egyenletűvé kialakult háromság, *mindenkor lelki módon cselekedett.* Amikor pedig testi következetességet látunk benne, mint pl. most a fénykitörés esetében, akkor is, mint majd kitűnik, pillanatnyi testiségével

még a fénykitörés is lelki célt szolgált. Egy termékeny élő alakulatnak, egy jótékony és hasznos teremtménynek létrejöveteléhez egyengette az utat. Meg pedig azért, hogy amikor a fénykör az ütközet pillanatában visszavonta fényét a második kör erőalakjaitól, akkor azokat egyenletességük pillanatnyi elhomályosulásával és ellenállhatatlanságuk fokozásával átengedte az egymásba való testi érintkezésnek. Minden testi érintkezésnek ez lett a törvénye. Ellenállhatatlansági indulat-kitörés és egyenletességi (értelmi) elhomályosulás. Sőt, ösztönszerűen keresik még a setétséget is.

Így hozta a második kör erőalakjaiban létre azokat a bizonyos elváltozásokat, amelyek az élő lények teremtésének az előkészítő útját egyengették. Eme világosság nélküli testi érintkezésnek a következménye lett az is, hogy a második áramlat tűzfolyammá lett, amely a végtelenség holt anyagát, a képződményt is hatalmába tudja majd venni. A képződményről felemelt réteget pedig szétszaggatta, feldarabolta, hogy így a holt anyagot megmenthesse visszamerevedésétől és az örök halálból új életre finomíthassa. Ezért *a tűzfolyam is csak átmeneti alak az örökkévalóságban. A világegyetem, fejlesztésének nélkülözhetetlen eszköze. Kezdeté volt és vége is lesz.* A második kitörés áramlatából és a magába olvasztott ősmozgás hideg hangjaiból alakult ki. Ezért a tűzfolyam az ellenállhatatlansági erőnek egy részecskéje. Milyen világos dolog ez! Mert, ha az egész végtelenség csak Krisztus teste, akkor az ellenáramlatnak is e test egy részecskéjéből kellett kiszakadnia. Már pedig a fénykör az Ige teste.

A fentebb említett érintkezésnek már láttuk egy ilyen eredményét, mikor a második körben a porhanyó anyagparányok összekapcsolódtak a lesúlyosodott légfolyamból kivészett erőrészekkel. Ezt a kapcsolódást köztük a delej végezte.

Ezekután megállapíthatjuk, hogy az isteni élet alakjai úgy belső, valamint külső életjelenségeikben, mint pl. az ősmozgásban, a háromságban és a fénykörben mindig lelkielv voltak. Még akkor is, mikor testinek látszottak. Lehetett volna mindegyik testi is. Ez egyedül a színerőtől függött, mert életét Önmaga alakította ki olyanná, amilyen. De miután mind ezideiglen sohasem volt testi, joggal vélhetjük, hogy légben sőbb lényegénél fogva erkölcsi lehetetlenség, hogy valaha testi legyen. Nincs tehát okunk aggodalomra és nyugtalanságra sőt erőszakolt küzdelmekre sincs. *Akár küzdünk, akár nem,*

akár félünk, akár nem; bárminő legyen is az életünk jelenlegi folyamata, a vég mindenesetre teljesen jó, vagyis lelki lesz. Nincs olyan romlott lélek, amely az idők végéig meg ne tisztulna. A különbség csak az, hogy minél több időt vesz igénybe a tisztulásunk, annál tovább tart a mi testi küzdelmeinknek és szenvedéseinknek a sorozata. Csak tőlünk függ tehát, hogy lelki érettségünkkel s tisztultságunkkal minél előbb kiemelkedhessünk a purgatóriumi vonalából. Végső megtisztulásunk nem kétséges. Törekednünk kell azonban, hogy minél előbb megtörténjék.

Bennünk is egy parány erő van az őserőmozgásból, amivel az erő végül mégsem tud más lenni, mint lelki, tehát előbb-utóbb mégis csak meg kell tisztulnunk az újraszületések beláthatatlan sorozatában: a kiegyenlítő szenvedések tüzeiben. Bizony, keresztül kell mennünk minden poklokra, hogy a szenvedések tüze leégesse rólunk a salakot. Az élet végcélja ugyanis az egyetemes megtisztulás. A harmonikus, boldog élet. Ki hiszi el, hogy az Úr Jézus megváltó munkája csak fél-sikerű lenne és lelkeinek nagy részét otthagyná pusztulni egy örök gyötrelemben? Hiszen ezek is csak az Ő gyermekei és teremtményei. Vájjon, melyik Atya tenné meg ezt gyermekével, még ha az elbukott is?

Jól különböztessünk meg azonban! Ha az Istenség erkölcsileg nem képes is a rosszra, ez csak azért van, mert önként alakította ki Magát abszolút jósággá az Igében. De mindenhatóságában benne rejlett a mindenre való készség és képesség is.

Vájjon, szép volna-e és tökéletes volna-e az isteni jószág, ha kényszerből lett volna azzá, ami? Vájjon, illethetné-e az Urat imádás, ha neki nem került volna önkéntes lemondásába és áldozatába a megváltás? Vájjon, illethetné-e az Atyát hódolat és hála, ha kénytelen lett volna bennünket teremteni és mindenkinek külön-külön egyéni életet adni? Ez esetben a hála csak azt az okot illetné meg, amely a teremtségre az Atyát rákényszerítette.

Nem, Testvéreim! A végtelenségnek és az ő Urának élete nem «y beállított gép, amely csak egyféleképpen működhetik, habár ez az egyenletesség jegyében történik is. Bármilyen ellentmondónak látszik is az Istenről belénk nevelt fogalmaink szerint, de az ő mindenhatóságánál fogva lehetett Volna rosszá is, mihelyt akart. Nem az isteni képességen, hanem az akaraton van itt a hangsúly. És egyszer csakugyan

akart látszólag rosszá is lenni, amikor megengedte, hogy az ősmozgásának egyik része és ereje „átmenetileg” rosszá legyen. Csak ismétlem szent *Pált*: — Ki tulajdon fiának sem irtalmazott és érettünk Őt bűnné tette!

Az *Atya* volt az, aki az isteni őspróbában felállította Önmagában a próba két oldalát: — *a megváltó és megsemmisítő irányt Ezzel* telte próbára a belőle született mozgást: *az ő szent Fiát!* És amikor ezen isteni próbából győzedelmesen emelkedett ki a megváltó gondolat, megszületett az *Ige*. Az *Ige* tehát tulajdonképpen az *Atyának a megváltó gondolata, Mikor pedig az Ige, mint első meglehang az isteni életközpontból kiemelkedett, megalkotta a meglehangok fénykörét E fénykörben* tehát tulajdonképpen maga az isteni energia testesült meg: *a Fiú, Aki az Atyának a megváltó gondolata, vagyis Ige. Viszont az Ige Önmagát szellemi erőkre darabolta fel. Ugyancsak az I g e volt az, Aki megengedte, hogy erőtestének egy része kitörjön a fénykörből és kapcsolódjék az ellenáramlatba. Ezért a fényköri kitörések szükséges rosszak voltak és csak átmeneti szerepük van az örökkévalóságban. Nélkülük még az Ige sem tudott volna hozzáférni a sötét, holt, merev képződményhez.*

Mit akart az Úr ezzel a ténnyel? Küzdelmes életet, harcol és győzelmet. Saját Magából hozta létre az ellentétét, hogy mi, a gyarlók és parányok a próbák és szenvedések tüzeiben szintén megedződjünk és a küzdelmekben jókká és nagyokká változzunk!

Erisük meg jól! A gonosz mi érettünk van, édes, küzdő és szenvedő Testvéreim! öntudatos, szabad akaratú egyéniségekké csak általa lehettünk. Ezért *a gonoszban az Úr testének egyik lekötött erőtulajdonsága, az ellenállhatatlanság egyik részecskéje szenved. Találjuk meg tehát még a gonosz alakjában is a legbensőbb lényezet, amely az Úr erejéből veszi erejét Istenben él ő is, mert Istenen kívül semmi sem létezhetik.* Belőle való és értünk van benne. Imádjuk azt a jószágos Mindenhatót, Aki nemcsak emberré lett teremtményeinek a megváltásáért, hanem erőmozgásának egy részét átengedte az ellenáramlat céljaira, hogy nekünk egész nagylétet adhasson!

Világosan fogjuk majd meglátni később, hogy a létrejövendő apró lények sohase lehettek volna öntudatos lényekké az ellenáramlat működése nélkül, amelyet mi köznyelven gonosznak nevezünk.

A FÉNYKITÖRÉS OKOZTA ELVÁLTOZÁSOK.

Természeténél fogva a fénykitörés lett az a megsemmisítő tűzerő, amely képes a képződményt is elpusztítani. Igaz, hogy van még egy fensőbb megsemmisítő erő is, amelyről már többször szóltunk. Ez az oxigén őse, vagyis az ellenállhatatlansági erő lényege, amely azonban nem a képződménynek, hanem a már nem érzékelhető erőalakoknak a megsemmisítője tud lenni. Hiszen még az oxigénnek a mai eldurvult alakja is képes megsemmisíteni bizonyos erősalak-parányokat, amelyeket érzékeinkkel elszigetelni és megsemmisítésnek kitenni nem tudnánk.

Amennyiben azonban a tűzkitörés önmagában megsemmisítő erő lett, úgy, amikor a nála magasabb természetű ősmozgás erejével egyesült, megsemmisítő tulajdonsága is csökkent, mert az egyenlet állapotában lévő ősmozgás törvénye alá került. Az egyenlet állapota pedig bizonyos megállapodott törvényességet (rendszert) jelent. Ezért egyesülésük után a tűzkitörés sem pusztíthatott többé bizonyos rendszer, vagyis törvény nélkül. *Az ősmozgás lényege ugyanis erő volt. A tűzkitörés lényege pedig már nem volt olyan magas hatóerő, mint az ősalapotban lévő ősmozgás, miután törvényből kitörő bukott erőkből állott. Így tehát az ősmozgás alá került az erő törvénye alá. A létező legalacsonyabb fokú erőtvény alá, de mégis törvény alá. És épen ezen erőtvény ereje mentette meg a tűzfolyamot úgyszólván önmagától, vagyis megsemmisítő erejétől.*

Ismerjük meg most már legalább megközelítőleg a kitörés elváltozásait, továbbá annak természetét és tulajdonságait. Sajnos, hogy ezen evolucionális ősalakulásokba mai értelmünkkel csak megközelítőleg tudunk belehelyezkedni.

Amily mértékben hatott a tűzfolyam megsemmisítő erejével kifelé a képződményre, éppoly mértékben hatott ezzel befelé is önmagában. Lelkileg: — Amennyit pusztít az ember-

ben a kitörő indulata kifelé, ugyanannyit pusztít vele önmaga anyagában befelé is. A tűzkitörésnek csak az erőre magára nincs megsemmisítő ereje.

A tűzkitörés ekkor élte vég pillanatait, mert erejét a nagy erőfeszítések közben eltékozolta. De amikor az ősmozgás belevegyül, eme valóságos és meg nem semmisíthető erővel való egyesülés folytán, ő is új erőt nyert. Ha nem egyesült volna ily módon az erőmozgással, hanem egyenesen a holt képződménnyel, úgy már most létre jött volna a végtelenségben a halál birodalma; mert a kemény képződménnyel való közvetlen érintkezésből elő kellett volna állnia az izzás végtelenségének. Amíg csak képződmény lett volna, az izzás is folyton talált volna tevékenységére tért és munkát. Ezért a két körön kívüli anyagvilág olthatatlan izzássá vált volna, ahová éltető, érlelő meleg, sugár, fény és életcsira soha el nem jutott volna.

Igaz, hogy az erő két körére ez az alárendelt érzéki tűz sohase tudott volna visszahatni, mert a két kör élete már magasabb vonalú élet és így más törvények hatalma alá tartozik. A végtelenségben azonban két hely állott volna elő. Az egyik igazán a mennyország, a másik igazán a pokol. A kettő között pedig nem lett volna semmi átmenet és egyik a násiktól örökre elszigetelve céltalan létet élt volna önmagában.

Hogy ez nem így történt, ennek az volt az oka, hogy a *tűzfolyammal az ősmozgásban egy magasabb erő egyesült és így ez élni is fog. Lesz benne egy rész, amely soha meg nem semmisülhet. Semmiféle érzéki tűz reáhatása által. Majd arra is rátérünk később, hogyan fog az így erőt nyert tűzfolyam elhelyezkedni a jövőben a végtelenség életében.*

Lássuk végre, hogyan ütközik meg a tűzfolyam a képződménnyel, amely ütközetnek az eredménye már nem megsemmisülés lett, hanem *lét*.

Hangsúlyozom: *lét* és *nem élet*, mert az utóbbi már egy termékeny, új alakulásokkal és jótékony elváltozásokkal telt folyamat. Ezért *az élet mindig csak haladást és tökéletesedést jelent, holott a lét csupán egy testi és lelki meddőséget. Ily állapotban élnek időnként bizonyos lények, testek és tények, amikor nem változnak. Se előre, se hátra nem mozdulnak, hanem megmerevedve, mintegy ideiglenes halálban, tengődnek, míg csak egy magasabb erő, vagy élő élet ereje segítségükre nem jön és őket önmagukból ki nem ragadja. Ilyen a lét. Van, de áll. Nem folyik és nem változik úgy, mint az élet.*

Ilyen lét lett ideiglenes sorsa a tűzfolyamnak is a két felsőbb körön kívüli térben és létben. Itt még élet nincs!

Az őséletet, amelynek az életalakját mi már nem ismerjük, de amely az ősmozgásban létezett, a tűzfolyam sem tudta megsemmisítem. Miért? Mert erő volt. Tudott azonban rá annyira bénítólag hatni, hogy ez is elvesztette az életét. Ez annyit jelent, hogy az ősmozgásban többé új alakulások és elváltozások nem történtek. Lét lett ebből is. Megkötőit élet, amelynek gyümölcse, eredménye nem volt többé. Megszűnt hideghangokat termelni. (Biblikus nyelven: Megszűnt teremteni.)

Hogy a tűzfolyam teljesen kiadta minden erejét, mikor végre a képződménnyel ütközött, ezt sejthetjük. Miután azonban semmi meg nem semmisülhet, hová lett az az erő, amely kivészett belőle? Belefurakodott az ütközet hevében a képződménybe, ahol szinte megbénult. A természetével ellenkező primitív, holt anyagban ő is elvesztette az életét (cselekvő és ható erejét) és ebből is l é t lett. Változatlan, terméketlen lét. Itt tűnik fel legegyszerűbben a mindenségben a lét állapota, amely változások és minőségek nélküli létezés. Van, de annyira elszigetelődve önmagában, hogy kifelé hatni képtelen.

Magában a képződményben soha ezelőtt még élet nem volt. S mivelhogy a most belekerült tűzfolyami erőelei vele téliesen ellenkezett, tehát nem is tudott vele egyenletbe, harmóniába jutni. Ezért nem állhatott elő a képződményben sem hullámzó, változó, termékeny élet. Csak lét lett benne is.

Mindaz a tér, amit a tűzfolyam a második körön kívül fedni tudott, egy izzó területté változott, amely önmagában izzik befelé, anélkül, hogy kifelé hatni tudna, miután se mozgása, se kisugárzása nincs. Sugarazni, helyet változtatni, kifelé hatni csak egy élő, mozgó vagy mozgatott lény, test vagy tény képes. A mai tűzparázs, vagyis a fizikai üz, amely ma már kiszámíthatatlan megfinomulása az ősi tűznek, mert ebben már bizonyos egyenletes élet is van, csak azért tudja kisugarazni önmagából kifelé a meleget, mivel mozgó, változó, tehát élő meleg van benne, amelyet egy külső erő, a légmozgás tud kiváltani belőle. A tűz lényegét és természetét majd bőven kifejthetjük a Törvények könyvében.

A tűzkitörésnek tehát a következő elváltozásai lettek a képződménnyel való ütközete után: — ideiglenes halál állapotába került először is a tűzfolyam élete; másodszer az ősmozgás élete; harmadszor a képződmény léte. Önmagukban

létezek, de elváltozásuk nem volt, mint nincs a *tetszhalott-nak se, aki szintén él, de már kifelé hatni nem tud*. Az ilyen tetszhalál önmagában való lét, amely az illető lényben, testben vagy tényben fennáll. Ez egy bizonyos óriási folyamat, amely a maga változatlan mozdulatlanságában csak egy végtelenül lassú és érzékelhetetlen vergődése valamely megbénított erőnek. *Csak akkor lesz érzékelhetővé és akkor ölthet alakot valamely új lényben, testben vagy tényben, hogyha egy magasabb szabadító erő kívülről a segélyére jön.*

Az ilyen feltámasztott lény, test vagy tény élete azután teljesen átalakul egy-egy új életszakban, amely ilyen ideiglenes halál után következik be. Szóval, ez mindig egy-egy feltámadás egy újabb életre. Az újraszületésnek ez is az egyik oka és kegyelmi ténye. A kegyelem forrása pedig mindenkor az elevenítő erő: a Szentszellem! Ő az isteni életközpont, ahonnan kiárad minden élő, meleg hang, vagyis kegyelem. Csakhogy ez az élő meleg az abszolút energia sűrűsödésének az önmelege: a Fiú szeretete, amelyet a Szentszellem darabol fel lelki erőkre, és kegyelmekre. Azért a kegyelem tulajdonképeni osztogatója Krisztus, aki maga mondta: — Én vagyok a feltámadás és az élet!

Egyelőre hagyjuk itt a második körön kívül a magában izzó létállapotot a maga mozdulatlanságában. Majd amikor a kellő időben segélyére jön valamely magasabb erő, hogy megmentse a halál állapotából és új életre, hívja, hogy helyét az élet folyamatában elfoglalhassa, akkor majd újból vissza fogunk térni hozzá. Még csak annyit jegyzünk meg, hogy ez a halál valójában testi és lelki halál volt. Nemcsak egyik vagy másik, hanem mind a kettő; mert ezen állapotában a képződményben szunnyadó tüzerő testileg és lelkileg teljesen egy meddő és öntudatlan létállapotban szunnyadozott.

Térjünk most ismét vissza a magasabb éltevonalhoz és vessünk egy pillantást a második körbe, amely a tűzkitörés által szintén bizonyos alakulásokon ment keresztül, de amelynek egyenletes, vagyis most már termékeny életében ez a kitörés nagyobb visszaesést még sem okozhatott. Miért? Mivel a második kör élete már magasabb vonaltörvények alá tartozott és így a törvényből kitört tűzfolyamnak hatalma se lehetett rajta.

Valóban rögtön helyre is állott az egyenlet benne, mihelyt a tűzfolyam rajta keresztül tört és a második kör szélét elhagyta. Helyre állt pedig minden visszaesés és vissza-

fejlődés nyomai nélkül. Ez különben testi következetesség és törvény volt, mert a beállt sötétség magának a fénykörü fénynek a visszavonulásából (rendbontásából) eredt. Ezért, mikor a fény újra visszatért, megszűnt a zavar is, amelynek oka nem a három erőalakból, hanem kizárólag a fényből állott elő. *Mínthogy pedig a zavar okai nem ők maguk voltak, hanem egy kívülök álló kényszerhelyzet, lehat nem is sülyedhettek le egy alacsonyabb életvonalba (bukásba). Így lett erkölcsi törvénné, hogy bűnt csak egy értelmes és szabad akarató lény követhet el és a bukás csak a törvénynek szántszándékos megszegése. Mikor tehát a fénykörü fény ismét helyreállt, zavartalan egyenletben élhetett és működhetett továbbra is együttesen mind a négy erőalak: fény, lég, víz, föld!* Rögtön helyre állt az egyenlet mind a négynek úgy saját benső életében, valamint együttes külső életében is. *A második korbeli élet külső kerete azonban a tűzfolyam-
*átörés folytán alaposan megváltozott.**

Megváltoztak ugyanis mindazok az *erőrészek*, amelyek a második kör ekkori életfolyamában mintegy „várakozólag” voltak felraktározva. Ilyenek voltak azok a lények, akik a fénynek leszármazottjai. Tudjuk, hogy ezek akkor keletkeztek, mikor a fényugarak a fénykörön alul, de a légfolyamon felül egymással érintkeztek. Ezek tehát már nem a fénykörben, hanem közvetlen mellette a légkör által visszaszorított sugarak bezárt körében nyertek életet. Ezért neveztük őket fénytestű sugárlényeknek. Angyaloknak! Léteztek fénytestük-nél fogva már testileg is mint közvetítő lények a fénykör és a légkör között, de azért testileg meddők voltak. Se törvény, se tulajdonságuk nem kötelezte őket, hogy új életalakulásokat hozzanak létre. Kizárólag az erő törvényei alá tartoztak. Éltek a fénykörü sugárban és ott tért foglaltak el. Lényegük egy volt a sugár és a fény természetével. Ezért tudtak létrejövetelük után egyesülni a sugárral és annak mintegy értelmi részét képezték. Származásuk okát is ismerjük már. Világosság okáért megismételjük újból:

— *A második korbeli egyenetlen légmozgás összeszorulásra és érintkezésre kényszerítette a fénykör szélén összegyűlt sugarakat. Az érintkezés pedig két teljes egyenlettel bíró erőalaknál mindig erőfokozódás, erősokszorozódás és erősűsödés.*

Igaz, hogy a sugár maga már nem volt valóságos genuin erőalak, hanem csak a fénynek az alakja és tüneménye. De

erőrész volt, amely nem volt elválasztva a teljességtől, vagyis a fénykörtől, amelyből megszakítás nélkül sugárzott kifelé. Mihelyt azonban a sugarat valami erő a fénykörtől letörte és életforrásától elválasztotta, akkor a sugár is mint elteteti: sugár megszűnt létezni. Elvesztette az életalapját. *Mint letört rész, egyszerűen belevegyült az őt megtörő erőalaknak, például a légmozgásnak, a testébe és itt színekké változott.*

A sugárnak önélete nem volt Csak éltetett valóság volt. Nem is hozhatott tehát létre teljes, élő életalakulásokat. Azért azok a testileg meddő sugárlények is, akikről most szóltunk, nem annyira származott új alakulatok, mint inkább az erő törvényéből létrehozott erősokszorozódások voltak.

A szentkönyv egyszerűen *erőknek*, közvetítőknek, isteni küldötteknek nevezi őket. Héberül: malach-oknak. Görögül: angelus-oknak.

Létre jövetelük pedig az erő azon alaptörvényénél fogva történt, hogy *erőösszetételből mindig valamely erői okozódásnak kell keletkezni.* Ez történt az összeszorult sugarak összetételezéséből is. Miután a sugarak fénykörü származású erőrészek voltak, *tehát összeszorítottasuk folytán belőlük is előállt egy bizonyos erősokszorozódás,* hogy úgy mondjuk: — *sugárcsomó!* Vájjon, ezen új erőjelenségnek milyen lehetett a természete?

Ugyebár, olyan, mint a szülőoké, vagyis az összetett sugaraké? Minél több részeket tudunk összetételezni valamiből, annál inkább közeledünk ahhoz az egészhez, amelynek ezek a részek a részei. A sugár sokszorozódásból (sugárcsomóból) tehát már egy nagyobb fényerőrésznek kellett előállnia.

Mi hiányzott a sugárnál? Miben különbözött a fénytől, a tényleges teljes valóságtól, amelynek ő csak része volt? Ugyebár, egyedül az önélet hiányéiban? És mi tette a sugarat alkalmassal, hogy a holt, élettelen képződmény és a legtökéletesebb egyenletű fény között közvetítő ámenét legyen? Más szóval: — *Hogyan tudta összekapcsolni a két egymással ellenkező valóságot? Csakis úgy, hogy a sugárban már egyesítve volt az erő és az anyag, hogy mint átvezető eszköz szolgálhassa értelem nélkül a fény céljait és szándékait.* Ezért a fénykörü sugár is *csak eszköz volt a magasabb erők kezében.* Hogy úgy mondjuk: érzékelő szervük az anyagvilág felé. Ilyen érzékelő szervek nélkül mi se tudnánk kapcsolódni a külső anyagvilághoz.

De, ha az egyes sugárban nem is látjuk még a kifejlődött értelmet, miután a sugár még csak kis részecskéje a fénynek, addig a sugarak összeszorulása által támadt erősokszorozódásban (sugárcsomóban) már meg kell lenni a fény magasabb minőségeinek is. Így lett a sugárcsomó átvezető alak az egész fény és ennek sugárrészei között. A sugarak összetételezésében (erőfokozódásában) már tömörült és egyesült fénysugarakat kell látnunk és ezt neveztük el sugárcsomónak. Vájjon, mi lehetne ez más, mint sűrűdött fény. Másszóval: sűrűdött érzés, vagyis értelem? Ha majd egykor felfogni és elszigetelni tudja valaki a színerő egy parányát minden más valóságtól és létre tudja hozni belőle a lelkifényt és annak a kisugarazását, akkor az összeszorított sugarak sűrűdéséből szintén elő fog állni egy bizonyos fokú értelem is, amelynek jelenségeit majd a sugarak életében fogjuk megtalálni.

Ne csodálkozzunk mindezen! Emlékezzünk csak vissza az ősmozgásra! Ez se tudott termékeny és élő alakulásokat létrehozni mindaddig, míg egyenletes melege nem volt. De érielve, egyenlete mindig volt, miután az értelem az erő-érzésnek a sűrűdése. (Erről még bőven beszélünk.) Mert, hogyan adhatott volna a színerő teremtményeinek értelmet hogyha az magának nem lett volna? Mikor pedig az ősmozgás energia-sűrűdésének önmelege folytán termékennyé, >vagyis életadóvá vált, mindent a saját képére és hasonlatosságára alkotott. Ezért kell, hogy az idők végén minden vízcsepp és a legkisebb porszem is bizonyos értelemhez jusson. Ki fog tehát fejlődni az atomizált és visszatisztult anyagban is egy olyan alacsonyfokú értelem, amely a magasabbfokú értelmi ráhatásoknak már engedelmeskedni tud. Mihelyt a végtelenségben ez a cél el lesz érve, akkor már nem is lesz többé szükség átvezető alakokra. Minden lényeg lesz. Ha tehát a legutolsó parány is bizonyos fokú értelemre fog jutni egykor, milyen világos, hogy ehhez az értelemhez a tömörült lelki-sugár már most, vagyis az idők elején eljutott. Törékeny munkájának eredményeképpen elérte fejlődésének és finomodásának azt a fokát a második körben, hogy a fényköri sugárcsomó, amely csak alakja és részecskéje a fénynek, tömörülése által lényeggé vált. Célt ért. Egy magasfokú értelmet szerzett. Így fejlődik ki egy csecsemőben is az értelem, mihelyt agyszerkezetének kifejlődése alkalmassá lesz érzéssűrűdésének az összecsomózására. Ezért az agy egy convex tükör, amely érzéseket tömörít csomókba (gondolatokba).

Azok a lények tehát, akikről most szó volt, a fénykörü sugárnak az értelmi részei. Egyben élnek a sugárral a második körben teljes egyenlettel. *Lelki sugárlények!* Igazgatják a sugárnak és a kör többi erőalakjának közös életét. *Ők a második kör értelmi lényei! Már nem csupán erőalakok és erőfolyamatok, mint pl. a testi fény, a lég, a víz vagy a föld, hanem már lények: — egyének!* Közvetítő eszközök a legmagasabb erők szolgálatában. Átmeneti hidak a fénykör és a második kör között. *Angyaloknak nevezzük őket.*

AZ ÉLETFOLYAM FEJLŐDÉSE A MÁSODIK KÖRBEN.

Megismertük a sugarak összeszorulása által keletkezett új lényeket. Az egyenletes meleg sűrűségéből előállott erőfokozódásokat: — értelmiségeket! Azért nem nevezem ezeket alakulatoknak, mert fényköri származású lelkierők. Értelmi lények!

Velük rokonalakulat a delej, csak hogy ez már nem egyenletes melegsűrűség, hanem a fényköri fény ellenállhatatlanságának a kiszűrődése. A fénykörből szűrődött ki a második körbe. Azon a ponton és életvonalban, ahol a sugarak a fénykör külső szélén összegyűltek a maguk bezárt körében. Ezt az elszigetelt sugárkört vették körül fénytestükkel az említett értelmi lények, hogy megóvják azt az alacsonyabb légfolyami mozgástól. Ez volt az úgynevezett fényabroncs, amely az összeszorított fényköri sugarakat az alsóbb légmozgástól óvta és védelmezte. Testi nyelven: fény abroncs. Lelki nyelven pedig: értelem, mert ma is a világos értelem az, amely óvja és elszigeteli a lényt, a testet vagy a tényt a zavaros külső anyagi hatásoktól.

A delejt tehát az ellenállhatatlansági erő hozta létre, amely természetiénél fogva állandóan mozogni, cselekedni akar. Ez 2iZ erőtulajdonság még elszigetelt alakjában is mozog, mivel hogy ellenállhatatlan. De, ha külső mozgásában gátolják és elszigetelik, akkor csak önmagában van elváltozása és az az energiafölség, ami kiszűrődik belőle, az a delej. A delej lényegéről tudjuk, hogy nem más, mint egy meg nem szűnő, /ellenállhatatlan feszülés érzése, amely minden irányban végtelen erejű vággyal terjed ki és épúgy betölti a végtelenséget, amelyben elvegyülve van, mint a levegőt. Minden irányba kiható végtelen erejű vágyakozásában ellenállhatatlanul vonzza össze a testeket. Minthogy pedig ez a vágy egy magasabb erőbeli (lelki) képesség, azért — ha teljes — hatóereje is ellenállhatatlan.

Teljes ez a vágy, mert semmi más, csak maga a vágy. *Egyetlen tulajdonság*, meri az egyik erőtulajdonságból, az ellenállhatatlanságból származik kizárólagosan. *Mikor a bezárt fénykörü sugár elszigetelt körében érett, erjedt, ekkor állott elő az ellenállhatatlansági kiszűrődésből a delej. Lelki-leg vágy, testileg feszülés.*

A sugár bezárt körének ezt az említett két erőalakulatát már a tűzkitörés idejében is megtalálhatjuk. A második kör életfolyamában voltak elvegyülve. Ezek tehát már nem csupán erőalakok (mint pl. a lég, a víz, a föld), hanem egyúttal *lelki alakulatok* is, sőt részben testileg és érzékelhető lények és ténvek, akik, habár természetüknél és lényüknél fogva az érzékelhető anyag fölött állanak, de azért mégis képesek anyagsíi rüdés folytán magukat érzékelhetővé is tenni. Világosabb rövidséggel: — *Az anyagok képesek testanyagot és alakot is felvenni és magukat érzékelhetővé tenni.* A második körnek súlyosabb anyagéletébe tehát *két erőrészt, helyesebben két lelki képességet* látunk már elhelyezkedve, hogy közvetítő kapcsok legyenek a fénykör és a második kör között. Az egyik lelki, a másik testi természetű. Újból leszögezem: — *Az egyik az értelem a sugárban (ez a lelki-lény); a második az érzés és vágy a delejben. Ez már testi természetű tény,* habár ezen időben, amikor még minden csak *erőalak*, a delej is inkább csak lelki képesség, mint testi. Mind a kettőt a *fénykör* ajándékozta a második körnek. Hogy a delej minő hasznos szolgálatot tett a második kör életének a fejlesztésében, elég ha rágondolunk, hogyan vonzotta és kapcsolta egymásba a légfolyamot és a képződményről felemelt anyagréteget. Majd rátérünk arra is, hogy mire voltak hasznosak a második kör életfejlődésében az értelmi lények. Előbb azonban nézzük azokat az anyagrészeket, amiket a fénykörü fény a második korbéli három erőalakból: *a légből, a vízből és a földből* váltott ki. Mert nem csupán a fénykörben, hanem az alsóbb anyagvilág körében is történtek újabb alakulások. Tisztán tehát csak akkor látunk, ha együtt nézzük, *mi van most egyben a második kör életében?*

1-ször: *A sötét légből a fénysugár a legfinomabb anyagrészt, a színt váltotta ki sugártörés folytán.* Az úgynevezett szín-anyagot! Hogy a színek hogyan jutottak az anyagba, már említettük. *A megtörött sugár anyagrésze elvegyült a léganyagába és kölcsönös érintkezésükből egy új alakulat állott elő: a szín.* Részletezni fogjuk majd azt is, hogy az anyagba

jutott színek mikor és hogyan használódtak fel. Ezt tette a fénysugár a léggel.

2-szor: A második erőalakból, *a vízből parányrészeket váltott ki párák alakjában.* Ezeket elhelyezte a léghen gyülemlő folyékony és salakos vízfolyamba, amelyet a lég hatása a hideghangok folytonos beáradásától alakított ki vízzé. Azt már tudjuk, hogy *a víz a légfolyamnak és az ősmozgás hideghangjainak az elvegyülése.*

3-szor: *Itt vannak azok az anyagparányok, amiket szintén a fény osztott szét, midőn az anyagot megpuhította és porhanyóvá tette.* Mondtuk már, hogy az anyagnak parányokra való szétosztása azt jelenti, hogy a *sugarak belevittek az anyagba az anyagegyenletességet* Nem ellentálló többé, hanem egyenlíthető. *E parányok összekapcsolódtak ugyancsak egyenletességi erőrésszel,* amelyek egykor a legyengült légfolyamból maradtak ki. Egyenletes melegének voltak a részei. Ezekre külön felhívtam már egyszer a figyelmünket. Kapcsolódásukat neveztük el „erőanyag-szövetnek” (asztrálszövetnek). *De miután csak egyenlet volt bennük (egyenletes erő rész egyesült egyenletes anyagrésszel), tehát nem lehettek már most új és teljes alakulatokká. Ehhez hármas-egység szükséges: 1. Egyenletesség, 2. ellenállhatatlanság és 3. az elvegyülésekből származó egyenletes meleg.* Csakis akkor állhat elő egy öntudatos élő lény, ha majd az értelmi részek és a legfinomabb anyagrészek egymásban egyenletesen elvegyülhetnek és a belőlük származott egyenletes meleg élteti őket. *Minden élet csak ilyen hármas-egység lehet. De hogyha az anyag parányokban már ezidőben megvolt az egyenletesség, akkor ezekben is kellett már egy bizonyos fokú, értelemnek szunnyadozni, mert hiszen az egyenletesség erőérzés; ennek sűrűsége pedig értelem.*

Teljesen helyes feltevés! Emlékezzünk csak vissza, honnan nyerték az anyagparányok a velük egyesült egyenletes erőrésszel, amelyekben már egy bizonyos fokú értelem is rejtőzött. Ugyebár a légfolyamból? Ezek az erőrésszel pedig akkor maradtak ki belőle és akkor egyesültek az anyagparányokkal, mikor a légfolyam a képződmény felületét felszaggatta és a hatalmas erőfeszítésben végre letört. Ekkor vettette el egyenletes erejének a legkiválóbb részét, vagyis *öntudatait,* amely már *tiszta értelmiség.* *A kimaradt parányi erőfészek azután egyesültek az anyag parányokkal.* Arányosan, „Vagyis szintén parányi mértékben. Így jutottak eme anyag-

*parányok a legalacsonyabb fokú értelmiséghez. És vajjon, mi-
ből állt az anyagértelmiség? Az erőhatások iránt való fogé-
konyságban. Befogadják az erőhatásokat, vagyis engedelme-
sek. Ez már egyenletességi vonás, amelyet az anyagban egyen-
líthetőségnek nevezünk el. Ebben áll az anyag értelmisége,
amely azonban összehasonlíthatatlanul alacsonyabb fokú,
mint amilyen a sugár csomókból (tiszta fény részekből) elő-
állt értelem. Az anyagnak a legfőbb értelmisége az ő alkal-
mazkodása. A feltétlen engedelmissége. Ennél többre a leg-
finomabb anyagparány se viszi.*

*A második körben tehát együtt látjuk már ezidőben egy
közös alakban az egyenletes anyag par any okát és az egyenle-
tes erőrészeket. Az egyik a testnek, a másik az értelemnek fog
az alapjává lenni. De miután mind a két rész egyenletes ter-
mészetű, azért ezek egymásban teljesen nem vegyülhetnek el,
mivel hogy még mindig hiányzott közöttük az összekapcsoló
lényeges tulajdonság: az ellenálhatatlanság, amely a hármás-
egységnek egyik nélkülözhetetlen erőtenyezője.*

*Az értelem tehát az anyagparányokban csak bizonyos kö-
vetkezetes holt alkalmazkodásokból és engedelmisségből áll-
hatott, ilyen értelme lesz majd egykor a megtisztult anyag-
nak is. önéletük, mozgásuk azonban még nem volt, mert
hiányzott az anyagparányokból maga a tulajdonképeni erő-
test: az ellenálhatatlanság.*

*Már pedig test nélkül különálló lélek sincs. Magának az
Úr lelkének is van erőteste. Maga a Végtelenség az. Sőt, min-
den létező test csak az Úr lelkének a teste, miután minden
csak mozgás, — a mozgás pedig az Úrnak az erőteste. Ezért
nem volt a két egymáshoz tapadt és fentebb említett egyen-
letesség! valóságban sem önmozgás, miután hiányzott belőlük
az ellenálhatatlanság, amely őket egymásba tudta volna elhe-
lyezni. Nem tudtak elvegyülni, csak egyesülni, már pedig ál-
landó mozgás és életbuzgás csak a kél erőtulajdonság hullám-
zásának állandó elvegyüléséből állhat elő. Ebből származik
ugyanis az egyenletes meleg, amely az élet forrása.*

*Egy élő erőrésznek kell tehát még hozzájuk kapcsolódni.
A még hiányzó középső valóságnak (összekötő kapocsnak),
hogy valódi éledre kelhessenek. Amíg pedig az az idő elérke-
zik, tériünk vissza oda, ahol fejtegetésünket elébb megszakí-
tottuk és vizsgáljuk a második kitörés tűzzé durvult folyamát,
amikor azt a kört, amelynek egységét, anyagtömegét és*

légfolyamát világtestekre szaggatta szét és rajta áttörvén otthagya.

Előre jelzem, hogy ez a rész *sokkal több intuitív beleérzést, mint értelmi erőfeszítést követel.* Erős próbára fogja tenni hitképességünket is, mert mai világfelfogásunkkal lényeges pontokban ütközik. Ezért *megérzésünkben* kell keresni és megtalálni rendszerünknek belső egységét, következetességét: és egyes részeknek összhangját. *Ehhez azonban nem elég az értelmi analízis. Kell hozzá bizonyos hiterő és lelki alázatosság is. Az isteni titok magasságaiba csak a hit kegyelmi erejével szárnyalhatunk fel!* Tekintsük tehát ezt a részt magasabb erők kinyilatkoztatásának. Én is csak onnét mérítettem!

AZ EGYSÉGES VILÁGANYAG SZÉTSZAGGATÁSA VILÁGTESTEKRE.

Mihelyt a tűzfolyam a második kör anyagtömegén keresztül vágott, ott rögtön helyre állott a pillanatnyilag megszakadt egyenletes élet. Csakhogy most már nem a határtalan anyagtömegben, hanem a szétdarabolt és különálló világtestekben, mert az áttörő tűzfolyam a mindeddig egységes világmasszát szétszaggatta. Ezután tehát már nem egészben lévő egységes életet kell szemlélnünk, hanem a részekre szaggatott különböző nagyságú világtesteket, anyaguknak megfelelő hasonló súlyú légkörrel

E világtestekről olyan sorrendben fogunk beszélni, amilyen sorrendben súlyuk, illetve könnyűségük szerint következnek. *Elsősorban nézzük a legkisebbeket, a legkönnyebbeket és rögtön észrevesszük, hogy azoknak a színe világos. Oka az, hogy kevés lévén bennük az ellentálló anyagalakulat (hegytömegek), ezért nem is volt bennük olyan erős az egyenlőtlen légmozgás (torlódás). Ennélfogva a fénysugár is kevésbé tört meg az anyagig menő útjában, mivelhogy egyenletesebb légmozgáson tudott keresztül hatolni. Ezért a sötét légtorlódások hiánya miatt kevésbé színesedett meg eme világtestek anyaga.*

E miatt lett enyhébb, világosabb a fénysugár hatása; *sőt túlnyomóan fehér színt vihetett az anyagba. Minden világtest, amelyben az egyenlíthető anyag volt túlsúlyban, könnyebb és világosabb lett. Közelebb emelkedett a fénykörhöz, mint súlyosabb testvérei. Gyorsabb egyenletben fejlődhetett, haladhatott, finomodhatott és sokszorozódhatott benne az élet. Bár térfogatuk sokkal kisebb volt, mint a másod-, vagy harmadfokú világtesteké, de azért mégis ezekben gyorsabb egyenletben jött létre az élet teljessége. Anyaguk is már visszafinomult ösmozgássá és bár a fénykörön még mindig kívül álltak, miután az életfolyamata bennük mégis alacsonyabb volt, mint*

a fénykörben, azért gyorsabban tisztultak, mint sötétebb testvéreik. Magyarázatainkban ezeket nem is világtesteknek fogjuk hívni többé, hanem égitesteknek.

Az égitestek minden külső zavar nélkül legelőbb emelkedtek ki a változó élet folyamatából és elérték a fejlődés ama fokát, ahol az élet már állandóan változatlan. Előbb lettek tehát élőkké, mint a súlyosabbak. Természetes azonban, hogy eme fejlődésben mérhetetlen időkülönbségről van szó. De ezen idő alatt súlyuk állandóan csökkent és hovatovább végkép elvesztették azt. Még térfoglalatuk is merőben más természetűvé vált, mint pl. az anyag térfoglalata, mert ezek már érzéssé kifejlődött világok lettek, amelyeknek tényleges anyaga nincsen többé. Tudom, hogy ez a tétel beleütközik a mai világfelfogásunkba, de az semmit sem von le az igazságból. A mi értelmünket megtéveszti a térnek és az időnek a hamis illúziója. A hármás dimenzió, amely fölé már csak érzésbeli intuíciókkal emelkedhetünk. Sajnos, itt ismét az a nehézség nyom bennünket, hogy az érzést értelmileg sohase lehet teljesen megismerni. Az érzés világa a legmagasabb a világ fokozataiban. Fölötte áll minden gondolatnak, szónak, vagy hangnak. Az érzést az alsóbb vonalakba lehozni lehetetlenség. Se szóba, se gondolatba anélkül, hogy meg ne csorbulna és meg ne változnék. Ezért isteni nehézségű a megváltás munkája is, mert ez csak akkor valódi, bárminő alakban eszközöljük is, amikor a legfensőbb érzés világának kincseiből tudunk valódi, tökéletes érzést belevinni az alsóbb világoknak érzés-alatti, vagy érzés-nélküli életébe, írás, vagy beszéd; művészi munka, vagy jócselekedet, csak akkor lehet megváltó értékke, ha érzéseket tud belevinni a lelkekbe. Örökbecsűt csak érzés alkothat. Az értelem csak a saját korszakának a tekintélye.

Minden titok az érzés teljes tökéletességében rejlik. Maga a végtelenség sem más, mint egy tökéletes érzés. A reánk tűző nap és az ő megtisztult többi testvéreinek a léte se más, mint egy teljes tökéletességében létező állandó érzés, amelyet a mi gyarló és korlátolt érzékeinkkel valami tűzgömbnek képzelünk. Izzó, lobogó tűztestnek. Milyen csalódás! Semmi más, mint tökéletes érzés, amely már annyira teljes, hogy érzékelhető!

Ha érzékelhetnők a végtelenséget, vagy megérthetnők, hogy lényegében mi az, úgy könnyű szerrel felfoghatnánk mindent! Megértenők magát az erőt, az életet és tisztán látanók, hogy a világegyetem a maga végtelen, sokféle változa-

taiban is egység! Rögtön belátnók, hogy a tökéletes égítetek sem mások, mint tökéletes érzéseknek az összeségei és azoknak az állandósága. *Nem durva anyagvilágok többé, hanem a megtisztult anyagoknak érzéseit összefoglaló erőegységek.* Az erő pedig az erőérzés által lesz valódi hatóerővé és termékennyé. *Az érzés az, amely valóban örökké élt,* mert ha nem élt volna visszamenőleg is örökké (kezdet nélkül), akkor honnan volna meg intuíciónkban (megérzésünkben) előremenőleg is az örök élet eszméje és hite? *Maga a végtelenség is csak érzés és ezen érzésnek az állandósága és változatlansága által válik örökkévalóvá és végtelenné. Egy élő, vagy létező örök változatlan erőben már benne van a végtelenség és az örökkévalóság fogalma is. Az érző erőben pedig benne lapang már az élet termékenysége, mert csak egy nem érző erő lehet meddő és terméketlen.*

Az örök élet érzése és hite tehát isteni erény, amely teljességében van meg a végtelenség lelkében is és örökké lesz szerepe a végtelenségben.

A hit tulajdonképpen maga is érzés, amely öröktől fogva van. Alap nélkül van, mivel hogy ő maga az alap. Még pedig az egész végtelenségnek az alapja. Hol van tehát a végtelenség? A hitben. És a hit? Az érzésben. És az érzés? Az erőben. Az erő pedig benne van az erőérzésben, mert hiszen az erőérzésből született meg a mozgást végező energia is. Ezért a mozgó energiának indító és szülő okfeje az erőérzés. Mindezek egymásban egységesek és ez az isteni lényeknek a titka. Az indító erőérzés az Atya, a cselekvő energia pedig a Belőle született Fiú. Ez a két erőtulajdonság egymásban elvegyülve adja az életet, mert az élet érzőmozgás!

Ezért elválaszthatatlanok egymástól az erőérzés és az erőmozgás is a színerőben. Ezek csakis az alacsonyabb erőfoslányokban választhatók el egy magasabb külső erőhatás folytán. De még itt is csak ideiglenesen. Átmenetileg! Amely pillanatban azonban külön vannak választva egymástól, akkor rájuk nézve már nincs többé se erő, se érzés, se hit. Nincs élei, nincs végtelenség, csak véges állapot. Gyengeség, hitelenség, sötétség és homály van. Hidegség, keménység és terméketlenség. *Sajnosán tapasztalhatjuk ezt saját természetünkben is.*

Nézzünk csak önmagunkba és vizsgáljuk, vajjon *megvan-e bennünk is az erő és az érzés is?* Rögtön megtudjuk, mert ha megvan, úgy hitünk is teljes és tökéletes hit. *Az ilyen*

hit már tökéletes érzés is, mert hiszi és érzi a végtelenséget is. Ezért, aki a rejtett és már nem érzékelhető valóságokat bírni óhajtja, fejlessze ki előbb magában az érzést, hogy alkalmassá váljék az erővel teljes, de érzékeink elől már elrejtett igazságoknak az elviselésére. Ezekhez pedig csak hit által juthatunk.

Az élet is bennünk csak egy érzés. „Életérzés”, amelyből ered minden mozgásunk. Csak tőlünk függ, hogy ez az érzés bennünk is végtelenné legyen, mert hiszen magunkba fogadhatjuk a végtelen érzést is: az Istent! Az Atyát, Krisztus által!

A végtelenség lelke az Úr Krisztus, Akiben örökké élt visszamenőleg is a végtelenség érzése. Az élet tehát Benne valóságosan örök és végtelen. Átala pedig mindazokban, akik vele egyesülve, Bele helyezik az életüket. Ezen Egyen kívül nincs végtelenség, mert nincs meg a végtelenségnek tökéletes hite és érzése másban, csak Ő benne. Eme végtelenség tulajdonképpen Benne az Atya.

A végtelenség tehát még nincsen meg azok számára, akik nem érzik azt. A végtelenség ugyanis tért nem foglal el. Neki nem kell hely. Mindenütt központ. Minden Benne van. A tér is. Az idő is. Ezért a végtelenség nem más, mint a színerőnek az a tökéletes erőérzése, amely ontja önmagából kifelé a tért és az időt. Érzésének mélyítésével pedig állandóan mélyíti önmagában is a végtelenségnek az érzését. *Ezért nem látta és nem értette meg soha senki a végtelenséget addig, amíg nem érezte oly erősen, hogy annak a valóságát hitte is.* Ez az oka, hogy a tökéletességüket elért égitestek, mint pl. a Nap is, nincsenek meg másban, csak egy érzésben, amely azonban olyan erős és tökéletes, hogy láthatjuk is őt. Sőt, azt véljük, hogy érzékileg is van. Hogy valóban tért foglal el, _ vagyis ott, ahol van, ott más egy időben nem lehet. Milyen érzéki csalódás! *A Napnak nincs anyagteste, csak fénytete van.* Ezért a Nap nem is egy égő anyag — tűzfolyam —, hanem „sűrűdött érzés”, amely önként vette fel testi alakképen a fénytestet.

A Nap, miután tökéletes érzés, már nem térben, hanem Magában a végtelenségben él, amennyiben magában hordozza a végtelenség érzését. A végtelenségnek a tükörképe és látható szimbóluma. Ezt hirdette a Nap himnuszában asszizi szentje is.

Ha mindezt, amit itt elmondottunk, egyelőre hit által nem tesszük a magunkévá. úgy hosszú ideig maradunk még homályban az örök fényességgel szemben és nem lesz örömünk

a világ világosságában. Ezért terjeszkedtem ki ilyen részletesen a hitnek, a megismertetésére, amely az érzés alapja, *Hit nélkül sem az erőérzést sem az élet titkát felfogni nem lehet, miután az élet alapja az erőérzés.*

Már pedig én a hitnek akarok beszélni. Nyugodtan mondom el minden belénk nevelt értelmi előítélettel szemben, hogy a *fénykör külső szélén kívül, a második kör felső (vagyis belső) szélében, a Napoknak és a tökéletes égitesteknek számtalan ezrei és ezrei jöttek létre. Helyük volt bőven. Önmagukban, mert bennük volt a végtelenség érzete, tehát maga a végtelenség.*

Gondoljuk csak el, ha a földünket megszabadítanák az anyagnak minden durvaságától, keménységétől, súlyától, vájjon a tiszta erővé visszafinomult föld számára kellene-e tér, vagy hely, amelyben létezzék? Bizony, a tiszta erő önmagában adja a tért, mert csak az anyag foglal el tért. Vájjon, nem érezné-e tisztult állapotában a föld is megtisztult anyagának minden érzését egyben? Teljességben! A benne valaha létezett összes erőalakoknak a sajátosságait, a lényegét, az anyag érzéseit egyetlen, boldogító érzésben! Mindezek az anyagérzések már egységükben élnek a megtisztult égitestekben, amelyek erő- és érzés-központok. Az anyagnak ezen érzéseit mutatja be színképekben a spektrálanalízis is.

A világtesteknek is az a végcéljuk, hogy anyagtestük durvaságától megtisztulva, épen olyan erőmozgássá és erőérzéssé finomulhassanak, mint a már megtisztult égitestek. Gondoljunk csak a mi saját életünkre. A mi célunk is az anyagtestből való kibontakozás, hogy *megtisztult érzéssé (jóssággá) tökéletesülhessünk.* Ez az egyetlen célja és oka az erőatomok megtestesülésének is; történjék bár ez a megtestesülés akár egy óriási világtestben, akár egy parányi emberi test alakjában.

Mihelyt anyagföldünk visszatisztult lesz minden anyagában erőmozgássá, ez is egységben fogja hordozni magában a légnek egyenletesen mozgó érzését, a víznek lágyágát, ai anyagnak alkalmazkodó engedelmességét. Színeinek megérezett véghetetlen sokaságát, árnyalatainak a színképét, a fénynek, illetve a sugaraknak a színekben való vibrálását. *Szóval a”, összes földi anyagérzéseknek az egységes összhangját.* Ekkor fog a mi földünk is visszatisztulni erőérzéssé, amely állapotaból egykor bukása folytán esett ki. Az őseMBER is úgy bukott el, hogy *érvilágát megtagadva, biztos intuíciónál az értelmi tudással akarta felcserélni.*

Képzeljünk el ezzel szemben egy alantasabb, súlyos, még meg nem tisztult világtestet, amely még az anyagvonalban, tehát térben és időben él. Eme anyagkorlátokból minden élő valóság ki tud emelkedni, mihelyt az erővonalába feltisztulhat, mert hiszen a tér és az idő, amint azt már többször kifejtettem, csak differenciális értékmérők, amelyek mindig csupán azt a különözeti viszonyt érzékeltetik, amelyben a durva anyag a tisztult erővel szemben áll. *Mihelyt tehát az anyag erővé tisztult, nincs meg többé közöttük ez a fokozati különbség. Nincs differenciálódás, tehát nincs se tér, se idő.* Mindezt a „Törvények könyvében” fogjuk igazolni.

A súlyos anyagot hordozó világtest még csak érzékeli, szemléli, és *nem érzi az életet.* Ilyen a mi földünk is. Bukásából még teljesen fel nem tisztult világtest, amely még mindig csak az alacsonyabb anyagvonalban él. Kérdés, hogy egy ilyen világtestről, amelynek vonaltörvénye még csak az érzékelés, egyáltalán felfoghatjuk-e a tökéletes érzés-vonalában elő *égitesteknek* finom életjelenségeit és benső élettüneményeit? Egy példával felelek rá. *Vájjon látjuk-c embertársaink alakján, arcán azoknak az indulatait? Érzésváltozásait? Fel-tétlenül!* Én legalább már nagyon sokszor láttam. *Nem az arcot, hanem azt az érzést, amely az arcon tükröződik. Sőt, amely pillanatban megtaláljuk és meglátjuk az arcot is, nem látjuk többé az érzést. Más az érzékelés és más a megézés. Az egyik külső szemlélet, a másik belső látás (clairvoyantság).* A metapszichikusok kísérletekkel igazolják, hogy ez a világos belső látás (second vue) már a tér és idő korlátain belül felül-emelkedik. Telepatikus megézés. Köznyelven *előérzet.* Metagnomie. *Értelem feletti megismerés.*

Mi ennek a magyarázata? Ami bennünk az imént nézett és észrevette a másik arcon az érzést, az a mi érzésünk volt, mert érzést csak érzés foghat fel. Ezért egy művész sem a szemével, hanem az érzésével lát. *Az érzés bennünk ez a lényeg, amely meg tudja látni a nem érzékelhető valóságokat te.* Az örömet, a bánatot, a lelkesedést, a csüggedést, vagy más egyéb érzést. Mikor pedig ezek mögött az arcot kezdjük szemelni, *rögtön eltűnik az érzés, mert a látásunk csak a testet látja meg.* Így jár az is, aki a Napba néz. Szintén érzéseivel látja azt Napnak. Lelki szemeivel. *Charles Richet* szerint: — *A hatodik érzésünkkel.* Tisztán érezzük, hogy az a felettünk látszó fényes égitest már egy sokkal tisztább és tökéletesebb világ, mint a mi sötét anyagvilágunk. Szinte emelkedik az ér-

zésünk, ha vele kapcsolódhatunk. Mihelyt azonban szemekkel akarjuk vizsgálni, csak sötétséget látunk benne. *Ezért a Napok megtisztult égi érzések, amelyek önként vették magukra a fényburkot és csak fény sűrűsödésük folytán véljük testeknek őket.* Ezt a fénytestet nevezték a régiek asztrális fényttestnek. A test halála után minden életérzés (lélek) ilyen asztráltestben él tovább. Szent Pál szerint: — *lelki testben.*

Hogy a második körben mi lett a feladatuk és rendeltetésük ezen égitesteknek a végtelenség életében, azt világosan megtudhatjuk, mihelyt a fejlődésüket visszamenőleg vizsgáljuk. Látni fogjuk, hogy ugyanazon anyagok és erőalakok voltak, mint a második körben lévő összes anyagok és erőalakok, amelyeknek fejlődését eddigi fejtegetéseinkben magyaráztuk. Természetes, mert hiszen minden világtest az egységes világmasszából szakadt ki. Az ősanysága tehát mindegyiknek ugyanaz volt. De szem előtt kell tartanunk azt is, hogy például a fénykör, mint legfinomabb erőalak, soha sem volt a második kör anyagával ugyanazonos. Ez az oka, hogy közvetlenül, vagyis sugarak nélkül, nem is tud az anyagtestekre hatni, mivelhogy a tiszta erő a durva anyaggal közvetlenül nem kapcsolódhatik. Legfeljebb csak a megtisztult anyag kapcsolódhatik alacsonyabb vonalú erővel, miután már van bennük egy közös erőanyagminőség.

Könnyen megérthetjük most már, hogy miért volt szükség a világmegváltás munkájában Napokra és érzéssé tisztult anyagvilágokra. A fénykörnek átvezető hidakra volt szüksége. Anyagból érzéssé finomult égitestekre, mert ezeknek már van az anyaggal egy közös minőségük, miután ők is anyagból tisztultak erőérzéssé.

Önként kivilágosodik mindezekből, hogy a gyors egyenlettel megtisztult könnyű égitestek lettek azok az erőhatások, amelyek ugyanazonos származásuknál és tulajdonságuknál fogva hivatva lesznek a második korbéli súlyosabb világieseteknek a külső anyagi életét fejleszteni és finomítani. Eredetül: közössége teszi őket alkalmasakká, hogy fejletlenebb testvérjeikkel, a meg durva anyagéletet élő világtestekkel állandó egyesülésben éljenek és azokat táplálják, éltessek és anyagtestüket fokozatosan tisztítsák. *Ezért közvetítők a fénykör és az anyagvilág között az érzékelhető fényttestű égitestek.* Érzékelhető fényükkel bele tudnak már kapcsolódni az érzékelhető anyagba. Így lett a Nap is átvezető erőalak az anyagvilág és a fénykör között.

Mikor a második kör szétszakadozott egyes darabokra (világtestekre), ezzel mindegyik különvált részt mintegy megkönnyebbülve emelkedett a megfelelő fejlettségi vonalába. *Amelyikben pedig egyenletes életfolyam indult meg, az már teljesen alkalmassá is vált arra, hogy egy tökéletesebb és őnala teljesebb erővel, vagy lényvel állandó viszonylatban és egységben élhessen és ezzel való állandó érintkezésének következményeképpen új, élő, valóságos életalakokat hozzon létre önmagán. Növényi és állati testeket.*

S valóban, a súlyosabb és fejletlenebb világtestek úgy élnek a közülük kiemelkedett magasabb vonalú égitestekkel, mintha házastársi kötelékben élnének. Össze vannak kapcsolódva eme *tökéletesebb* égitestekké], akiket mi *Napoknak* hívunk. Átállási nyelven: *isten* *erőknek, trónoknak, hatalmasságoknak!* Ezek az érzésre finomult és tökéletesült erők egy közös háztartásban élnek alacsonyabb testvéreikkel, az úgy nevezett „*naprendszer*ekben”, ahol a családanya a Nap, az anya a Föld, közös gyermekeik pedig az illető világtesteknek az összes élő teremtményei, akik életüket, fenntartásukat, megtermékenyítésüket atyjuknak, a Napnak köszönhetik, aki minden testi szükségleteikről gondoskodik. *A Nap tehát a teremtő igének egyik látható munkaszerszáma.* A legmagasabb fénykörnek egyik teremtő eszköze. Földünk például mint anyagtest, úgy él a Nappal való viszonyában, mint egy nehézkes anya. A Nap az, aki őt fejleszti, gondozza, szeretetével állandóan besugarazza és megtermékenyíti. Ezért *a teremtő ige a mai alacsony földi világunk anyag életére a Nap útján gyakorolja megváltó erőhatásait.*

A szóban lévő égitestek közül kettőt fogunk mintegy kiszakítani, *hogy* azokat, mint bennünket leginkább érdeklő Napokat (élő érzéslényeket) részletesen leírjuk. A két égitest közül *az egyik a mi Napunk, amely világélsünknek minden anyagváltozásait lebonyolítja. A másik, amelyet már szintén ismerünk, látunk és ismerünk: a Szinusz, amely már a Napnál is magasabb, könnyebb és a fénykorhoz még közelebb álló égitest és a föld lelkeinek lelki, vagyis lényegbeli (értelmi) elváltozásait bonyolítja le.* Ezért erőhatásával már nem a föld testi anyagát, hanem *a még tökéletességre nem jutott lelki erőit fejleszti és uralja. A Föld lelki részével van összekapcsolva.*

Míg a Nap a külső alakkal áll egységben és állandó érintkezésben, addig a Szinusz a lényeggel. Csakhogy az utóbbi

érintkezés még nem olyan szembetűnő szoros egység, miután a föld lényege (lelki része) még igen alacsony fokon áll és fejlődésének keletkezésétől fogva igen lassú egyenletben halad előre. Ennek pedig az az oka, hogy *túlsúlyban van a föld anyagában a hegység, amely mint ellenálló anyag, a fényráhatások iránt sokkal közömbösebb, visszautasítóbb, mint az egyenlíthető völgyanyagok.* A föld valóban igen lassú egyenletben tudott csak fejlődni, elkészülni és még később is, mikor fejlődése már bizonyos megállapodásra jutott, egy rákövetkező újabb rázkódtatás (a bukás) ismét csak visszavetette őt. *Sajnos, nem csupán a kezdetleges anyag állapotába, hanem még mélyebbre.* A beállott nagy zavar folytán a fénykör is megvonta a föld lényegétől (lelkeitől) a világosságot és azok a megrázott anyaggal szemben szintén megzavarodtak. Tehetlenné váltak és elbuktak. *A föld lelkei alatt pedig ért-sük a föld anyagából teremtett emberi lényeket.*

Mikor tehát egy nagy lényeket, vagyis csodálatos képességű emberi lelket látunk a földön megtestesülve, tudjuk meg róla, hogy az ő földi élete csak egyik alakja és tüneménye ama láthatatlan egységnek, amelyben a Szinusz a föld leikéivel áll. Ezért a Szirusz ép oly házastársi frigyben él a föld lényegével, mint a Nap a föld anyagrészeivel.

Oh! A Föld nincsen elhagyatva! Magas, fenséges összekötetései vannak. Hatalmas erőkkal áll benső viszonyban. Ért-sük meg ezért, hogy *amikor az a kedves tavasz csodás erejével eljön a földre, akkor valósággal itt van közöttünk egy kedves erőlény és jóbarát.* Egy erőteljes, fenséges *érzésáramlat,* amely a Napból indult ki, hogy itt mindent megtermékenyítsen és új életre pezsdítsen. Fű, fa, virág, állat ilyenkor megindul, szeret, életalakokat szaporít. Ez a termékenyítő *érzésáramlatnak* a hatása a Napból. Az áramlat *érzések* alakjában sugarazódik le a földre, hogy *itthagya közöttünk gazdag ajándékait.* Hogy az ő teljes *érzését,* annak boldogságát, színeit és illatát megossa a föld anyagával. Hogy megnemesítse. felemelje, boldogítsa azt is. Ilyen előkelő, gazdag, bőkezű jóbarát a tavasz. Nem visz el magával semmit a földről, amit sajnálhatnánk.

Utána jön a nyár. Szintén a Napból indul ki a kellő időben. Mihelyt csak jöhet, jön. Mikor a Nap önmagában túltek *érzéssel,* meleggel, fénnel, akkor kitör. Kíárasztja össze-gyűlt *érzéseit.* Meleget, színt és életet. Ezeket *sugara* útján leküldi a szegény megzavarodott hideg földre ma is, hogy an-

nak minden egyes részeit különböző helyeken és időkben állandóan éltesse.

A földben pedig ma ép úgy, mint volt az őállapotában, ismét nincs valódi, élő és életet adó egyenletes önmeleg. Csak gyötrelmet, szenvedést, halált okozó tűz és láva. Mikor a föld, mint megzavarodott anyag, most sem tud még élni egyenletesen a nyári nap melegével, hanem ma is *egyenletlenül, zavart módon vonz magába többet, mint amennyi egyenletes életéhez elég volna, akkor előáll* önmagában a földben egy új időszak: a hervadás, az ősz! Amikor már nem egy új látogató ajándékait találjuk a földön, hanem *a föld helytelen életének és saját zavarainak a következményeit: a pusztulást, a haldoklást, a véget.*

Ha a föld fái, virágjai, csak annyi meleget és vizet fogyasztottak volna, amennyit egyenletes mérték szerint épen kellett volna, óh, akkor erősekké, ellentállókká, egyenletesekké fejlődhetek volna. És ha most is volna a földben egy megtisztult és öntudatra jutott lélek, amely a rothadó testre reáparancsolna: *élj!* akkor nem is jönne a földre hervadás soha. Nem volna haldoklás és halál a természetben sem; mert a haldoklás, a halál és a születés is — keserves, szomorú, fájdalmas állapot. *Csak az élet, a folytonos, állandó, végtelen élet a szép.*

Így adja meg a Nap, amire a földnek testileg szüksége van. Ezt teszi önként. *De mivel önként adja, a legbizonyosabban a mienk. Mert csak egy bizonyos alap van a végtelen élet fejtegetésében. Az, hogy amit adnak, azt önként adják a legmagasabb erők. Ők tehát velünk szemben nem a törvény és az igazság alapjára helyezkednek, hanem a szeretetre!* Például a Nap, vagy más égitestek a mi anyagvilágunkra nézve nem a jog törvényeit követik, mert ők a törvény alapjai. Tulajdonképpen Isten a törvény, de miután ők teljességgel benne Vannak már az Istenben, tehát az Isten vagyis a törvény is szintén bennük van teljességgel. Ezért *a Nap sem a törvény erejénél fogva melegíti át a földet, hanem önként.* Ez az önkéntesség az, ami a földet megnyugtathatja. Ki fogjuk majd mutatni, hogy ez az önkéntesség a Napban, a mi égi testvérünkben sem más, mint *a szeretet, amely egyedül biztos alap az élet számára.*

Hogy eme kitörésünk teljes legyen, megemlékezem legutoljára a *Legelsőről* is. Újra behelyezem a világegységet az *Úr Krisztus* alakjába. Már is bizonyos várakozással kérdegetnénk:

— Ha a lényeknek, vagyis a léleknek és az értelemnek, amely szintén nem élhet mozdulatlanságban, hanem figyelnie, kutatnia, vizsgálódnia és folytonosan mozognia kell a világság után, hogy önmagánál többet és nagyobb igazságokat találjon, mint amije már van, — megvan a maga élettársa és segítője a *Szinusznak* földre küldött és itt megtestesült lelkeiben, hát akkor csak a legfontosabbnak, a legmagasabbnak, Akit már öröktől fogva valónak ismerünk és Aki már nem csupán alak és test, hanem maga az *életalap*, a *minden*, az *érzés*, hát vájjon csak Annak ne volna a föld érzéseire állandó hatása? Vagy talán a föld érzései olyan teljesek már, hogy ilyen fejlesztő élettársra ne volna szükségük?

Nemde, *mihelyt az érzés már teljes, akkor már állandó és változatlan?* Ha pedig változatlan, akkor már ugyebár önmozgása sincs többé? miután minden mozgás változás. Emlékezzünk csak vissza életünknek egy tökéletesebb pillanatára, amikor érzésünkben elmélyedve tudtunk élni. Vaj ion, e pillanatban nem éreztük-e, hogy bizony}^ állandóságban, vagyis változatlanságban élünk? Minden szó, cselekvés és mozgás nélkül tűntek el bizonyos pillanatok és mi ilyenkor időt nem érezve, éreztük a nyugalom állandóságát. Az érzés ugyanis, ha teljes, áll és nem terjeszkedik, hanem betölt. De mozdulatlanságából az érzés is önként megindulhat. Mehet oda és viheti önmagát, vagyis érzéseit oda, ahová csak akarja. Mindezt önkéntes elhatározásából szabadon cselekszi, mert *a tökéletes érzésnek* nemcsak hogy nincs szüksége mozgásra és ebből kifolyólag érintkezésekre, egyesülésekre, hanem amint mi az érzést ismerjük, mindezek ellenkezik is az ő természetével, amely *állandó, mozdulatlan és változatlan*. Tudjuk már, hogy a *színerő érzésének (az Atyának is) ilyen a természete*.

A föld lelkeinek az érzése azonban még nem tökéletes és azért nem is állandó és változatlan, hanem értelmével és anyagával összezavarodva, még mindig egyenetlenül mozog. *Ezért a földi érzésnek még mindig van vágya, vagyis mozgása és érintkezése*. De hogyha a tökéletes és teljes érzés természete a mozdulatlanság és változatlanság, vájjon miért indult ki akkor önként az isteni érzés változatlanságából a Fiú. hogy a tökéletlent megteremtse és a vele való egyesülés által megindítsa a külső életben a mozgást? Csak egy válaszunk van rá. Miért indította meg a színerő érzés (az Atya) Önmagából a mozgást? Miért szülte meg az Ő egyszülött Fiát? A színerő

energiáját? *Jóságának a túteléséből!* Az Atya példáját pedig utánozta a Fiú és minden belőlük leszármazott más érzés. *A Fiú is önként testesült igévé, hogy a tökéletlent tökéletesítse, hogy vele egyesülve, azt felemelje és ne engedje őt Önmagához hasonló más tökéletlen érzéssel egyesülni, nehogy tökéletlenségük összetételezéséből ennek a sokszorozódása álljon elő.* A legtisztább érzés az isteni életkörből indult ki az *Ige* alakjában. A „*Legelsőből*”, Akiben az isteni érzés még teljes és tökéletes volt. *Az Úr Egyszülöttjéből: Jézus Krisztusból*

Akiben már valaha csak egy pillanatra is érzés teljességre jutott, bármilyen érzés volt is az, az fel tudja fogni, minő áldozat lehetett az, mikor az Úr egy végtelen tökéletességű isteni életézéséből, amely eddig mozdulatlan és álló érzés volt, kiindult és önként felvette mint Ige a mozgás, a változás, a szenvedés, sőt a halál állapotát. Gondoljuk csak meg, mit jelent az, hogy a legboldogabb pillanatok változatlan érzését feladjuk és önként felcseréljük haldoklásért és halálért. *Ezt cselekedte végtelen mértékű önfeláldozásából az Úr Jézus. Megindult önként, hogy elhagyja az összhangot, a boldogságot és egyesüljön a föld lelkeinek tökéletlen, gyötrődő és szenvedő érzéseivel. Hogy átvegye ezeket mindazoktól akik átadják Neki. Ő mind elbírja. Önmaga fogja hordozni. Kicszeréli fájdalmas érzéseiket ama végtelen boldogság kimeríthetetlen kincstárából mindazon édes és magasztos érzésekkel, amiket Ő önként elhagyott. Kicszeréli békével, megnyugvással és lelki összhanggal. Ő pedig maga viszi tovább mindnyájunk helyett a keresztet és vele együtt az átvett tökéletlen szenvedések érzéseit.*

Így van a föld lelkei érzéseinek is élettársa az *Úr Jézusban*, Akivel egyesülhet és vele élhet boldogságban és állandóságban minden földi érzés. A többi égitestek, vagyis érzéssé visszatisztult öslények már csak követői lehetnek az *Úr Jézusnak*. Ki-ki a Tőle kapott erejét és békességét viheti csak bele abba a házastársi viszonyba, amelyben az *Úr Jézus* egy alacsonyabb világtest megváltásán munkálkodhatik. A végtelenség életében az *égitestek* az úgynevezett *Napok*. Egy-egy világrendszer fenntartó és tisztító erőlényei.

Ne tévesszen meg bennünket, hogy külső alakjaikat is érzékelhetjük. Nem az érzésnek van szüksége alakra és testre, hanem az érzésnélküli anyagnak. Még helyesebben, *az anyag létének és visszatisztulásának van szüksége rá, hogy a végte-*

lenség megtisztult érzései alakot öltsenek. Ezért az égitestek az anyag visszafinomításáért jöttek fénytestükkel létre, hogy így testileg is képesek legyenek hatni a kizárólagosan testi anyagra.

A NAPNAK, MINT ELSŐFOKÚ ÉGITESTNEK, AZ ÖNÉLETE.

Az égitestek életét még a legtökéletesebb fejlettségükben is csak az anyagból kiindulva kell vizsgálnunk, mint ahogy valójában ők is az anyagból fejlődtek ki. Mikor tehát a bennünket leginkább érdeklő Napatyánknak a keletkezését, fejlődését és befejezett kialakulását vizsgáljuk, szükséges, hogy egy hatalmas anyagtömböt képzeljünk el, amelyet szintén a második fénykitörés szakított ki valaha abból az egységes anyagmasszából, amelyet a tűzfolyam világtestekre darabolt fel. A Nap anyaga azonban nem véletlenül, hanem lelki okoknál fogva kizárólagosan egyenlíthető, puha, lágy anyagból állott. Nem voltak benne hegységek és ezért anyaga is simább, porhanyóbb völgy területekből és lapályos síkságokból képződött. Túlnyomóan fehér volt, a színek sokasága nélkül Könnyen elképzélhetjük, hog)? eme finom anyag körében a többi erőalakok is gyorsabban tisztultak és teljesen megváltozott, új tulajdonságokat nyertek. Elütő sajátságokat a második körbeli durvább anyagtömböktől, amelyekben még túlsúlyban volt az ellentálló, kemény anyag. Vizsgáljuk csak egyenként őket.

Nézzük először is a légmozgást, amely az elsőfokú égitesteknél most már tökéletes anyagot ölelhetett körül. Igen, körül! mert amikor a Nap anyagtömbjét a második kitörés tűzfolyama az összanyagból kivágta, akkor mind a két oldalon új út nyílt meg a légmozgás számára, amely utakon ellenállhatatlan erővel tódult mind a két irányban felülről lefelé « légmozgás és az egyes anyagtömböknek alsó felén ismét összecsapott és azt megpörgette. Ez a pont, ahol a légáram egybefolyt és egymásba ütközött, lett az égitesteknél az úgynevezett „ható pont”, amelynek irányából minden súlyosabb Világtestre, amely e ponttal szemben helyezkedett el, csak bizonyos mérsékelt erőhatást tudott gyakorolni.

A Napnak eme légfolyami ütközőpontja irányában helyez-

kedett el a mi földünk és ez az oka, hogy itt, bár egyenletes, de azért mégis lassúbb egyenletű a hőmérséklet, vagyis hőhatás. Innen van az is, hogy a földön, bár többé-kevésbé jól ismert okoknál fogva, a hőmérséklet különböző, de azért sohasem olyan egyenletlen, hogy bizonyos anyag élet hozzá alkalmazkodva ne létezhetnék benne. Vannak azonban világtestek, amelyek nem ilyen mérsékelt erőhatás pontjáról kapják a Nap testi melegét, hanem olyan pontokról, ahol a Nap légköre már teljes egyenletben mozogván, teljesen megritkult és megfinomult. Ennek folytán a Nap érzéssűrűdéséből létrejött hő, amely már nem csupán testi tűz, hanem átmenet a lelki és a testi hő között, oly áthatóan és oly erővel sugározza szét az ilyen világtestekre, hogy ezekben az anyagélet nem a földéhez hasonló mérsékelt egyenletességgel ment végbe, hanem az erős reáhatás folytán bizonyos gyors egyenlettel és a földtől igen elütő külső formákban. Eme világtesteken az erősebb fényhatás bizonyos anyagrészeket már előbb megsemmisített, mielőtt rajtuk a szerves élet kialakult. Ezért a rajtuk keletkezett testek anyaga egészen más összetételű lett, mint pl. a földön.

Térjünk azonban vissza a Nap keletkezésének az elejére!

Mihelyt a légmozgás a Nap anyagát körül ölelhette, akkor a Nap anyagának az alsó részén lévő ősmozgás hideghangjai már csak igen mérsékeltten folyhattak a Nap légfolyamába. Később pedig, mikor a Nap anyaga gyors egyenletben tisztult, könnyűdött, olyan magas vonalba emelkedett a többi Súlyosabb világtestek fölé, hogy a mélyen alatta működő ősmozgásnak már nem volt alkalma hideghangjaival elárasztani, miután ezeket az alantasabb vonalú világtesteknek légfolyama útjuk közben elfogta és magába olvasztotta. Ezért a Nap légfolyama zavartalanul végezhette egyenletes légmozgását és ez volt a legelső kedvező légmozgás a Nap anyagéletében. Fokozta ugyanis benne az egyenletességet, vagyis állandóságot.

A második ilyen változás a Nap vízállományában történt. Ez is változatlan egyformaságba jutott, miután a felmélkedett Nap vízállománya az ősmozgás hangjaival többé nem gyarapodott. Újabb súlyosbító anyagalakulás tehát a Napba nem került többé.

Igaz, hogy a Nap vízállománya amúgy is igen nagy volt. Hiszen tudjuk, hogy hajdan, a második kör egységes életének az idejében az esőszakadások víztömege inkább az egyenletes völgyekben gyűlt össze és annak különben is porhanyó anya-

gát aláztatván, beleszivárgott az anyagba. Miután továbbá a völgyek fölött a légmozgás sem volt olyan egyenetlen, azért ennek a hatóereje sem nyomta le a földre a légfolyamban összegyűlt és fenntartott vizet. Láthatjuk mindezekből, hogy *a Nap anyagában és légfolyamában egy hatalmas vízkészlet létezett, amely azonban a fény ráhatása alatt gyors egyenletben teljesen megtisztult. Úgy annyira, hogy a Napban súllyal bíró vízről ma már szó sem lehet. A Napban megvan a víz érzése, megvan a víz ereje és annak minden tulajdonsága, A Napban a víz betölti az élet feladatát. Működik hatóerejében, de nincs meg az anyagúban. Megvan „az érzésében” és ebben az érzésben van az erő, az élet. A Minden!*

A harmadik változás a Nap földanyagában történt a vízzel és a léggel egyidejűleg. Ez is gyors egyenletben fejlődött és visszafinomult azzá, amiből eldurvult. Ősmozgássá lett. Egyenletes és ellenállhatatlan tulajdonságú erőresszé. Egyenletességénél fogva pedig bizonyos érzésre és értelemre tett szert. Ezt az érzést neveztük az anyagban anyagérzékenységnek. Az érzés legalacsonyabb fokának. Az anyag értelme pedig az ő alkalmazkodási képessége, vagyis engedelmessége. Ellenállhatatlansági tulajdonságánál fogva képes volt paránymozgásra is. Csak önmelege nem volt, ellenben anyagtermészetének főtulajdonságát, a súlyérzését mégis megtartotta.

A Nap tehát feltűnő gyorsan tisztult anyag atomokká, azután ősmozgássá, de anyagsúlyát, ami volt, érezte és érezni is fogja, amíg csak érezni fog, vagyis egyenlet lesz benne.

Az anyag ugyanis még megtisztult állapotában is csak akkor van az igazi helyén, ha súlyát, ami már érzékelhetőleg nincs ugyan meg, mégis érzi. Érezni pedig valamit annyi, mintha az a valóságban érzékelhetőleg és tapinthatólag meg p volna. Mert az érzés az, amely él és érez, a test pedig tőle elkülönítve csak halott. Ez a valóságban nem létező, de mégis folyton érzett súlyérzés az, amely a Napot helyén fenntartja. Ezt a súlyérzést nevezzük erkölcsi nyelven: alázatosságnak!

A végtelenség életében mindenkinek és mindennek súlya uolt az egy Istenen kívül, Aki által lett a súly is. Hiszen tudlak már, hogy a súly sem más, mint differenciális értékmérő. Csak úgy, mint a tér. Jelzi az anyag visszatisztulásában az értékkülönbözeteket. A fokokat és életvonalakat, ahová az |nyag erővé való visszatisztulásában már eljutott. Csakhogy |míg a tér az értelemre, addig a súly az érzésre hat. Ezért torony és igazság szerint a végtelenségben mindent és minden-

kit nem a könnyűsége, hanem *súlyérzése (alázatossága) tart fenn*. A Napot is az égitestek között súlyának (alárendeltségének) az alázatos érzése tartja fenn. Kérdés most már, hogy az anyagát mi tartja fenn?

Ismételjük, hogy *a Napnak már nincs a mi fogalmaink szerint való anyaga, „csak anyagérzése”, amely a tökéletessé tisztult anyagnak a fényteste*. A Nap gyors egyenletű fejlődéseben *az anyaga is elérte finomodásának a tetőfokát*. Így pl. a légköre is amryira megkönnyűdött, hogy szintén *tiszta anyagérzéssé vált*. Hasonló elfinomult érzéssé lett a vize is és így járt *a földanyaga is*. De hát ilyen körülmények között keletkezhetett-e a Napban egy bizonyos élő alakulás? És hogyha van ilyen, hogyan organizálódhatott anyag nélkül ott az élet?

Miután tudjuk, hogy a Nap az élet teljes egyenletére és tökéletességére eljutott állandóság és változatlanság leit, amelyben már *új alakulások és elváltozások sem testi, sem lelki törvény erejénél fogva nincsenek*, ennél fogva a fenti kérdés szinte feleslegesnek látszik. *Miután elérte tökéletességét, tehát tökéletes lét lett, amelynek benső változásai már nincsenek*. Nem is kell, hogy legyen. *Egy állandó, boldog lét érzésében élhet*, mint aki pályáját már megfutotta és a harcot győzelmesen kiállotta. Ezért nem is lett benne semmiféle új, másodrendű életalakulás. *A Nap egy egységes egész. Bevégzett egység, tehát nem lehetnek különálló részei*. Tökéletes egész, amely részeit önmagában egyesíti.

De azért nem lett meddő és tétlen. Hiszen *érzés volt; sőt, volt még benne testi is, mert megvolt a súlyérzése*. Ezen háromságában *nem maradhatott meg tétlenségben*. A legtermészetesebb, hogy ez a nagy egység megnyíljon minden tiszte erő, érzés és gondolat részére. *Minden, ami könnyű és aminek lelki szárnyai vannak, bele mehet, benne élhet*, miután a Nap már fejlődését befejezte és elváltozása már többé nincs. *Anyagi szempontból semmivé vált és mint fény testbe öltözött erőérzés, átadta magát a megváltás céljaira*.

Oh! milyen könnyű lett volna ezen égitestnek, amely testi értelemben már nem is létezik, megmaradni az ő állandó érzésében és fénytestöltés nélkül *eltűnni az érzékelés elől*. Ő azonban *önként változott át alacsonyabb valósággá, amint a környező világtesteknek éppen szükségük volt*. Örök példa, hogy a tökéletes érzés, ha kell, képes durva anyagba is öltözni. Ezt tette a Nap is, mikor kifelé hatni kezdeti. *Önként öltö-*

zött fényttestbe és önmagában megindított érzésbuzgásával állandóan fejlesztette tőle távol eső testvéreit

Első ténye volt az *önátengedés*. Megnyitotta önmagát. Lét-rehozta az anyagi tusában és harcban kifáradt erők, érzések és gondolatok számára azt az átmeneti üdülő és pihenő helyet, ahol *már nincs ellentét, küzdelem; csak egyenlet, boldogság és béke!*

Oh! ezt az előnyt, adományt és segílyt már *meg tudja sejteni a földi ember érzése*, gondolata és ereje is, mikor a földi salakban és sötétségben kimerülve, *feltekint a csillagos égre*. Az a szomjas vágy, amivel a földi érzés, gondolat és erő felemelkedik az égitestek felé, bizonyosság nekünk, hogy ott, ahol a fény, az erő buzog és ahol annak forrásait sejtjük, ott fogunk egykor mi is megpihenni, felüdülni és ismét megerősödni. Megtöltözünk benne új életenergiával. *A kifáradt és a megterhelt lélek már is szinte ösztönszerűleg veti fel tekintetét az égre. Onnan vár enyhülést Loyolai szent Ignác-ról* olvastam, hogy ez a mély érzésű, elmélkedő lélek éjjelenként órákig nézte a csillagos eget és ez őt mindig felüdtette, így van és így lesz ez veled is. szegény küzdő ember-társam, csak ne szűnj meg soha oda felfelé vágyakozni!

A Nap érzésbuzgásának következménye lett az is, hogy bevégezett állandóságából önként kimozdult és végtelen biztonságga vitte magával a súlyosabb világtestek alakjait is. Egyenletesen és körben. A magas égitestek tehát álló érzésükből önként indultak meg. Szabad akarattal csatlakoztak a megváltáshoz. Ennek következménye lön ösmozgásuk és kifelé való erőhatásuk. Mint hajdan a fénykör, úgy az anyagokban már visszafinomult égitestek (öslények) is fénykörökké alakultak ki és sugarakat kezdtek kibocsájtani magukból. Csak-hogy ezek már nem voltak olyan természetűek, mint a fényköri sugarak, hanem bizonyos anyagszerűség is volt már a lényegükben és a működésükben. *A testi fényben már sokkal több az anyagminőség, mint a fényköri fényben, ezért érzékelhető is.*

Természetes, hogy *hatásaikkal kizárólag az anyagvilágot akarták fejleszteni*. Ezért a Napok sugaraikkal leginkább azon erőalakokra kezdtek hatni, amelyek inkább anyagok, mint lényegeg, vagyis erők voltak. Így pl. kevesebb változási idézlek elő a világtestek légfolyamában, mint a sokkal anyagiasabb és súlyosabb vízállományukban, vagy úgynevezett földanyagban. Inkább ez a két utóbbi volt munkafelada-

tuk, mert a *légfolyam finomítása és tökéletesítése már magasabb fényhatások munkája volt: a fényköri sugaraké!*

A Nap bizonyos egyoldalú testiséggel hozta létre a vele összekapcsolt súlyosabb világtesteknek az alakításait. Ezért az illető világtestben nem egyszerre jött létre minden rendű és rangú életalak. *A növényi, állati és emberi* testeknek a keletkezése, hanem *lassú egyenletben egymás után*. Mindezekre később fogunk rátérni.

Hogy sorrendet tartsunk, hagyjuk el most az égitesteknek saját külön világát, mert ezentúl úgyis csak kapcsolatban találjuk meg őket azon súlyosabb világtestekkel, amelyekkel együtt élnek. Ezek közül is kiválasztunk egyet, amelyről különös részletességgel fogunk majd beszélni. A hozzánk legközelebb állót, vagyis a mi földünket. *Most pedig ismét visszatérünk az időpontra, amikor a második kitörés az egységes anyagmasszát részekre szaggatta.*

A VILÁGTESTEK OSZTÁLYOZÁSA.

A szétszaggatott anyagtömbök legfelsőbb csoportját az égitesteket, már felkísértük az égi világba, ahol mint megfinomult anyagérzések hatnak termékenyen a súlyosabb világtestekre. Nézzük most a középfokúakat, mert a szétszakadásból háromféle anyagtömbök állottak elő:

1. *Olyan testek, amelyekben több volt az egyenlíthető anyag. Ezekből lettek a legfelsőbbek, vagyis a Napok.*

2. *A középfoknak, amelyekben egyensúlyban volt mind a két erőtulajdonság. Úgy az egyenletesség, mint ellenállhatatlanság. Ezek lettek az átvezető kapcsolatok a felsőbb és az alacsonyabb csoportok között.*

3. *A legalacsonyabbak, amelyekben az ellenállhatatlanság volt túlsúlyban.*

Így leit a második kör egységes anyagvilága három alkörre felosztva. A középfokú csoportból szintén számtalan ezer és ezer jött létre, amelyekben a két anyagtulajdonság már bizonyos összhangra jutott és így az élet is egyenletebben indulhatott meg bennük. Ellenben a legalsóbb világtesteknél az ellentálló anyag volt túlsúlyban és azért először is ennek a túlsúlynak kellett megszűnni, mert addig nem indulhatott meg bennük termékeny élet sem, amíg önmagukban anyagösszhangra nem jutottak. Ezek a világok, mint leg-súlyosabbak, legalól kerültek a második körben. Elhelyezkedésük sorrendje ez volt: — Legfelül az egyenletesek, középen az egyensúlyban lévők, legalól az ellentállók.

Az utóbbiak már helyzetetésüknél fogva is csak nagyon nehezen tisztulhattak, mert a középső helyet elfoglalt világtestek nagyrészt felfogták a felsőbb égitesteknek, valamint a mindenek felett lévő fénykörnek lefelé ható tisztító sugarait és csak mérsékelten bocsátották ezeket az alsóbb és súlyosabb világtestekre.

A középfokú anyagtestek voltak tehát azok, amelyek a legteljesebb egyenletű erőhatások irányában helyezkedtek el és így gyorsabban is tisztultak. Ellenben az alsóbb fokúak azon hatópont irányában helyezkedtek el, ahol az égitestet körülölelő légfolyam két oldalról egymásra tolulva ütközött. E ponton az erőhatás mérsékeltebb volt.

Vizsgáljuk most először, milyen egyenletű és természetű volt a középfokú világtestek gyors fejlődése, amelyek közé tartozik pl. a Mars is. A mi Naprendszerünknek egyik testvérbolygója.

A Nap közvetlen erőhatása, amely rája tűzött, kizárólag anyagi volt. Gyors, érzékies melegének erejével, amely bizonyos ellenállhatatlanságnak a jegyében tudott már hatni a Mars anyagára, miután már megtisztult erőhatás volt. *elsősorban is megsemmisített benne bizonyos erőfajú anyagrészeket.* Főleg azokat, amelyekből később a súlyosabb világtestekben, tehát a mi földünkön is *a vér képződött.*

Mindaz az anyagrészt, amit a földön a vérben megtalálunk, már nincs meg a Mars anyagában, mert ezeket az erővel teljes Nap-meleg közvetlen reáhatásával megsemmisítette. Már pedig azért, mert a Nap teljes tökéletességre jutván, ezek a véralap-anyagrészek benne egy *ellentermészetű érzéssé finomultak, amely megsemmisítő ellenmérge a vér anyagának.* Mivel pedig a Nap feltisztult testi erő volt, tehát testi törvény alapján élve, használhatta kifelé az anyagtestekkel szemben megsemmisítő erejét is. Valaha majd kísérletileg fogják igazolni, hogy a napsugarak, habár ma még egyenetlen légfolyami mozgáson törnek is keresztül, mégis *képesek már a földön is a vér anyagára megsemmisítőleg hatni.*

Az anyagvilág élő testeinek között a vér anyaga az, amely őket egymástól megkülönbözteti a szerint, hogy ez a vér megvan-e, vagy nincs meg benne? Sőt, még az életalakok testi osztályozása is a vér minőségétől függ. Ezért, mikor a középfokú világiesteknek a keletkezését és fejlődését vizsgáljuk, ugyanazon időpontból kell kiindulnunk, ahonnan már az égitestek vizsgálatánál is kiindultunk. A világmassa felaprázásának az időpontjából, amelyei a második tűzkitörés végzett. De ezen középfokú világtesteknek az élettörténete mégis csak ott kezdődik, mikor bennük az égitestek hősugarai már megsemmisítették mindazon erőalji anyagrészeket, amelyek a súlyosabb világtestekben a vér anyagának alapjaivá lettek.

A szétszakadás pillanatában a másodfokú világtestek bizo-

nyos összhangba jutottak önmagukban. Annyi volt a súlyérzésük, mint amennyi az egyenlíthetőségük érzése. Ezáltal bizonyos könnyűsége tettek szert, amelyet főleg a légfolyamuk érzett meg. Ez sem annyira az érzésével, mint inkább a testével, mert az anyagnak nem lévén többé reá túlnyomólag ellentálló visszahatása, tehát a légmozgás külső élete (mozgása) is korlátlanabb és könnyebb lehetett. Ezáltal mozgató ereje is fokozódott. A gyorsabb mozgattatás pedig az anyagtömbökben is, (amelyek e pillanatban szakadtak ki a második kor egységes anyagából) bizonyos fokú emelkedést eredményezett.

Mihelyt az illető anyagtömb helyéről emelkedni kezdett, a fölötte mozgó légfolyam is ép úgy körülölelte, mint ahogy ezt az égitesteknél is láttuk. A delej ugyanannyi súlyú anyagot kapcsolt össze a légfolyamukkal, mint amennyi súlya ennek volt. *A delej törvénye, hogy teljesen egyenlő testeket, tényeket és lényeket kapcsoljon össze. Később majd látni fogjuk, hogy ugyanaz a delej, amely ez időben a hasonlókat vonzotta és összeszetartotta, majd, ha egykor a második körben is létre jön az ellentét, hogyan fogja az ellentéteket is egymáshoz vonzani és ugyanezeket az összhangzó lényektől, testektől és tényektől ismét eltaszítani.* Világos ezekből, hogy amilyen tényleges súlya volt az illető anyagtömbnek, ugyanolyan súlyú lángfolyam kapcsolódott vele össze a delej által.

A légfolyam, a delej vonzása folytán a kezdetben szabálytalan és még nem tisztán gömbalakú anyagtömb körül összecsapott és azt megpördítette. Szorosán körülölelte és minthogy az anyagtömb szélén mintegy befelé tartott, megindította a világtestek körforgását. *A körforgás pedig külső alakváltozást is eredményezett az illető testekben. Szabálytalan éles körvonalaik, amelyek helyenként, mint sarkok meredtek bele a befelé tartó légfolyamba, az erőteljes légmozgás reáhatása alatt lassanként lekoptak és az anyagtömb is enyhébb gömbalakká vált.* Sőt, a gyors egyenletű mozgásban csökkenni kezdeti a helyek ellenállósága is. Szükség volt rá, mert mielőtt a későbbi anyagfinomodás létrejött volna, a 2-ik fokú világtestekben, nekik is el kellett előbb veszíteniök anyaguk szilárdságát, amely bennük folytonos ütközeteket és keményedést tartott fenn.

Az első ilyenmű változáson a vízállományuk ment keresztül. Nézzük csak, minő változáson és minő lesz benne a víznek szerepe? *A felemelt anyagtest körül a légfolyam, amely hajdan fölötte hullámozott egy végtelen, körben, mégpedig mindig egyirányban, vagyis ha kelet felé fordulva szemléljük, jobbról*

balra, most már a legtokéletesebb súlyegyenletben vette körül az anyagtömböt. Már *nem csupán az anyag fölött keringett jobbról balra, hanem kétfelől lefelé is tört és a légáramlatok egymással összezsaptak és ütköztek az anyag körül. Fenn-nek nevezem az égitesteknek a fénykör felőli oldalát Lennt-nek a súlyosabb világtesteknek és az alattuk lévő ősmozgásnak az oldalát. Hajdan, míg a világegyetem összes anyaga egyben volt, addig a körülálló erőalakokat egymásfölött rétegeződve egy sík korongban egységben látjuk.*

Körülbelül így szemlélhetjük elhelyezkedésüket:

A fénykör alatt volt a legfinomabb anyagkör: a mozgó légáram köre. Ez volt az akkor létező anyagvilágnak iegfensőbb, vagyis a legbensőbb lényege. Közvetlen alatta volt, mint 2-ik réteg az egységes és még szét nem darabolt világmassza. Tudjuk, hogy ezt az anyagréteget a képződmény megpuhított felületéről tépte fel a rendszertelen ősmozgás kitörése. A sugarak által már meglágyított 2-ik réteg ekkor vált el a képződménytől: az alantosabb 3-ik anyagrétegtől. A fényköri fény ezt a megpuhított réteget a légmozgás erejével tépte fel a képződményről és felemelte a könnyűségének megfelelő magasabb életvonalba. Ezáltal egy újabb tér nyílt az anyagvilág körében. A képződmény és a föltépett földréteg között, amelyet azonnal betöltött az ősmozgás hideg hangjaival. Ezen ősmozgás alatt találjuk a még erőtől érintetlen ősképződmények sötét, hideg, összedermedt holt anyagát: a 3-ik réteget. Ez alatt pedig újra az ősmozgást, mert hiszen ez hozta létre a képződményt is. Belőle indult ki tehát minden erőrezenet, amelynek elanyagiasodásából állott elő a képződmény is. Egyedül az erő végtelen, amely önmagában adja a tért minden más valóság számára. így kapcsolja bele az ősmozgás az egész külső anyagvilágot az abszolút erőbe. Vallási nyelven: — A teremtett külső vilá.c.f a Fiú mindenható erején épült fel, Ő pedig az Atyától született méff az örökkévalóságban.

Az ősmozgás tehát, mint kezdők megelőzte az anyagvilág őselemeinek a létezését is. Természetes, mert hiszen mindezeket ő teremtette a saját erőmozgásával. Ezért az anyag nem is örökéletű. Kezdeté volt és vége is lesz. *Csak az erőnek van örökös élete. Az anyag pedig csupán az erőmozgás tüneménye. Erőrezeneteknek az összetapadása dermedt képződménnyé, amelyen összeütközésük folytán egymást kölcsönösen megbénították. Elvesztették az erejüket. Új életre ezt a képződményt csak a fénykör két kitörése hozhatta. Tudjuk, hogy az elsőből*

kialakult a légkör, amely a sugártűzés által meglágyított képződmény felszínét föltépte. Mikor pedig a 2-ik fény köri kitörés tűzfolyama keresztültört a légfolyamon, a képződményről feltépett anyagmasszát világtömbökre szaggatta szét. Ezen a felémelt egységes anyagkörön is áttörve egy újabb ösmozgásba ért bele, amelynek a hideg hangjaival összevegyült. Innen rohan le azután a képződménybe.

Az anyagtömb alján összezsapó légfolyam érintkezési pontja lett az a hatópont, ahol a rohanó légáramlat kétfelől egymásbacsapva, a világtesteket megpördítette. Az összezsapás hozta létre körforgásukat. Ezért minden világtest, amely körforgást végez, időben él Folytonos változás egymásutániségében, vagyis időszakokban. *Csak azok az égitestek, amelyek már testileg és lelkileg állandóságban élnek és nem vesznek részt önként a megváltás munkájában, azok élnek változások nélkül Időnkívül.* Nincs se estéjük, se reggelük. Időszakokra van osztva a Nap élete is, a Mars-é is. De nincs pl. a Hold-é, amelyről majd máshelyütt elmondjuk, hogy nem vesz részt a világ evolúciójában: *az együttélésben.* Ellenben a Mars anyagában egyensúlyban — összhangban — volt a két tulajdonság és ezért még az ösmozgás felőli alsó oldala se volt olyan durva, hideg ősképződmény, mint a tömörebb és vastagabb világtesteké.

Anyaga vékonyabb lévén, a felülről jövő fényköri fénysugár jobban átjárhatta még az alsó felét is. Ezért már az ösmozgás szomszédságában sem volt többé hideg és kemény. És háár alatta az ösmozgás még mindig ontotta magából a rezzeneteket — hideghangokat, — de ezek már nemcsak a felső légfolyamot táplálták vízyanaggal, hanem két tulajdonságukkal átmentek a felettük már átmelegült anyagba is. Belemehettek pedig azért, mert ez az anyag már nem volt természetükkel teljesen ellenkező, miután benne már az élet feltétele, a melegség is jelentkezett. Oh! E hangok itt az anyagvilágban sem változhattak egyelőre mássá, mint aminővé származásuknál fogva lehettek: — sűrűdésre hajlandó hideg, folyékony salakká. Egy szóval *vízyanaggá!* Ezt azonban az anyagban már *elhelyezkedett fény melege állandóan tisztította és így az anyagban nemsokára földalatti források fognak keletkezni,* amelyek a felülről is rájuk hulló esőszakadásoknak a vízyanagával mindinkább bővültek.

Ez áll valamennyi világtestre, amelynek még szüksége van

vízre, mint érzékileg létező valóságra. Szüksége pedig addig van rá, amíg ellenálhatatlansága túlsúlyban van.

A középfokú világtestekben azonban ez a túlsúly lassanként egyensúlyvá változott Csakhogy az egyensúlynak is lehet káros következménye. Próba esetében az ilyen világtest közömbös maradt volna, mert az ilyen természetre a próba sem lett volna határozott, egységes, világos és félremagyarázhatatlanul tisztia, hanem csupán kétoldalú eredmény. Már pedig a végcél, hogy a próbák eredménye egy legyen és ennek indítója az egyenletesség legyen. Ezért még nem elég, ha egy testben, tényben vagy lényben a két erőtulajdonság „egyensúlyban” van. „Túlsúlyra” kell jutni bennük az egyenletességnek, mert ez az érzésnek, az erőnek, szóval az Atyának a lelki alakja és így közelebb áll Hozzá, mint az ellenálhatatlanság, amely a szín-erőnek csak a testi alakja. Még a jótékony, termékeny, élő meleg (a Szentszellem) is csak úgy származhatott a színerő energiájából, ha ezt sűrűsre az erőérzés indítja és vele elvegyül.

Mindenben az egyenletességet kell tehát előbb megszerezni, biztosítani és akkor az ellenálhatatlanság magától változik át jótékony meleggé. Ezért volt az egyensúlyban lévő világtesteknek is szükségük vízre, vagyis egyoldalú, kizárólagosan egyenletes és alkalmazkodó erőalakra, amely valóban már két irányból gyűlik testük anyagába. De a két irányból jövő vízanyag nem lett kétszerese az előbbi helyről, vagyis a légfolyam alól leszakadt esővíznek, hanem ugyanannyi. Testi törvény ugyanis, hogy a vízanyag az élő testben csak fél olyan súlyú lehet, mint maga az anyag és fél olyan súlyú, mint a vele összekapcsolt légfolyam. Csak, ha majd az illető test kiemelkedik már a testi törvények hatalma alól, akkor növekszik benne a folyékony, könnyebb anyagnak a súlya, mert ekkor már a hajdan kemény anyag is benne hovatovább folyékonyvá válik.

De nézzük tovább a *Marsot*, mint egy kiszakított példát a középfokú világtestekből és vizsgáljuk, hogy a *Nappal* összekapcsolva, minő élet keletkezik benne és minő élet fejlődik ki rajta?

Ama bizonyos erőrészek, — amelyeket már ismerünk, sőt azoknak környezetükhöz való alkalmazkodását is részleteztük, mikor a második kor őseletét még egységes egészében vizsgáltuk, — olyan arányban maradtak meg most is a *Mars* anyagában (benső életében), amilyen területű és méretű volt ez a világtest. Másszóval, amennyi erőrész rajta arányos egyenlettel megoszolva elhelyezkedhetett, ilyen erőrészek voltak:

1. A fényköri sugarak tömörüléséből előállított *értelmi lények*, akiket a lelki világ közvetítő alakjainak, vagyis anyagoknak neveznek. A sugársűrűdés lényege.

2. A fényköri ellenálthatatlanságnak a kiszűrődése: *a lelki delej*.

3. A hajdani légfolyam lesúlyosodása alkalmával *kimaradt erőatomok (egyenletességi erőrészek)*, amelyek a légfolyamból maradtak ki és a porhanyó, felemelt anyagatomokkal összekapcsolódtak.

Mindezek pedig benne maradtak a magasra felemelt világtestekben is, amelyek a Nap zavartalan egyenletes és függőlegesen tűző hősugarai irányában helyezkedtek el, mert *hiszen az összes világtestek egy ugyanazon anyagtömegeből szakítottak ki*. A közép fokúakban azonban oly magas volt az állandó hőhatás, hogy bennük az anyag testi következetességgel vesztette el aránylag rövid idő alatt minden szilárdságát és keménységét, így például, hogy egy hasonlatban megközelítőleg érzékeltethessem, a *Mars anyagának* az érzése ez időben hasonlított a földi *gummi-anyag* érzéséhez. Könnyen érthető okból. Ami valaha lényegileg ellentálló anyag volt benne, vagyis hegyképződmény, az még az egyenletes hőhatás folytán sem válhatott olyan fokozatosan semmivé, mint például a Napban, amelynek teljesen megtisztult anyag már keletkezése idejében is egyenlíthetően lágy volt.

Ezért lön a *Mars* anyaga „*érzésre gummiszerű*”. Ilyenné kellett lennie, mert *egyenlíthetősége átalakult lágy, minden erőhatás iránt folyékony és alkalmazkodó anyaggá*. Viszont *ellenálthatatlansága a magas hőhatás folytán megszűnt* elhatárolt, különálló anyagalak, vagyis *hegység lenni*. Ezért *teljesen elvegyült és feloldódott az egyenlíthető, lágy völgy any aggal*. Csak alaptermészetének érzését és erejét vitte bele az elvegyülés alkalmával és így egyesült a völgy egyenlíthető anyagával a hegy-anyag ellentállósága. Ez az egybeolvadás azután a lágy és alkalmazkodó völgy-anyagot is bizonyos ellentálló természetűvé tette. Ezért hat vissza a *Mars* anyaga ruganyossággal minden erőhatásra.

Amilyen anyaggá lett a *Mars*, ugyanolyan lett a többi testvér világainak a külső alakja. Ezért hogyha a *Mars* anyagéletét szemléljük, azt látjuk, hogy a végtelenség külső anyagéletének a legtökéletesebb példaképe a *Mars* és a vele egyfokozatú anyagvilágoknak a testi élete. *Még mindig érzékelhető anyag, amely azonban már feltisztult az anyagszépség vonalába*.

Amilyen szép csak lehet a tökéletessé vált anyag, olyan a *Mars* érzékelhető anyagélete is. *Főleg a színeknek van sajátos élete és befolyása a Mars életére és anyagára.*

Képzelnünk csak el egy ilyen hatalmas anyagtömböt, amely súlyára nézve a földnél kisebb ugyan, de térfoglalatra nagyobb. *Hangsúlyozom, minden ellentétes megállapítással szemben, hogy térfoglalatra nagyobb, mert a Mars feltisztult anyaga már egységben él a légkörével.* Egy ilyen anyagtömb, amelynek természete gummiszerű, minden erőatom és erőparány reáhatása iránt fogékony, érzékeny, de már a következő pillanatban ellenállósága ruganyossá lesz és így minden hatást visszaver. Képzelnünk most el ezt az anyagtömböt beleállítva egy rendkívül erőteljesen ható, de azért egyenletesen és harmonikusan ható sugártengerbe, amelyben gyors egyenlettel állandóan forog. *E körforgást benne is a légfolyamnak ismert körülölelő lökése indította meg.*

Forog először önmaga körül. Azután pedig végtelen egyenletességgel a Nap önkéntes légmozgásának az érzése (vagyis akarata) által a Nap körül is körben hajtván és vitetve. Ne feledjük el, hogy a *Mars* és egyéb körbenforgó testvéreinek anyagteste még soha azt a vonalat nem érintette, ahol a Napnak érzett légfolyama egymással ütközik. E hatópontban csak a Föld forog, amelyre éppen ezért a Nap hőtüzése már csak mérsékelt.

A Mars pályája a Nap körül magasabban, vagyis a fénykorhoz közelebb és beljebb áll, mint pl. a földé, amely már lejebb, kijebb van elhelyezve. Érezni kell a földi életnek is, amelynek anyaga már a földön is közeledik érzékenységek tekintetében a *Mars* anyagtestéhez, hogy eme fény- és hőtengerben való gyors egyöntetű mozgás minő közérzést okozott és hozott létre a Marsban. Habár azt hinnők, hogy miután a *Mars* légfolyamában légtorlódások nem voltak, ezért a sugártörés és így a színek se keletkezhettek olyan mértékben, mint a légtorlódással és sugártöréssel bíró világtestekben: e feltevésünkben mégis csalatkozunk.

Igen, a *Mars* anyagának már volt és van is színe, amely világos, fehéres és egy kissé sárgás az ellentálló sötét anyaggal összevegyült sugarak miatt. Ha pedig hozzávesszük gyors egyenletű mozgását, amelyben a *Mars* élt, úgy éreznünk kell azt a folytonos erőhatást is, amelyet a fehérsárgás anyag folyton befogadott és ellenállóságánál fogva folyton vissza is vert. De mi volt ez az erőhatás?

Elsősorban maga a *fényköri fénysugár az ő kifejezhetetlen szépségű fényével* és csak másodsorban jött a *Nap sugara saját anyagából átfinomult arany fényével* Ezenkívül a többi erő- és anyagrészek (atomok), amelyek, bár megenyhülten és finomultan, de azért eredeti színüket, amely a sajátjuk volt, nem veszítették el. Így például a *hajdani légfolyamból kimaradt erőatomok*, amelyek a légfolyam ősi természetének *sötétkék érzését* megtartották, mikor a *barnás színű anyagatomokkal érintkeztek és egymásban elvegyültek*, a fénytől átjárva, egy olyan finom és csodás szint hoztak létre a *Marsban*, amely a mi földünkön elképzelhetetlen.

Légfolyama ősi természete alapján átfinomult halványkékékké. Két tulajdonságú vízállománya pedig, amely soha sem színesedett egészen barnává, mint a képződmény, de viszont a lég kék színét is csak tompítva vette magába, belevegyítette a kékséget a barnaságába és *könnyű enyhe zölddé lett*. Oh! sokan, nagyon sokan érzik már, hogy minden érzésnek színe van. Különbön, hogyan kelthetne és válthatna ki belőlünk is érzéseket. Képzeljük mindezek között állandóan működni a *fényköri ellenállhatatlanság kiszűrődését, a delejéről*. Vaj jen, nem érezzük-e, hogy eme egyetlen erőtulajdonságban és *ennek feszülésében minden érzésnek és minden színnek együtt kell lenni?* Még, ha bennünk is beáll a lelki feszültségnek egy-egy pillanata, óh! akkor minden emlék, minden remény, minden vágy, de minden, de minden egybe van!

Ilyen érzésfeszülés kapcsolta össze a világtestekben is a színeket. A lelki delej vonzása és állandó feszülése volt az az erőhatás, amely az alapszíneket egymással összekeverte. Hasonló erőhatás volt a gyors egyenletű mozgás is, amely az alapszíneket nemcsak, hogy árnyalatokra szaggatta, hanem a fénykörbeli fénysugár és a Napból való érzéki arany sugarak állandó, gyors mozgásával a Mars színeit is állandó és folytonos hullámozásban, vagyis átváltozásban tartotta. Ezért a Marsban ugyanazon testnek, ténynek, vagy lénynek a színei minden pillanatban változnak. Mássá lesznek, de mindig és örökké szép anyagban maradnak.

Ha belenézünk a Mars testi életébe és kiválasztanánk az élő, hullámozó, tökéletesen szép szín- és fénytengerből csak egyetlen alakot, hogy életútjában folyton követhessük, testi szemeinkkel mihamar kifáradnánk. *Amit az imént arany színekben láttunk, az a következő pillanatokban már rózsaszín, fehér, piros vagy más színű lesz* aszerint, amint életútjában fel-

felé emelkedik, vagy lefelé süllyed. Mássá lesz, ha jobbra tér ki és ismét mássá, ha balra.

A *Marsnak* már a földanyaga is teljesen elvegyült és feloldódott a többi erőalakjainak a testanyagába. Úgyannyira, hogy benne valóság szerint már csak „*anyagegység*” van. Ezért testileg Löbbé nincs benne fenn és lenn. Ott a térviszony már színekben fejeződik ki. Lelkileg azonban még mindig van vonalrendszere, tehát vannak lelki értékkülönbözetei. Innen van, hogy a *Marsbeli* elváltozásokat már a földön is olyan könnyen észre tudjuk venni. A légfolyamunkon kívül már nincs közöttünk más légkor, de a Mars légfolyamában már benne van *teljes anyagélete a lényeivel együtt*

A *Marson minden a tökéletes szépség anyajegyében jön létre és abban is él.* Ezért a *Marsnak* és az ő világtestvéreinek teste a valódi, tökéletes, szép anyagnak a művészileg megsejtett műremekei. Az Úr alkotta itt olyan tökéletessé és széppé, aminővé csak lehetett azt az anyagot, amely egykor az élet szempontjából oly irtózatossá és iszonyú volt: — hideg, kemény, sötét, holt képződmény!

Láthatjuk immáron, hogy a *Marsban már minden, de minden kész egységben van* és majd ezt az egységes mindent fogja felaprózni benne is egy magasabb erőhatás, hogy a szétbontott részekben ott is létre jöjjön bizonyos éltsokszorozódás, amely már a teremtésben is célja volt az örökkévaló, egy színerőnek.

Hogy az említett egységes élet egy élő érzést okozott a *Marsban*, azt bizonyosan érezzük mi is. És *ezt az élő egységes érzést nevezhetjük a Mars lelkének.* Nagyon fontos megállapítás ez. Jól véssük egyszer és mindenkorra az elménkbe, mert csak így érthetjük meg a világtestek egységes életét. Ezért mondhatjuk őket *őslényeknek. Primäreeknek, akik egy-egy világtestnek az egységes lelki részét képezik és akik ezen egységük feldarabolásával hoztak létre önmagukban éltsokszorozódást. Röviden: teremtést.* Ebből láthatjuk, hogy a *mindenség életkifejlesztésében csak követte és híven lemásolta az ő isteni példát.* Mikor a hármasság központjából kilépett az *Ige* és vele együtt az ő energia-sűrűségéből a megleghangoknak nagy serege, akkor ezekben is csak a *Fiú önmelege* testesült meg, aki Magát az élet központjában (*a Szentszellemben*) *szét-darabolta, szellemegyenységekre tagolta.* Szent Pál szerint: Kiüresítette Önmagát.

Ha a végtelen isteni életnek célja csak a lét lett volna, ak-

kor Ő sem indította volna meg a teremtést. Vagy, ha már megindította, akkor Önmagát nagy egységekre osztva, a nagy világtestekben kívánt volna külső tökéletességre jutni, nem pedig energiáját és önmelegét felaprózva, a parányokban eltűnni. Ha a színerő egy állandó boldog létérzésben kívánt volna csak élni, akkor élhetett volna minden küzdelem és minden munka nélkül egy külső életet is. Elég lett volna, ha a teremtett kemény anyagot testi sorsra juttatja és megsemmisíti. Hiszen tudjuk már, hogy a színerőt az anyag megtartására a testi törvény nem csak hogy nem kötelezte, hanem inkább tiltotta attól, hogy az önmagán kívül létrehozott testekben ismételve és folytatólagosan erősokszorozódást és élő életszaporítást hozzon létre.

Sőt, azt is láttuk, hogy még érzésbeli, vagyis lelki törvénye is ellene volt egy mozgó és változó erőélet kialakításának, miután a színerőérzés állandó és változatlan természet. Szóval a színerő csakis testi és lelki következtelenséggel indíthatott meg újabb életsokszorozódásokat és pedig csak ha olyan végtelen a szeretetben is, mint aminő végtelen az erőben és a hatalomban és csak ha az élet és a lét boldogságát teljesen ki kívánja meríteni, hogy ezzel az egész végtelenséget betöltse.

A végtelenség Ura, az Atya, valóban ezt akarta. És hogy eme szándékát és akaratát kivihesse, nem riadt vissza még attól sem, hogy Önmagát két egyenlő részre osztva, Önmagában ellentétet, harcot indítson meg. Eme harcból kifolyólag pedig erősokszorozódást, erőfeszítést, majd végül győzelmet hozzon létre. Így helyezkedett el lényegbeli tulajdonságaival, vagyis legfensőbb erejével és hatalmával Egyben: az Ő egyszülött szent Fiában, aki viszont erkölcsi Istenséggé testesült meg Egyben: az Igében; mint Ige pedig az Or Jézusban: az első szülöttben!

Sőt, az Ige alakbeli természetével, vagyis nyers erőmozgásával és mindenhatóságának megsemmisítő képességével átmenetileg és részben még egy más alakban is elhelyezkedett. Igaz, hogy csak passzív alakban, mint gondolati lehetőség, amely azonban később az isteni igazságnak megfelelőleg ellenáramlattá alakult ki.

Csak ismételjük a szabatosság kedvéért, hogy az Ige mindenhatóságának pusztító erőképeit önként letette és a Maga részére törvénybe lekötötte. Így állította szembe megsemmisítő képességét a megváltó gyengédséggel és szeretettel

Ezzel a szelid jóságával fogja egykor megtölteni az Ige még az ellenáramlatba csatlakozó, elbukott lelkeket is. A megváltás végcélja tehát az, hogy az Ige teljes tökéletességével helyezkedjék el végre az élet minden egyes parányában. Azzal a tökéletességgel, amit mint az Ige az isteni életből kihozott Magával.

ÉLETSOKSZOROZÓDÁS AZ ÉGI TESTEKBEN.

A Napban, mint égitestben, is létrejött bizonyos életsokszorozódás, amely különálló alakok és lények sokasága számára megnyitotta a Napot. Ez annyit jelent, hogy nem a Napból önmagából valók eme alakok és lények, mert hiszen a Nap anyaga érzéssé finomult De miután megnyílt, alkalmas lakóhelyévé lett a szabad, könnyű és helyhez nem kötött lények anyagtalan teste számára, akik egymással össze is kapcsolódhatnak. A Napban is élet van tehát, bár egészen más, mint amiről nekünk a földön fogalmunk lehet. Ezért monda az Cr: *Az én Atyám házában sok lakóhely van.*

A Marsban is létrejött egy életsokszorozódás, csak hogy ez már a Marsból állott elő, habár minden testi és lelki törvény ellenére. Másszóval a Mars is önként teremtett, mikor önmagában kifejlődve, megérve, egységes életet éli. Egyben élt egy tökéletes és változatlan boldog érzésben. Nem volt tehát még felaprózva.

Az életsokszorozódás azt jelenti, hogy ezen egységének kellett benne felaprózódnia. A primaer őslényből másodalakulatoknak (szekundärer lényeknek) kellett létrejönniük. Vájjon kik lettek ezek? Hogyan születtek? Minő magasabb erőhatás nyomása alatt daraboltatott fel a Mars egysége? Újra csak törvényen kívüli és törvény feletti önkéntes, magasabb erőhatással, amely a Napból indult ki, még pedig a következőképen:

— A Nap, amint tudjuk, állandó (álló) érzés voltát önként megváltoztatta azzal, hogy önmagában buzogni kezdett. Ennek a következménye lett önmozgása, kifelé hatása és sugarazása. Mindezt egy szóban akarom kifejezni. Ezért mondom: „buzgása”. Sőt, következménye az a tény is, hogy a Nap láthatóvá lesz még közönséges érzékek számára is. Önként választott Ugyanis magának egy alacsonyabb helyet és életvonalat, hogy közelebb juthasson a még súlyosabb világtestekhez és azokra

jótékony, anyagi hatást gyakorolhasson. Természetes, hogy a *Napon* magán is keresztül tüztek a *fénykör* legfinomabb lelki sugarai, amelyek addig is, míg a *Nap* a *fénykorhoz* közel állva a második kor legfelsőbb szélén fejlődött, nem szüntek meg állandó egyenletességgel tüzni rajta keresztül. E *fénykörü* sugarak tartották állandó egyenletben (belső világosságban) a *Napot*, amíg fejlődését egészen be nem fejezte. Mikor azután ezt a fokot már elérte, állandóságából önként lépett ki, vagyis jószándékától vezéreltetve, mozogni, buzogni és változni kezdett. Alantasabb valósággá változott, vagyis megalázta magát *De csak külsőleg* (testileg), mint az *Úr Jézus*, mert lelkileg megmaradt elért tökéletességében.

A *fénykörü* fény ezután már csak bizonyos mérsékeli tűzéssel tudott a már mozgó, tehát nem állandó égitestre hatni. Ennek folytán a *Nap* is bizonyos testi törvény hatalma alá került, amelyet önként vállalt magára. Éppen ezért, bármely pillanatban otthagyhatta volna törvényen kívüli, önként vállalt, olcsóbb helyét és felemelkedhetett volna eredeti életvonalába, ahol újra zavartalan állandóságban élhetett volna, hogyha nem lett volna benne önfeláldozó szeretet, csodálatos alázat és engedelmesség. Azonban volt. Ezért úgy állta és vállalta alacsonyabb vonalából eredő testi változásait, amelyek benne létre jöttek, amint állta és vállalta az *Úr Jézus* is az emberi test alacsony természetének és tökéletességének az elviselését.

A *Nap* tehát önként lejjebb süllyedvén, bizonyos gyenge sűrűsödés állott be a testében, amely tökéletes állapotában tiszta érzés volt csupán. E sűrűdés folytán, bár végtelenül finoman, de valósággal érzékelhetővé lett. Erőbeli tulajdonságai is egy kissé megdurvultak. Így például egyenletessége is. Mi lett ennek a következménye? Bárminő finom sűrűdés álljon is elő valahol, ott az egyenletesség már gyengül. Erősebb durvulásnál pedig salakosodik. Viszont az ellenállhatatlanság, mihelyt valamely érzékelhető valósággal érintkezik, legyen bár az a legfinomabb egyenletességi sűrűdés, akkor már ezen érintkezésükből ütközet áll elő. Ahol ütközet van, olt az ellenáll hatatlanság rögtön fokozódik és a folyton gyengülő egyenletességgel szemben túlsúlyra jut. Mihelyt pedig felülkerül és így indító erővé válik, ennek a ténynek mindig kitörés a következménye. Nagyon fontos törvény ez is, amelyet szintén véssünk jól az emlékezetünkbe.

Ős példáját láthattuk ennek a *fénykörü* kitöréseknél és ezt látjuk megisméltódni a *Napnál* is. Itt is létrejöttek a kitörések,

amelyek a *Napból* csak ellenállhatatlanságot és ebből kifolyólag csak testiséget, érzéki tüzet vittek ki. A világerő sem volt a *Nap* kitörése olyan természetű, olyan arányú és erőteljes, mint hajdan a fénykörbeli fénykitörés, de már *mégis bizonyos mérsékelt kitörés volt. Utánozta a fényköri példát*

Végtelen bölcs értelemmel, minden törvényt egyesítve és összevetve, csak annyi volt, *amennyit a Naphoz közelálló, középfokú világtestek képesek voltak felfogni és befogadni.* De az ütközet pillanata, mikor a Napkitörés az illető világtesteknek gummiszerű testanyagát érintette, rájuk nézve erővel teljes rázkódtatásokkal járt. Erős nyomokat hagyott hátra.

Már ekkor a *Marsban* valamennyi erőalak és erőréssz egymásba keveredve együtt élt. *Mikor a Nap testi tüze a Mars életébe ütközött, a fénykörbeli fény, mint minden ütközésnél és mozgásnál, itt is rögtön elhagyta a színteret, hogy alkalmat és módot nyújtson az ütköző erőknek a pillanatnyi lelki sötétség beálltával egyenletességüknek az elvesztésére és ebből kifolyólag testi érintkezésre. Szóval erkölcsi próbára, amelynek az eredménye bukás esetén bizonyos erő és anyagrészeknek a lényegbeli egyesülése lőn, amelyek eddig egymástól elválasztva is élhettek. Így egyesült a Marsban visszamaradt fényköri sugárnak a lényege is a Mars anyagrészeivel. Az értelmi részek az anyagrészekkel!*

Értsük meg jól ezt a dolgot! *A fénykörbeli sugárnak lényege, vagyis egyetlen erőbeli tulajdonsága az volt, amit mi értelemnek nevezünk.* Ez a második kör életében *akkor jelentkezett, mikor a fényköri sugarak a fénykörön kívül egyesültek. Az értelem tehát a lelki fénynek a gyümölcse és semmiféle testi törvénynek nincs alávetve.* Bírja a fénynek minden tökéletességét, az ellenállhatatlanságon, vagyis az erő testiségén kívül. Így például alakját és helyét ép úgy, mint a fény, önként és szabadon változtathatja.

A fényköri sugárlényegek lettek azok az értelmi lények, akikre semmiféle testi rázkódtatás nem hathat, mivel testük nincsen. Épen azért benne maradhattak az ütközet alatt is a *Mars* egységes testanyagában. Nem kellett visszavonulniuk, mint a fénynek, mivel ezek már a fénynek bizonyos fokú eldurvulásai voltak. *Mivel azonban az értelem magában csak egy rész, ezért, ha a fényköri fény meg nem világíthatja, úgy önmagában tehetetlen* és csak lényegileg áll minden testi törvény felett.

Láthatjuk ezt a törvényt érvényesülni az örülteknél is,

akiktől csak a *fény köri fény* vonatott el bizonyos külső testi rázkódtatás és nyomás által egy időre. Az értelmük ilyenkor egyenletlenül, következetlenül és zavartan működik. Mihelyt azonban a *fényköri fény* visszatér az érzésébe, az értelmét is rögtön világosságba vonja és egyenletessé teszi. A fényköri fény azonban mindig közvetlen és soha sem az értelem útján kapcsolódik vissza az érzésbe, a mi legbensőbb világunkba. *Ezért nem is lehet az örültet értelmi reáhatással gyógyítani. Ellenben jótékony hatással van rájuk, ha érzéseiket tisztítjuk és finomítjuk.*

Talán megérthetjük ezekből, hogy *minő lelki zavar állott elő a Mars-ban visszamaradt értelmi tényéknél (a sugar szülötteinél), akiket angyaloknak is nevezünk.* A fényköri fény visszavonulásával egy pillanatnyi sötétség borult rájuk és ez volt a döntő erkölcsi próbájuk pillanata. *A megzavarodott értelmi lények egy része pedig önmagához következetlen dolgot cselekedeti. Egyesül az anyaggal. Az érlelem anyagban megtestesüli.*

Ahány értelmi rész volt a *Mars* testében, *annyi új életalak jött egyszerre létre. Annyi életsokszorozódás.* Az értelmi részek egyesültek a már ismert és összekapcsolódott kétféle valósággal, amelyekre már egyszer felhívtam a figyelmet. *Erőanyag-szövetnek neveztem el.* Ezek voltak azok az anyagaíomc -: s amelyek szorosan kapcsolódtak a hajdani elgyengült, légfolyamból kimaradt erőrészekkel. Egyesítették magukban a légfolyamnak mind a két tulajdonságát, de meleg nélkül.

Így tehát a *Mars-ban végbement új alakulásban együtt volt már az erőnek minden tulajdonsága,* habár végtelenül meggyengült alakban. Meg volt benne az ellenállhatatlanság is, de csak oly mértékben, hogy önmagát nemcsak mozgathatta, hanem a *Mars* területén emelhette is. A *Mars-beli* életalakok szintén anyagtestű lényekké lettek, csakhogy a *Mars*-hoz vannak kötve. Minthogy azonban a *Mars* anyaga már benne van a légfolyamában, az életalakok is benne élhetnek saját világtestük légfolyamában. Ebből azonban kijönni már nem képesek, mivel hogy anyaguk rendkívül finom, érzékeny és ezért nem is bírának testileg egy pillanatra sem megélni a *Mars* természetével ellenkező világtestben vagy légfolyamban.

Értelmük mintegy túlsúlyban van bennük, mert értelmük lényege a legmagasabb fénysugársűrűsége. Ennek a külső alakja (agya) pedig szintén teljes egyenletű anyagból való testrész, mint amilyen ezidőben a tisztult *Mars* anyaga volt. *Értelmük nincs helyhez kötve. Tudnak mindent,* ami a végtelen-

ségben lévő legparányibb anyag, vagy erőatom életében vagy létében végbe megy. *Nemiségük is merőben más természetű, mint a földé.* Egyesítik magukban az erő mindkét tulajdonságai. Ezért *önmagukban élnek végtelenül finom, nemi életet. A Mars-ban. nines semmi durva. Tehát nincs kemény rög sem. Nincs verejtékes munka. Minden eszményien finom, bár érzékelhető anyag.*

Legfőbb emésztő szervük az ő értelmük, amelyet állandóan táplálnak a végtelenségben folyó élet megfigyelésével. Ezenkívül azonban *minden erő- és anyagparány,* amely bennük nem a légnyomás, hanem a delej által van összekapcsolva és összetartva, *külön táplálkozik és emészt.* Mindegyik közvetlen forrásból veszi a tápszerét, miután minden egyben van és az így létrejött salakot saját megsemmisítő erejükkel pusztítják el önmagukban. *A Mars lényeinél tehát nincs meg a testi romlás, amely csak a testi bukásnak lehet a következménye.*

A testi romlást ugyanis mindig csak az okozza, hogy az illető test anyagában vagy még nincs meg, vagy pedig már meg van bénítva a szükséges megsemmisítő erőnek a működése. Ezért az anyag mindaddig tápláléka fog lenni az anyagtestnek, amíg az teljesen vissza nem finomult. Mindaddig szüksége lesz anyagtápszerre, amíg a testnek változnia kell. Eme változást pedig a magában tehetetlen anyagban csak úgy lehet előidézni, hogy állandó érintkezésben áll magasabb erőhatások ρ arányai val.

A Mars lényeinek anyaga szintén táplálkozik. Csakhogy közvetlenül, vagy a fényből, vagy a légből, vagy a vízből, vagy az illető anyagból veszi a táplálékát, amely vele egy eredetű. A legrövidebb úton. Közvetlenül érintkezik az illető alakkal.

Láthatjuk immár, hogy az anyag romolhatatlanságának egyedüli titka, hogy állandó és közvetlen érintkezésben álljon az eredeti, valóságos erőalakokkal. Nálunk a földön ma már természetesen merőben más a helyzet e tekintetben is és mégis észrevette már az orvosi tudomány, hogy mihelyt valamely testanyagrésztől elszigetelik a fényt, a levegőt, a vizet vagy az anyagot, vagy csak mérsékelten bocsátják hozzá, úgy az illető testanyaga először senyvedni, később pedig pusztulni kezd. S mihelyt a tőle elvont ősi, eredeti erőalakokkal ismét érintkezhetik, meggyógyul.

A Mars lényei alakjában nem jöhetett létre a pusztulás nemcsak azért, mivel közvetlenül táplálkoztak, hanem mivel

állandóan össze voltak kapcsolódva az egységben levő négy erőalakkal, amelyek minden tápanyagnak a lényegei. *Ez a közvetlenség kizárta a kerülő utat, amelyen keresztül jut a szükséges táplálékhoz minden földi, vagy más súlyos világtestben élő anyagtesti lény. Már pedig a közvetlenségben sohasem állhatnak elő olyan zavarok és akadályok, mint kerülő úton.* Erről még más helyen is beszélni fogunk.

A közvetlen táplálkozásnak főoka az volt, hogy a *Mars* lényeiben együtt volt minden tulajdonság, ami a *Mars*-ban csak megvolt. S ha a *Mars* lényei, a nagy egésszel való összekapcsolódásukat megtartották, élhettek mindannyian egyedül anélkül, hogy egymással érintkezniük kellett volna. Sőt, *tesztileg ez az érintkezés közöttük nem is lehetséges.*

Amely lényben, testben vagy tényben megvan minden, az nem keres már semmit. Következésképpen a *Mars* lényeinek a lényegében és anyagában is megvolt minden tulajdonsága az erőnek. Ezért nem vágytak érintkezni magukkal hasonlókkal, miután *nem volt szükségük kiegészítőre.*

A bennük levő egyenletes meleg, amely az ő lényegükben, tökéletes értelmükben és összes lelki képességeikben elhelyezkedett, átjárta anyagtestüknek minden atomját. Az egyenletes melegnek ez az *állandó működése a test minden atomjában, — ez volt az érintkezés a Mars lényeinek testében,* amely megszakítás nélkül egyesített és együtt tartott a lényekben minden tulajdonságot és minden erő- és anyagatomot. Ezen egyesülésben való állandó együttlét a testi érintkezésnek a legeszményibb és a legtökéletesebb módja és fokozata. Ezen állandó egyesülésnek pedig természetes következménye az eredeti testnek romlatlanul, egészben és teljességben való fentartatása mindaddig, amíg a tökéletes értelem, amely az illető anyagban vezet, azt fentartani akarja. Nem úgy, mint a földön, ahol a test anyagát részletesen és ideiglenesen megmenteni és fentartani csak új alakokban (a magzatokban) lehet.

Ez volt az alapoka a *Mars* közvetlen táplálkozásának. Mindezen igazságokat azonban, bár az anyagvilág törvényei alá tartoznak, földi érzésekkel szemlélni nem tudjuk, de tisztán megérezhetjük. Aki durva érzékeiből fokozatosan ki tud emelkedni, mindezeket tisztán fogja megérezni. Ezért nem győzöm eléggé hangsúlyozni: — *Tisztuljunk! Amíg meg nem tisztultunk, súlyosak, sötétek és kemények leszünk és mindaddig nem érintkezhetik velünk a fényköri fény, amely az intuíció világossága.*

A MARS LÉNYEI.

Eddig összefoglaltuk a *Mars* lényeknek önmagukban való tényleges anyagi életét. Most külön fogjuk ismertetni a *Mars* lényeknek érzésszerű, értelmi és testi életét. Ez a hármasság élet képezi az ő benső önéletüket. Ebből kiindulva fogjuk kimutatni, minő szerepet tölt be és minő részt vesz a *Mars lény*e a végtelenség lényeknek együttes életében.

Tudjuk, hogy a *Mars* lényege, vagyis a legtökéletesebb erőssége „értelmiség”, amely szintén a sugárnak hajdani és fénykörön kívüli egymással való érintkezéséből származik. Az érintkezés kizárólag lelki volt. Sőt, törvény fölötti, mert a sugár, illetve a fény teljesen önként tűzött a második körben. Ezért érintkezésének szülöttjei, az úgynevezett sugárlények, valójában a fénynek önkéntes megtestesülései, mint amilyen önkéntes volt a *Fiú* megtestesülése is az *Igében* és a meleghangokban.

Ők voltak a legelső tényleges egységből, vagyis a fénykorból önként kivált lények, akik elsőnek vállalkoztak az anyag mentésére, annak megtisztítására, szóval „megváltó munkára.” Értsük meg: Önként váltak ki mint fény sugarak és nem kitörés vagy bukás által. Mikor pedig első, eredeti egységükből, a fénykorból, sugarak alakjában kiváltak, a második körben még mindig bizonyos egységet képeztek. Sőt, még a második kör szétszakadása után is, bár kisebb csoportokra tagozódtak szét különböző világtestekre, de mindegyiken egységes csoportokban maradtak. Egységüket tehát csak hosszú idő múlva, vagyis a Nap-béli fény kitörés ráhatása folytán veszítették el, amikor külön-külön testet öltöttek és így egymástól világosan „elhatárolt egyénekké” váltak.

Még eme testet öltésük is teljesen önkéntes volt. Minden testi és lelki törvény ellenére jött létre. Sejthetjük tehát, hogy eme lények jövőendő életükben is, bár anyagtestben élnek, de szabad szellemek lesznek. Szóval, olyan lények, akiknek ke-

letkezésük és megtestesülésük is önkéntes. E lények azért a jövőben sem tartozhatnak semmiféle törvény alá.

Ilyen magas szempontokból kell az élet folyamába való kiindulásukat is szemlélnünk és a később fontossá váló szabad akaratnak gyökerét és okát jól meg kell magunknak jegyezni. Tisztán kell látnunk, hogy amíg ezek a lények az illető világtestekben bizonyos egységet képeztek, addig és akkor az illető világtestnek úgyszólván a lényegét, a lelkét és az ő szellemét alkották meg. Ezért joggal mondhatjuk rájuk, amíg egyéniségekre szakadozva, vagyis különválva és testileg elhatárolva nem voltak: — A Mars lelke! vagy a föld lelke! stb.

Kérdés most már, hogy amikor ezek az egységben élő lelkek különváltak egyéniségekre, jogosan mondhatjuk-e még mindig, hogy a Marsnak van egy külön lelke? A feleletet már akkor megadtuk rá, amikor kimutattuk, hogy a Marsnak úgy az anyaga, valamint a többi erőalakjai is egymásban teljesen elvegyülve tökéletes egyenlettel és egyformasággal voltak egymásban eloszolva. Ezért a Marsban levő életoalakok (lelkek) is tökéletesen egyformák és egy-természetűek voltak. Világos dolog, mert hiszen különben nem is alkothattak volna egységet.

E két tényt összevetve, kitűnik, hogy pl. a Marsban nem lévén különbözet (elleniét), tehát még akkor is, mikor egysége önmagában részekre osztatott és egymástól elhatároltatott, a különvált részek egyformák voltak és egységes egyet képeztek. Könnyebb megértés végett gondoljunk a cseppfolyós anyagra, amely cseppekből összeállt egység. Így fogunk mi is élni valaha egységes egyben: Krisztusban és Általa az Atyában. Mindnyájan az Ő testének atomjai leszünk.

Jogos és helyes kifejezés tehát: — A Mars lelke! Lényegileg annyit lesz: a Mars lelkeinek az egysége! S ez az egység mindaddig fenn is fog állni, míg valami külső ráhatás, vagyis próba alatt az elhatárolt lelkek egy-egy részében bizonyos alaptulajdonság túlsúlyra nem kerül s ezáltal meg nem szűnnek teljesen egyformák és egyek lenni. Szóval, amíg alaptulajdonságaikban nem differenciálódnak. Ez az eshetőség lesz majd az a bukás, amely egy világtest lelki egységét meg fogja zavarni és csakis ezen időponttól kezdve nem lesz többé az illető világtestnek egy egységes és egészben élő lelke.

Most azonban a Marsban még mindig teljes az egyenlet és ezért a Mars, mint egy nagy élő, megtestesült lélek még mindig egységesen vesz részt a végtelenség életében. Belső

önélete abban áll és merül ki, hogy *úgy testileg, mint lelkileg önmagával állandó érintkezésben állván, romlatlanul tart-hatja fenn testét és lelkét.* A földi ember könnyen megért-heti, sőt természetesnek találja, hogy egy szerves lénynek első és legbenső életfeladata önmagának a fenntartása legyen. És valóban a végtelenség oka és alapja: az *Úr*, ezt tette minden élő lénynek első kötelességévé. Önmagának a fenntartását. Ha pedig ezt a kötelességét egy lény isteni hűséggel teljesíti, úgy már benne él az isteni áramlatban, amely azután zökke-nés és zavar nélkül viszi és használja fel az illetőnek az ere-jét és összes képességeit a végtelenség közös nagy munká-jában. Ezért mi sem könnyebb, mint Istenben élni. De tel-jesen ám! *Itt a gond, a zavar ismeretlen, csak végtelen össz-hang, boldogság és siker van,*

A *Mars* élete ideálisan szép, még azután is, mikor benne a már testtel elhatárolt lények erőteljesebb benső mozgást, életsokszorozódást, illetve ennek érzéseit hozták létre. Ame-lyik földi ember meg tudja érezni ezt az életet, annak nagy öröme van, mert a *Mars* és testvér-világtestei azok, ahová az angyalok is, ha szükséges, testet ölteni járnak. *A szép, a tökéletesen szép anyagnak a termőföldje a Mars* és nem jö-het a *fénykörből* a földre egyéni élet, csak a *Marson* keresz-tül. *A Mars a sugár-szellemek számára az az átmeneti világ-test, amelyen keresztül kell jönniök, hogy képesek legyenek a föld durva viszonyaihoz egy ideig alkalmazkodni.* Ezért a *Marsot* úgy tekintsük, hogy a nagy szellemeknek ez adja a lelki testanyagát, mert csak ezzel jöhetnek le a mélyebb és nehezebb elsőbrendű életbe. *A lelki test, vagyis az asztrál tehát Mars-anyag.*

A *Marsnak az értelme az, amely bizonyos mérvű túlsúly-ban van benne.* Ezért benne az értelem a vezető, irányító, sőt fenntartó tulajdonság. *A Mars lelkeiben az értelmük teljes-sége az az erő, amely őket romolhatatlanságukban fenntartja.*

A *Mars* lelkeit eszerint *nem az érzésszerű legfensőbb tiszta boldogságnak az érzése és ennek örökké tartóssága utáni vágy és törekvés tartja fenn, hanem az alsóbbrendű tudás, amely bár a Mars lényeknek lelkében szintén teljes és egységes, de azért folyton bővül és változik.* Oly értelemben és mérték-ben, amint a végtelenségben az idő alá tartozó anyagi élet története is változik. A *Mars* élete is, mint minden, ami ^anyagi vonal, vagyis tér és idő alá van vetve, szintén idő-szakokra van osztva. S miután a *Marsnak* is van önmozgása

és teste, azért ép úgy, mint a föld, bizonyos időszakokban megfordul. *Van nappala és éjszakája, van összekapcsolódása testi élettársával, a Nappal,* amely reá szintén termékenyítő, éltető és tápláló erőhatást gyakorol. Az éjszaka időszakában ez a hatás gyengül. Ezen rövid időközben, amely a *Marson* csakugyan rövid, benne az anyagélet is sokkal lassúbb egyenletű. Pihen, alszik. Ellenben a szellem, a lényeg eredeti valóságos egyenletével és erejével végzi tovább is az életmozgásait.

Természetes, *hogy* amely szellemnek az anyaga zavart és romlott, annak az élete alvás közben is hasonlóan zavart, összefüggéstelen, romlott léssen. A tisztább, sőt romlatlan anyagú szellem alvás közben is összefüggő és tisztább életű. Sőt, ha a megtisztult szellem testével szemben túlsúlyra jut, míg a test pihen, addig a szellem mintegy a végtelenségben vagyis örök jelenben élhet és előre meglát bizonyos tényeket, gondolatokat, amelyeket az értelme álomlátásban felruház érzéki formákkal és a megérzett lényegét, sajátos, rejtélyes alakokban (álomképekben) adja vissza. Ha ezeket a képeket egy fejlett érzés vissza tudja vezetni a lényegig, úgy az álomkép is meg van fejtve. Ilyen esetekben az álom is valóban jelentőséggel bír, mert csak nagyobb horderejű, fontos események domborodnak ki a végtelenség életéből egy anyagban élő szellem gyenge szemei előtt.

A Mars élete is időszakokra van osztva. De sötétség nélkül, mert benne nincs sötét anyag, tehát sötétség sem lehet. *Életük pedig lényegileg értelmi, szellemi élet, amely a mindentudásban merül ki.* Mindentudásuk azonban nem terjed ki az idő mindhárom részére. *A múltban csak egy bizonyos határig nyúlik vissza ez a tudás.* De az örökkévalóság gondolata mint sejtelem, visszafelé is él bennük. *Ellenben a jelen pillanata teljesen az övék a végtelenség egész életében.* Ez azután természetesen be is tölti őket, mert bizonyos értelemben ők is csak anyag által korlátolt lények, akik idő alá vetett anyagtestű szellemek.

A jövő eseményei már az ő számukra is csak következtetések és sejtelmek. Hit által vannak meg. A lét és az életalap tehát a *Marson* is a hit. *Hinnie kell még ezen lényeknek is, akik a végtelenség minden porszemének pillanatbeli életelváltozásait tisztán látják.* De hogy ez a szemlélt elváltozás hová vezet, azt már ők is csak következtetések útján hiszik. A *Mars* lényeinek legfelsőbb lelki képessége mindjárt

létrejövételük után ez a hit volt. Semmi más érzésseli képességük nem is volt nekik, csupán a hit.

Így bontakozik ki lassanként előttünk a *Mars* lelkeinek lényegbeli kezdetleges állapota. *A tökéletes testben bizonyos értelemben tökéletlen lelket (szellemet) találunk. Szellemet, amelynek az értelme túlsúlyban van ugyan, érzései azonban még mindig nagyon fejletlenek. Az érzésnek csupán az alapja van meg bennük. Hitük van!* Még pedig ez a hitük is csak korlátolt, mivel csupán önmagukra és önmaguknak a fenntartására vonatkozik. A mélyen alattuk lévő világtestekről azonban már tudják, hogy reájuk, a magasan lévőre, megsemmisítő hatással nem lehetnek. A felettük lévőkről, akiknek a múltját következtetések útján ismerik, csak hiszik, hogy meg nem semmisítik őket.

A széptestű Mars élete tehát lelkileg még meddő. Olyen élet, amely kimerül önmaga fenntartásában. Mi már azonban tudjuk, hogy az önmagát fenntartó lényt vagy testet már a végtelenség életáramlata igazgatja, fejleszti és öntudatlanul is isteni következetességgel vezeti célja felé. Maga az Úr helyezi bele a végtelenséget átjáró közös életáramlatba. A szeretetbe és ha ebben él és magát fenntartja benne, úgy részt vesz a végtelenség közös munkájában. Látni fogjuk majd azt is, hogy miképpen fogja az Úr beleállítani a *Mar sot* is ebbe a mindeneket átjáró életáramlatba.

Mindezek után eljutottunk már a középfokú világtestek történetében addig az időpontig, amikor bennük az élet nemcsak hogy megindulhatott és elhelyezkedhetett, hanem magát önerejéből fenn is tarthatta. Majd a következő fejezetben a alsóbbfokú világok fejlődését ismertetjük. További sorrendünk is ilyen lesz mert tárgyalni fogjuk:

1. az anyagélet megindítását;
2. az anyagélet elhelyezkedését;
3. az anyagélet fenntartását.

AZ ALSÓFOKÚ VILÁGTESTEK ANYAGFEJLŐDÉSE.

Miután a középfokú világban már mindent megismertünk, ami csak szükséges, térjünk vissza most az alsófokú világtestek élettörténetére. Szemléltető példaképen vizsgáljuk a mi földünk fejlődését.

Alsófokúaknak azért nevezzük őket, mert amikor az anyagvilág egységéből kiszakadtak, túlsúlyban maradt bennük az ellentálló, súlyos és tömör hegyanyag. Súlyúknál fogva pedig nem bírtak felfelé, vagyis a fénykör irányában befelé emelkedni. Ezért lent maradtak az alacsonyabb életvonalakban. *Távol a fénykörtől* és közel azt minden élő körön kívüli területhez, amely öserőmozgással és folyton gyűlő képződésménnyel voltak betöltve. Ilyen alacsony volt a helyzete a mi földünknek is.

Hogy az alsófokú világoknak anyagsúlyuk miatt légfolyamuk is meglehetősen nehezen, bár azért egyenletességgel mozoghatott csupán, az természetes. Ennek a következménye az lett, hogy az illető világtestben, amelyet légfolyama ugyanazon módon ölelt körül, mint a magasabbrendűeket és így lökésével ezeket is megfordította: szintén létrehozta az időszakokat. Mivel azonban a súlyos világtest légfolyammozgása lassúbb volt, ezért a lökés eredménye az lett, hogy hosszabb lett a nappaluk és hosszabb az éjszakájuk. Közbevetőleg ismételve megjegyzem, hogy minél súlyosabb egy világtest, annál távolabb áll a fénykörtől és minél inkább közeledik feléje, a súlyából is annál többet veszít. Világosan láthatjuk ebből ismét, hogy a *súly is csak differenciális érték-mérő*. Valamint a hőmérő ama fokozatokat jelzi, amellyel a forrpontra felé közeledünk, úgy a súly is csak megérzékítése azon emelkedési foknak, amivel az egyes valóságok fejlődésükben a tiszta erő felé közelednek.

Miután az alsóbbfokú alacsonyabb világtestek mélyen lent helyezkedtek el, *távol a fénykörtől és közel az ősmozgás-*

hoz, tehát úgyszólván szemléltetik is azt a minőségi különbséget, amely a kemény, durva anyagot a tiszta *fénykörtől* különválasztja. Minthogy pedig helyük az ősmozgás szomszédságában volt, *ezért bennük a vízanyag is állandó bőségben gyűlt össze.*

Már a középfokúaknál is elmondottuk, hogy az ősmozgás hideghangja alulról is közvetlenül érintkeztek ezeknek az átmelegedett anyagával és így a vízanyag bennük folytonosan szaporodott. Az alsóbbfokú világtestekben ez a víz még sokkal bőségesebben gyűlt össze. Mert *habár távolabb estek is a fénykörtől* és így a magas meleg által nem voltak annyira átmelegítve mint a középfoknak, de *azért mégis volt bennük egy más természetű durvább meleg: az a tűzanyag, amely a második fényköri kitöréskor belefurakodott a képződménybe és melegének egy részét bennük hagyta.* Majd, ha a törvényeket vizsgáljuk, rájövünk, hogy *az ellenálló anyag egyedül csak az ő ősének, vagyis az ellenállhatatlanságnak nem tud ellenállni.*

Habár az alsóbbfokú világtestek nem is állottak olyan magasan és hőfokuk is durvább és más természetű volt, de bizonyos mértékben mégis csak átmelegedettek voltak. *Ezért a víz nemcsak légfolyamukban, hanem testükben is állandóan gyűlhetett.* A földből pedig forrásokban tört elő. Milyen bölcsen osztja fel már a Szentkönyv is a vizeket: — *Alsó és felső vizekre.*

A mi világtestünket már abban az időben, amikor a légfolyam forgásában gömbölyűre kiesztergálta, joggal nevezhetjük földnek. Ez a szó és hang a mi nyelvünkön kiejtve, teljesen megfelel az én érzésemben a föld eredeti és valóságos természetének. Bizonyos sötétséget, sűrűséget, mélységet és keménységet éreztem velünk.

Az alsófokú világok már színeikben s érzéseikben is lényegesen különböztek a középfokúaktól. Már a Marsnál elmondottuk, hogy színe világos volt, érzése pedig lágú. Ügy értjük ezt, hogy a lágúság érzése nem az anyagban volt meg, hanem az élő életnek vele való érintkezése idézett elő lágú érzést az illető élő és érintkező félben. Ezzel szemben *a föld anyagának a színe* csakugyan *sötét, érzése pedig kemény volt.* Nem az az oszthatatlan és oldhatatlan sötétség, aminőt csak ott találhatunk a végtelenségben, ahol már vagy egyáltalán nincs fény és meleg, vagy pedig csak nagyon mérsékelt; hanem *bizonyos sötét tónusoknak az összeolvadása. Nem*

egy színtelen sötétség, hanem sötétebb színeknek az egysége jelképezte a földnek akkori természetét és erőalakjainak a tulajdonságait. Légfolyama sötétebb kék és sűrűbb volt, mint a feljebb élő világoké. A fénykörbeli fényhatás szintén mérsékeltebben tudott hatni rá, mint amazokra. Emiatt sokkal lassabban fejlődött ki bennük az élei, mint a könnyűekben. És habár a világok szétszakadozása egy pillanat alatt történt és fejlődésük mind a három fokon egy időben kezdődött, mégis irtózatossá különbség mutatkozik evolúciójukban.

A fejlődés tetőpontjai legelőször az égitestek érték el és rögtön hatni kezdettek a középfokúakra. Elősegítették a tisztulásukat, hogy azok is részt vehessenek a végtelenség közös munkájában. Ezért a középfokúak is gyorsabb ütemben érték el testi fejlődésüket és egy időszak múlva már fenn tudták tartani önmagukat. Ez a végcélja minden élő és létező teremtménynek.

Csak ekkor ért súlyosabb testvéreivel a föld is azon időponthoz, amikor már lett világossága. *Érzéki napfénye.* Mikor már el volt választva a víz a földtől. Mikor már volt éjjele, nappala, vagyis önmaga körül való forgása. Volt csillagos ege. Mennyire igaza van a szent bibliának, hogy első volt a világosság (a fénykör). Azután jött a víz elválasztása a földtől és csak ezek után jött a Nap, a hold a csillagokkal, mert ezek csak akkor kezdték fényleni, világítani, amikor mint égitestek és középfokú világtestek tökéletességre jutottak. Mikor ez már mind megvolt, *csakis akkor kezdődhetett meg a földön az új életalakoknak (a szerves életnek) a keletkezése.* Végtelen hosszú idő múlva, mert a földnek sem az anyagában, sem a légfolyamában nem volt még meg az az elengedhetetlen könnyűség, amely lehetségessé teszi, hogy az élő lényeg (életerő) eme anyagokkal részenként is egyesülhessen. A föld anyaga és légfolyama a tiszta erőhöz képest még ekkor oly súlyos és sötét volt, hogy nem egyesülhettek. *Ezért a föld erőalakjainak kell előbb megkönnyebbülniök, finomodniök és világosodniök, hogy új életalakok jöhessenek létre benne.*

Ha meggondoljuk, hogy az érzékelhető napfény és ennek sugárfénye, színe, világossága csak durva sötétség a fényköri fény világosságához és színeihez képest; ha meggondoljuk továbbá, hogy a fénykörbeli fény is csak halavány kópiája a valóságos és tökéletes isteni életkörnek a világosságához: akkor elképzelhetjük, hogy mennyit kell még a földünkön

finomodnia a durva anyagnak, amelyet eddig a fény csak érintett, hogy vele a legtökéletesebb életerők egyesülhessenek.

Ezért kellett itt az anyagnak előbb elkészülni és a valószínűségi erő természetéhez és tulajdonságaihoz alkalmassá válni. Csak, ha majd annyira megfinomodott, hogy teljesen el fogja veszteni keménységét, szilárdságát, akkor egyesülhet anyaga az erővel. Ezért kellett először kivenni a föld anyagából és erőalakjaiból valamely magasabb erőhatás által mindazt a durvább részt, amely keményedésre hajlandó és képes.

Tudjuk, hogy az *ellenállhatatlanság* az öserőnek az az alaptulajdonsága, amely hajlandó és képes keményedésre, mielőtt alkalma van ütközésre. Ezt kell tehát lehetőleg kivenni a föld anyagából. Csakhogy ezidőben éppen ez a tulajdonság volt túlsúlyban a föld testében, vagyis erőalakjaiban. Óriási súlyt képviseltek együtt. A légfolyam, a víz és a föld.

A föld túlnyomólag ellenálló hegy, vagyis tömör, szilárd anyagalakulat volt. Óriási súllyal és ennek megfelelő súlyú légfolyammal. Az utóbbinak a súlya még ekkor nem eloszolva töltötte meg a föld körüli óriási területet, hanem aránylag egy kisebb körgyűrűben, meglehetősen sűrű állapotban vette körül a földet. Minthogy pedig itt sok volt a kiemelkedő hegyalak, ezért állandó volt a légtorlódás és zavar is, amiből következik, hogy úgy a fénykörbeli fény, valamint a Napból tűző sötétebb érzéki fénysugár, egyenletes, függőleges tűzésükben szintén állandóan zavartattak és így a föld fejlődése csak igen lassan haladhatott előre. De azért mégis haladt. Végtelen lassúsággal, de egyúttal végtelen pontosságal is.

A földben magában megsemmisítő erő (teljes erő) nem volt. Miután pedig a rátűző Nap sugara a nagy távolság miatt (gyengébben hatott rá, mint a középfokú világtestekre, ennél fogva az érzéki napsugárban lévő megsemmisítő erő sem jutott a földre nagyobb hatást gyakorolni. Még kevesebbet a fénykör tiszta fénye, amely testi törvény felett áll és megsemmisítő erejét soha sem használja.

Ha tehát sem a földben nincs megsemmisítő erő, sem ki napsugár a föld anyagára ilyen módon hatni nem tud, hორnyán indulhatott meg mégis a föld anyagának könnyűsége, sziszterulása és finomodása?

Nem a föld sűrű, szilárd és keményedésre hajlandó erőalakjainak a „megsemmisítésével”, hanem ezeknek az átala-

kításával egy gyengébb, finomabb és könnyebb erőalakká. *Krisztusi* módszerrel: *megváltással!*

E keménységnek és sűrűségnek az elváltozásait fogjuk most megfigyelni. Csak azt jegyezzük meg előzőleg, hogy a földön ezidőben a delej még csak meglehetősen gyenge erőhatás volt, mert erejét mintegy lekötötte és kimerítette a nagy súllyal bíró testek összekapcsolódása és összetartása. A delejnek azonban ez a gyengesége nem támasztott zavart a föld erőalakjainak és erőanyagrészeinek az összekapcsolásában és összetartásában, miután a föld mozgása lassúbb volt. Ennek folytán az anyagrészeinek mozgása is lassúbb és ezért összekapcsolódásuk is gyengébb lehetett. Azonban már sejtjük, ha majd a földben is beáll az érző élet sokszorozódása, akkor majd a mozgásnak is fokozottabb, gyorsabb egyenlettel kell folynia és ennél fogva a delejnek is erősebb hatóerővé kell lennie.

Mindezeket pedig egy lassú érési folyamat előzte meg ez időszakban, mialatt a felsőbbfokú és középfokú világok tökéletességre jutottak. Érésének folyamatában történt meg a földnek lassú elváltozása is és sűrűségének finomsággá, keménységének lágysággá, súlyának könnyűséggé való fokozatos átalakulása.

Lássuk, hogyan?

AZ ANYAG ÁTALAKULÁSA ÉLETTE AZ ALSÓFOKÚ VILÁGTESTEKBEN.

Mielőtt a föld anyagának az átalakulására rátérnénk, közbevetőleg megjegyzem, hogy az olvasó dolga, hogy mindent, amit én most az ősi állapotot jegyezve, a mai időkben talán meg nem felelő szóval fejeztem ki, azt, ha szükségesnek vélik, ki-ki átfordíthassa a ma ismert és megszokott tudományos nyelvezetre. Már egyszer említettem, hogy pl. a víznek két örökké megmaradó alaptulajdonságát, amit én *anyagegyenletességnek* és *ellenállhatatlanságnak* neveztem el, bátran helyettesíthetik a *hidrogén* és az *oxigén* műszavakkal, habár nagy a különbség a mai és az ősidők anyaelemei között. Később majd látni fogjuk, hogy a *légfolyamba is hogyan illeszkedett bele az oxigén mellé a nitrogén.*

Ezeknek az előrebocsátásával vizsgáljuk egymásután a föld akkori erőalakjait. *Kezdjük a légfolyami sűrűségen,* amely akkor áll be az ellenállhatatlanságban, amikor *önként összehúzódik és energiasűrűsödésével meleget fejleszt.* Nem ilyenfajta sűrűdés volt ez, hanem a föld eldurvult légfolyamának olyan sűrűsége, amely az ellenállhatatlan erőműködésnek a hegyek által való megzavartatása volt. Az ismert légtorlás, amely azonban a zavar dacára is állandóan működhetett. *Nem kényszerült tehát önmagába visszahúzódva sűrűsödni,* mert hiszen bizonyos erőfokozódással még mindig mozoghatott. Hogyha azonban az energia mozgása egy megakadályozó ellenhatás által a végsőig fokozódnék, akkor ez *egy irtózatos robbanással tűzzé,* sötét érzéki tűzzé válna. *Láttuk ezt az átalakulást a második fény kitörés érzéki tűzfolyamánál is.*

Ilyenfajta sűrűsége volt akkor a föld légfolyamának, amely *a fénykörbeli fény* számára tűrhetetlen állapot és amelyei ez a fény testi következetességgel *tüstént kénytelen elhagyni* mihelyt ez csak előáll.

Az ellenállhatatlanság sűrűdése a légfolyamot tette sűrűvé. Elsősorban tehát ezt kellett enyhíteni, vagyis átalakítani, mert *amíg ez a sűrűség fennmarad, addig fénykörbeli fény nem kötheti magát a föld anyagához. Röviden: — Nem egyesülhet vele és így élő valóság az anyagban nem is keletkezhetik.*

Kezdjük meg most már a föld elváltozásainak a leírását azon időponttól kezdve, amikor a földben a lassú érési folyamat, vagyis a tétlenül pihenő létnek az állapota már befejeződött. Az égitestek már ekkor réges-régen, a középfokúak pedig éppen csak most készültek el önmagukkal. Már ekkor az utóbbiak is kifejlődtek és nemcsak fenn tudták tartani önmagukat, hanem már szinte várták, hogyan vehetnek részt súlyosabb testvéreiknek a megfinomításában. A megváltó közös munkában!

Így állanak e pillanatban mindmeggannyian készültségben és velük szemben, illetve *alattuk áll tétlen létállapotában a második fény kitörésnek tűzzé vált lényege, amely belerohant egykor a második körön kívül tértfoglaló ősmozgásba, azután pedig a képződménybe. Ez a lappangó tűz itt várt fölébresztésre és munkára szóló hívásra.*

Ilyen volt a végtelenség mozgó életének a képe most, ha az egészet „egyben” tekintjük. A fénykör pedig tökéletes létállapotában élt. Elhatárolva, de önmaga részéről el nem szigetelve a változó és alakuló élettől. Innen induljunk ki tehát mi is az *Úr Jézus* segedelmével, a fénykörbe felemelt érzéssel, de a földre szegezett figyelmes tekintetünkkel vizsgálódásunk egy új részének a lejegyzéséhez.

Mindazon világtestek, amelyeknek súlya, természete és tulajdonságai egyeznek, egy életvonalban és egy körben mozognak. Ugyanazon „*minőségi vonalban*”, ahol a mi földünk fejlődik, *s tökéletesen egyforma világtest követi egymást.* Még pedig oly módon, hogy testi szemmel *eme egyenlő világtesteknek a lényei egymást nem találhatják meg soha,* mert a testi szem — *jól jegyezzük meg* — csak egymásmelettségeket szemlélhet és nem egymásutániságokat. Ezért se előre, se hátra nem láthat. Másszóval: *mi csak térben látunk, de időben nem. Sem a jövőt, sem a múltat nem láthatjuk. Látásunk tehát korlátolt; csak három dimenziós látás, mert különválasztjuk a tért és az időt, holott ezek csak egységükben adják a negyedik dimenziót.* Bizonyára merésznek és megértetlennek fogják sokan tartani ezt a tételt, mert a tér ér-

zéki csalódása az embert ép úgy megtéveszti és félrevezeti, mint akár a föld forgásának, akár más természeti tüne-
ménynek a megítélése. Ne ítéljük tehát előre, hanem vár-
junk türelemmel és később látni fogjuk, hogy rövid időn het-
tül a tudomány is igazolni fogja, hogy amit fentebb mondot-
tunk, az nem fonák állítás, hanem testi törvény. Egyelőre
ezt a törvényt csak felállítom. A bizonyításra majd más he-
lyen fogunk rátérni, mert külön akarom kifejtteni egy érte-
kezésemben *a látás elméletét*. Egyelőre csak annyit, hogy te-
kintsük a mi földgömbünket egy nagy szemnek, amelynek
a saját légfolyama a tükre. Amit mi e tükörben látunk, azok
csak feldarabolt részletek az egységes egészből. Egy parányi
része a végtelenségnek. Csakis annyi, amennyi beletükröző-
dik. És még ezekből is csak azt látjuk meg ott, amit az érzé-
sünk befogad. Mindezekről, ismétlem, a „*látás elméletében*”
lesz szó. —

Térjünk most ismét vissza a föld fejlődésének a magyará-
zatára. *A föld anyaga és valamennyi erőalakja ezidőben két
tulajdonságot foglalt magába. Ép úgy, mint hajdan az eredeti
ősmozgás.* Eme két erőtulajdonság lett az egész életnek és
minden valaha keletkező erő- vagy anyagrésznek is a való-
ságos alapjává. *És, ha majd évezredek múlva a földön foU
fedezik a százezredik, újnak vélt és képzelt valóságot, vagy
elemet, annak alapja akkor is és mindenkor az ősi két erő-
tulajdonságnak az egyike, vagy pedig mind a kettője léssen,*
Talán valamely érintkezés által már elváltozva ugyan, de még
elváltozásában is megtartva megfinomult, vagy eldurvult ősi
természetét. *Eljön az idő, mikor a bölcsek minden ténynek,
testnek, vagy lénynek a vizsgálódásánál csakis eme kettős
alapról fognak kutatni és vizsgálódásukat az illető testben,
tényben, vagy lényben e szerint fogják igazítani.* Mi is tehát,
midőn a földet erőalakjaival és minden erő- és anyagrészei-
vel egy testben — *egységes egészében* — akarjuk élete első
szakában megismerni, nyugodt biztonsággal mondhatjuk,
hogy a földben is, *bár különféle elváltozásokban, de azért
csak két alaptulajdonság (természet) volt,* amelyeken kell a
föld jövőjének is felépülnie. Az összes létrejövendő alakulá-
sai eme kettős alap jegyében és eme kettős erő tulajdonság
természetéhez többé-kevésbé hasonlítva, fognak majd létre
jönni.

Mikor a föld fejlődését nyomozzuk, nekünk is bizonyos
alapból kell kiindulnunk, mert sehol sem jöhet létre valami,

amelynek valamilyen alapja ne volna. A létrejött valóság pedig soha sem lehet testileg ellenkező az ő alapjával, amelyből létrejött, vagy amelyből valaha eredetét nyerte. Ezért *az egész világegyetem összes erőivel, lényével és mindenféle alakjaival csak az ő színerő kettős alaptulajdonságának lehet a variációja. Minden erőalakban csak e két erőtulajdonságnak az elváltozott természetét találhatjuk fel.* Egyedül azt nyomozhatjuk bennük, hogy az egyes erőalakokban melyik tulajdonság van bizonyos okoknál fogva túlsúlyban?

A legfensőbb erőalak (fénykörbeli fény), illetve ennek sugara ezidőben csak igen mérsékelten juthatott le hatóerejével a földre, mert erejét! testi következetességgel inkább a természetének megfelelő magasabb világtestekben érvényesítette. Hogy pedig a fény ilyen testi következetességgel járjon el, annak az volt az oka, hogy az anyagnak volt erre szűksége. Fejlődése követelte, hogy vele szemben testi legyen a fény segítsége is. A fényköri fénysugár tehát ezidőben csak mérsékelten hatott a földre. Hogy ennek milyen következményei voltak ránézve, rövid idő múlva szintén látni fogjuk.

A föld légfolyama ekkor meglehetősen egyenlőtlen mozgású volt, a túlsúlyban lévő, zavaró, kimagasló hegyek miatt. Ez idézte elő a torlódásokat és rendetlen erősürüdedéseket okozott a légfolyamban, ami gyakori felhőszakadásokat vont maga után. Ennek a következménye lett a föld anyagának át-meg átázása, amelyet az alsó vízfolyások is (forrásvizek) csak elősegítettek. Az anyag tehát alakíthatóvá, puhává, iszapossá kezdett válni. Valóságos anyaggá, amely már csak a formáló művészi zsenire és kézre várt, hogy az alkalmassá vált anyagot erővel összekapcsolja és megindítsa a földön is a szerves életet. Ez az alkotó erő és formáló kéz pedig a fénykörbeli fénysugár lett, amelynek bár bevégzett, teljes önélete a fénykörön kívül nem volt, de azért már ott is volt bizonyos értelme, úgy értsük ezt, hogy a fényköri sugár ép oly része a fényköri fénynek, mint aminő része a gondolat az értelemnek. Ezért az angyalok fényköri erőrészek, vagyis isteni gondolatok. Tudjuk, hogy ezek egyenletességből származott értelmi erőrészek, akik önként helyezkedtek el a sugárban. Úgynevezett sugárlények, miután a sugár sűrűsödésében éltek.

Minden új alakulás, ami a földön létrejön, csakis ezen fénykörbeli erőlényeknek az értelmi munkája, akik aszerint öltöttek sajátosnál-sajátosabb alakokat, amilyenekre a föld erőalajainak az alaptulajdonságai fejlődésükben változtak, ők

voltak a mi földünk kiépítésében a teremtő Igének máncat végző kézművesei, akik az Isteni terveket megvalósítani segítették. Állandóan alkalmazkodtak a föld anyagának a fejlődéséhez és elváltozásaihoz. Megtehették, mert fényköri származásuknál fogva rendelkeztek nemcsak helyváltoztatási, de alakváltoztatási képességgel is. *Utánozták az isteni példát mert hiszen a Fiú is csak ezen ok miatt testesült először Igévé, azután fénykörré, végül emberré, hogy állandó alkalmazkodása által hozzáférhessen a megváltásra szorult lényekhez.* Miután pedig a földnek egyenlőtlen légmozgása a fényköri fényt kényszerítette, hogy sugártüzéseit gyakrabban megszakítsa, ezért a *sugárlények*, akik már a föld légfolyamában is képesek voltak tartózkodni, *kimeríthetetlen alakváltozásaikkal értelmi okaivá lettek a földön előálló különféle alakulásoknak, amelyeket itt a fű, fa, virág, állat és emberi testek kialakulásaiiban láthatunk.* Ők nyomták bele az anyagba teremtő fantáziájuknak formaképző értelmiségét: a faji jelleget. A típusegység törvényét, amelyet az újabb bölcészet formaprincípiumnak nevezett el anélkül, hogy eredetének okát még csak megközelíteni is tudná. A sugárlények saját alakváltozásaikat mintá gyanánt mintegy belefotografálták a föld alakulásaiba. Ezek a lények lettek tehát a földön az Ige íeremiő eszközeivé, akik által tulajdonképpen maga az Ige közvetve teremteti. Ezek már az Ige fényköréből eredő *értelmségek* voltak. Sugárlények! Az Ige gondolatai. Mindegyik egyegy parány az Ige erőtestéből. *Az igazi Pygmaeonok és Prometeuszok, akik termelő művész-erejükkel miriárd élethalakokat mintáztak ki és az élő tüzet hozzá a fénykörből hozták le magukkal.* Az ő művészi erejük és alkotó fantáziájuk tükröződik vissza a föld életének parányi alakjában és élő szerkezeteiben. Mindezekről később részletesen lesz szó.

A föld légfolyamában ezidőben már két egybekapcsolt valóság mozgattatott a légmozgástól. Az egyik az anyagparányok, a másik azon erőrészek voltak, amelyek annakidején a légfolyamból kimaradtak, amelyeknek egyenletességi erő-készei voltak. Ez a két összekapcsolt valóság, amelyet erőanyag-szövetnek neveztünk el, egyenletességi természeténél fogva, már nem tartozott alacsonyabb testi törvény alá és így nem is juthatott olyan sorsra, mint amilyenre a légfolyamban lösszé vegyüli vízanyag jutott, amelyet a légtorlódás időnként az pnyagra lenyomhatott. Ezek már egységben összekapcsolt erő- és anyagatomok voltak és még a legnagyobb légtorlódás

alatt is biztosan állhattak fenn a légfolyamban. *Rájuk ott fenn csak egy fensőbb erőhatás tudott volna* már oly módon hatni, hogy helyüket elhagyják, vagy pedig őket *új eltávozásra kényszerítse*. Ismétlem, egy olyan magasabb erő, amely erre, természeténél fogva, teljesen alkalmas lett volna. *És ez az erő is megjött az érzékelhető fényben, vagyis a napsugárban. Itt látjuk először a lelki fényt világosan megkülönböztetve a testi fénytől. Az érzékelhetetlen fénykörü sugarat az érzékelhető napsugártól.* Ezért a lelki fény (a fénykörü fény) előbb kezdte meg munkálkodását, mint a testi (a napfény). Még pedig a Nap-kitörés hőáramlata lett az az érzékelhető hatóerő, amely, bár valóságos erő volt, de önkéntes fénysűrűdése folytán részben mégis testivé vált. Kialakította a saját fénytestét, épúgy, mint ahogy felvette ezt egykor a fénykör. De az ő fénye már alacsonyabb minőségű volt, amely bizonyos testi jelleget is képviselt, miután érzékelhetővé lett. *Ezért tudott egyformán átalakítólag hatni az anyagra is és a föld erőalakjaira is.* Ilyen fajta erőnek kellett tehát az összekapcsolódott erő- és anyagatomokat átjárnia, amely két atomnak csak egy közös természetük volt. Még pedig ez volt az egyenletesség, mert tudjuk, hogy *az egyik egyenlíthető anyag-rész, a másik egyenlíthető erő-rész volt.* Egymásban egyesült tehát a két egyenletességi természetű erő- és anyai/parány. *Ezen egyesült parányokból fog majd egykor kialakulni a testi szervezeteknek legfinomabb részecskéje: az anyagsejt,* amelyben már parányi alakban együtt működhetik az erő és az anyag. Azért ezt a két egyesült parányt már bátran nevezhetjük *erőanyag-testszövetnek.*

Már ott fent, légfolyami helyükön átjárta őket *az érzéki meleg napsugár.* Mielőtt azonban eme tényből előállhatott volna bennük egy új átalakulás, az érzéki napsugárnak reáhatása, *a légmozgás második alaptulajdonságát, az ellenállhatatlanságot, is átváltoztatta.* Nézzük, hogyan?

A Napnak érzéki, testies heve sem volt más, mint bizonyos ellenállhatatlansági önkéntes sűrűdés. Ezt láttuk az ősesetben, a szín erő ellenállhatatlanságában, a Fiúban is. mikor önkéntes energia-sűrűdésével a színerő két erőtulajdonságából a lelki meleg leszármazott. Tudjuk, hogy ez a Szentszellem, Aki a lelki életet tápláló és fejlesztő lelki fény! Ugyanezt cselekedte önmagában a Nap is. Önkéntes ellenállhatatlanság sűrűdésével létrehozta önmagában a testi meleget, amely majd a föld anyagéletének lesz a fejlesztője és táplálója. *A Napfény*

melege tehát az átvezető erőalak a lelki hő és a testi tűz között!

Az ellenállhatatlanság önkéntes sűrűdését a Napban is alázatos türelemnek nevezhetjük (lelki nyelven), miután önkéntes volt. Ezért a sűrűdéséből előállott Nap-heve, habár alacsonyabb minőségű meleg volt is, mint a fénykörü sugár melege, de azért közöttük mégis bizonyos távoli rokonság állott fenn és ha nem is teljesen összhangzó, de azért homogén természetűek voltak. Mihelyt pedig két hasonló természeti erő egymással érintkezik, összetételükből már törvényszerűen áll elő egy határozott, egytermészetű valóság.

Ez történt a légfolyamban is, amelynek egyik alkotó része szintén az érzéki ellenállhatatlanságnak a sűrűsége, volt, amely csak a fénykörü kitörés egykori bukásából durvultott a légfolyamban ilyen testiessé. De miután érzéki sűrűsödés volt, tehát homogén volt a Nap érzéki hevével. Mihelyt pedig ezek érintkeztek, rögtön előállott közöttük egy új alakulat, amely azonban természeténél fogva már semmiféle önmozgásra (önműködésre) képes nem lehetett¹ soha. Csak benne maradt a légfolyamban, mint ennek egy új része és vele elvegyülve, de azért tőle elválaszthatólag várta a felhasználását. Vájjon, mi volt ezen új alak a légfolyamban?

Emlékezhetünk, hogy a fénykörü kölcsön-meleg is így volt már elvegyülve és felosztva a légfolyamban. Ennek a melegnek is hasonló származása volt, mint a színerő ősz lelki melegének, amely szintén önkéntes ellenállhatatlansági erő-sűrűdésből származott. Nem is lehetett más, mert hiszen a fénykörü meleghangok is csak a színerő lelki melegének feldarabolt részei voltak. Az isteni Életközpontból kiemelkedett meleg leheletek. Ugyebár, ezek a meleghangok is épen úgy, mint később a Nap, aki csak az ő példájukat utánozta, kialakították magukból az egységes fénykört, mivelhogy önként vették fel magukra a fénytettet? *A különbség közöttük csak az, hogy míg a fény körü meleghangokban a színerő tiszta energia-sűrűdésének a lelki melege még érzékelhetetlen, addig a Napnak a melege már csak egy anyagból visszatisztult erőnek az ellenállhatatlansági sűrűdése. Ezért részben testi, vagyis érzékelhető.*

A Napnak ez az érzéki heve egyesült tehát a légfolyamban még alacsonyabb minőségű, testi ellenállhatatlanságú sűrűdésével. A két alacsonyabb ellenállhatatlansági erőalaknak az egyesüléséből pedig szintén törvényszerűen állott elő egy

új alakulat, amely nem volt más, mint a mai légfolyam egyik elemének az őse. Aki szükségesnek látja, adhat neki valamely alkalmas és megfelelő új nevet. Én „erőaljnak” nevezem. *Lehet, hogy ez volt a carbonnak vagy a nitrogénnek is az ősalakja.*

Világosan láthatjuk mindezekből, hogy a bukás előtt még kétféle lehetett az ellenállhatatlansági sűrűdés.

1. *Lelki sűrűdés*, mint az ősmozgásé, amelyből származott a színerőben is előállott *lelki meleg*. Az ily sűrűdés mindig önkéntes. Vallási nyelven: így származott a színerőben is a Szentszellem, Aki az isteni Életközpontból a meleghangokat egyenként kilehelte, mikor az Ige önmelegét (testét) szellemegyéjéniségekre darabolta fel.

2. *Testi sűrűdés (testi meleg)*, amilyenné lett az érzéki testi napsugáré és a lelkiségtől már elválasztható és időnként el is váló légfolyamé. *Ne feledjük soha egy pillanatra se, hogy a világejlődés folyamatát mi még mindig csak a bukást megelőző ősidőkben szemléljük.*

Az ősidőkben ugyanis a légfolyam sűrűdése is képes volt testi meleget előállítani, valahányszor külső ráhatás őt testileg súlyosodni, sűrűsödni kényszerítette. Természetes, mert hiszen minden energia-sűrűdés hőt fejleszt. Ma is tapasztalhatjuk a rekkenő melegségekben ezt az ellenállhatatlansági sűrűdést, mikor a légfolyam mozdulatlan, vagyis egyenletességi túlsúlyban van. Ekkor a nyugvó energia sűrűdik. Csak-hogy a mai légfolyamban a meleg már testi és így testi törvények alá súlyosodott. Amíg azonban az ősidőben a testi ellenállhatatlanság sűrűdése még mindi« a romoihatatlanság jegyében állott, addig a sokkal későbbi, vagyis a bukás utáni időkben a megromlott ellenállhatatlanságnak a sűrűdése a légtelenben fullasztó testi hőérzéssé, a testekben pedig lappangó tűzzé, vagyis testi rothadássá lett. *Minden rothadásban ma is ez a megromlott testi meleg a bomlasztó erő.*

Rátérek most arra az összefüggésre és kapcsolódásra, amely a légfolyamban elhelyezkedett *anyagterő-parányok* és a *fentebb említett új alakulat* között előállott. *Eme kapcsolódásban az új alakulat egyesült a már többször említett erőanyag-szövettel. Ezen egyesülésben már látjuk kialakulni a hármasséget. Már tudjuk, hogy az erőanyag-szövetben az egyik részt a légfolyambeli erőatomok képezték, amelyek az elgyengült légfolyamból egykor kimaradtak. Ezek a légfolyami egyenletességnek voltak a szülőttei. A másik részt pedig a por-*

hanyó anyag legfinomabb atomjai képezték, amelyek ugyan- csak az anyag testi egyenletességének a felaprózott részecs- kéi voltak. Ezek már egyesülve éltek a légfolyamban fentar- tott erő-anyag-szövetben. Hozzájuk csatlakozott most mint harmadik rész, az az új alakulás, amely a Nap hevéből és a légfolyami sűrűdeésből származott, s amelyek egymás testi minőségüknel fogva szintén kiegészítették. Ezt a részt nevez- tük fentebb a carbon vagy pedig a nitrogén őséneek. Mind a három rész tehát testi egyesülés lehet. Mihelyt azonban ez az egyesülés közöttük megtörténik, ezáltal rögtön olyan súlyo- sakká válnak, hogy a légfolyamban többé fenn nem marad- hatnak.

És valóban így történt! Mikor a légfolyami mozgástól készletve ott fenn egyesültek, keletkezett súlyúik rögtön le- húzta őket a földre. Ebben az új alakulatban azonban már hármias erőrészt találunk egyesülve és ezért joggal nevezhet- jük el életcsírának. Amikor ezek a csírák azután súlyúknál fogva lehullottak a légfolyamból, a lágy, iszapossá vált föld azonnal magába fogadta bennük a már életképes növényi csí- rákat. Az első növényi életalapot. Az ősmagot, amelyek a holt földbe belevitték magukkal az életet. Megtaláljuk már bennük a szerves anyag összes alkotó részeit. Elérkezett tehát az az idő, mikor is a biblia szerint: — a Föld mindenféle fü- vet és gyümölcsöt termett.

A tudomány mai nyelvén a növényi őscsírában ma is az oxigén, a hidrogén, a nitrogén és a carbon az alapelem. A biológiának életet adó híres C. O. H. N. (Cohn-ja), amelyet már az ősmagban is egyesülve látunk a két egyenletességi és a két ellenállhatatlansági származású erőalakban.

Ismételve hangsúlyozom, tartsuk mindig szemünk előtt, hogy amikor most az életcsírák kialakulásáról beszélünk, ne tévesszük össze ezt a fejlődést a mai méhbeli életkialakulá- sokkal. Mi most az embrionális életcsírák eredetéről és ős- kialakulásáról tárgyalunk. Azt mutatjuk be, hogy az őserő hogyan kapcsolódott ledurvult erőrészeivel az ősi anyagsa- rányokba, hogy azokat élő testté szervezze. Hogyan lett élet- képes csírákká, amelyekben az erőanyag egységében már egy életkifejlődés lehetősége szunnyadozik. Ne zavarjuk tehát egy pillanatra se össze az embriológiai ősfjlődést a későbbi ere- detű biogenetikai fejlődéssel. Az első az erőanyag kialakulása őscsírává (embrióvá), a másik az embrió kialakulása méh- gyümölcsé, vagyis testanyaggá, (foetus-szá).

A TENYÉSZET MEGINDULÁSA A FÖLDÖN.

Az ősmagok, helyesebben a legelső őscsírák teljesen test: származásúak voltak. Két rész egyenletesség és két rész ellenállhatatlanság volt bennük. Az egyik egyenletességi rész a föld anyagából, a másik a föld légfolyamából való volt Származásukra nézve tehát testi egyenletességűek és így a föld testi törvényei alá tartoztak. A két ellenállhatatlanság i, részről pedig az egyik légfolyami ellenállhatatlanság sűrűdése volt, a másik pedig a napsugár ellenállhatatlanságának a sűrűdése. Fontos ezt már most megállapítani, mert ez volt az oka, hogy a csírák élete egyrészt a földhöz, másrészt a léghöz és végül a napsugárhoz lett kötve.

Minden csírának az egynegyed része egyenlíthető anyagnak származású és így teljesen a földhöz van kötve. Ez a gyökérzet, amely csak a földben élhet. A második egynegyed rész, amely már egy élő és mozgó erőalaknak, a légfolyami egyenletességnek volt a kimaradt erőparánya, már nincs is helyhez kötve. Ez lett a növényi élet mozgó és mozgatható része. Még pedig erőérsze, amely a növény kifejlődését, nedvkeringését, emésztését, belső és külső mozgását megindítja. Kétszeresen hangsúlyozom a „megindítás” szót, mert csak megindítja mint indítóerő, de a mozgást magát már nem ez végzi, hanem ő vele egyesült légfogalmi ellenállhatatlanság. Ezért az egyenletesség a növényben is indítóerő, amely a növényi élet virágzását, gyümölcsözését és magtermékenységét megindítja. Ez benne az életerő (vis vegetativa), amely a fában, a növényben mint erőérzés a benső életet fentartja. fitedkényszeríti a növényt, a fát a virágzásra. De miután már mindezek mozgási cselekvések, azért magát ezt a mozgást már csak a légfolyami ellenállhatatlansági erő bonyolítja le. Ez egyesül mint ellenállhatatlansági sűrűdés az indító egyenletességi erőrésszel és helyenként kitör belőle, mint faág, mint lomb, mint virág, mint gyümölcs és mag.

Ugyanazt a munkafelosztást látjuk tehát e két erőalak között is, amit láttunk a színerő két alaptulajdonságában. Az erőérzésben és az erőmozgásban. Az első az indító, a másik a cselekvő alak. Be azért egymásban egyesült erők.

A növényi életben is a légfolyami eredetű egyenletességi erő rész indít, az ellenállhatatlansági erő rész pedig végzi a mozgást. Ez az utóbbi erő rész az, amely beleviszi a kifakadt virág bibéjébe a himport, a termékenyítő magot a fa virágtestéből, amely ételsokszorozódást, tenyészetet hoz létre a növényvilágban. Ez a két légfolyami származású erő rész a növények legnemesebb része: a növény lelke, amely kiváltja belőlük az illatot, amely már bennük is lelki rész, vagyis az anyagengedelmesség kiszűrődése.

Az életcsírák másik fele „testi ellenállhatatlansági sűrűdés” amelyből az egyik rész színién légfolyami, a másik pedig a Napsugár ellenállhatatlansági sűrűdése. A légfolyami sűrűdés, amely szintén egynegyed rész, végzi a növényben az említett erőteljes légmozgásokat: a nedv keringést, táplálkozást és légzést úgy a földi gyökerekben, valamint a légben mozgatható fa törzsében, ágaiban és leveleiben. De csak olyan mozgásokat, amelyre vagy a légfolyami egyenletesség, vagy pedig más külső erőhatás indítja. Végül az utolsó egynegyed rész a csírában a napsugár ellenállhatatlansági sűrűdése. Ez a növényvilág emésztő szerve. A gyomra, amely mindazt a táplálékot, amit a növényi szervezet a földből, a vízből és a levegőből szerzett, részben sejtermelésre változtatja, részben megsemmisíti. Tudjuk már, hogy a napsugár ellenállhatatlanságában ép úgy, mint minden fényben salakmegsemmisítő képesség van.

E négy részből egyedül a legutóbbinak van szüksége önmaga számára külön táplálékra, hogy önmagát fentarthassa. Ez a táplálék pedig nem más, mint a fentebb említett új alakulat, amelyet a szénsav ősenek neveztünk el (carbon) s amely a légfolyam és a napsugár ellenállhatatlansági sűrűdésének egyesüléséből keletkezik. Íme! ezért volt szükség az mellett új alakulásra, amely egyrészt a Nap érzéki hevének (ellenállhatatlanságának), másrészt a légfolyami ellenállhatatlanságnak az érintkezéséből állott elő. Ez az új alakulat (elem) állandóan képződik ma is a légfolyami és a napsugári ellenállhatatlansági sűrűdések érintkezéséből. Ezért nem tud a növény sem élni lég és napsugár nélkül. A növény gyomrának van rá szüksége, mert ebből adja a fa sejtjébe a carbon-tar-

talmat is. A növényzet testi részei niindmegannyian természetüknek megfelelő tápanyaggal táplálkoznak.

A növények alaptermészete azonban mégis csak az egyenletesség lett, mert habár az ellenállhatatlanság is két rész benne, tehát ugyanannyi mini az egyenletesség, de azért az utóbbi javára dönti el a mérleget az a körülmény, hogy a növényi életalakok egyenletessége abban a két részben lakozik, amelyek helyhez vannak kötve. Egy negyede az egyéníthető anyagatom által a földhöz, a másik egynegyede a légkörbeli erőatom egyenletessége a föld légköréhez. Azon felül tehát nem emelkedhetik. Így a növényi élet az egyenletességben rejtett tulajdonságai által helyhez kötött és egy bizonyos törvény alá helyezkedett. Egyrészt a föld anyagának, másrészt a légfolyamának a törvénye alá. Nem mondhatjuk ugyanezt, a másik két rész tulajdonságára. *Az a rész, amely az érzéki napsugár sűrűségéből származott, kétségtelenül a Nap testi törvényei alá tartozik,* habár bizonyos mértékben már el is van változva. A Nap törvénye pedig magasan a föld és légköre fölött álló és egy már megfinomult világi estnek törvénye volt, amely csak a föld egyenlőtlen légmozgása miatt volt kénytelen törvényét változtatni, hogy erőhatásaival a föld törvényeihez folyton alkalmazkodhassék.

Az ilyen folytonos alkalmazkodási érintkezésekből nem is állhatott elő a föld és a Nap törvényeinek összhangba jutása, vagyis egymásba való simulása. *Ellenkezőleg!* Miután a *Nap erőhatása a földre folyton változott,* ennél fogva egy folyton változó átmeneti törvényt hozott létre, amelyet megállapítani, rendszerbe foglalni épen azért nem lehet, mivel állandóan változik. *A kaleidoszkópban sem lehet a változásokat rendszerbe foglalni. De a folyton változó naperő hatásoknak csodálatos következménye lett a növényi életben jelentkező alakgazdagság.* E változások idézték elő a csírákban a különféle növényi elváltozásokat. A megszámlálhatatlan alakzatokat, amelyek életre keltek.

Ellenben a negyedik negyedrészt képező légfolyami ellenállhatatlansági sűrűdés, amely az életcsírában szintén élettényező, természeténél fogva vezető szerepre sohasem jutott. A növénynek sohasem változott jellemző tulajdonságává. Sőt, ha majd a légfolyamban a torlódás enyhül és így az ellenállhatatlanság testi sűrűdése is csökken, csak annyiban fogja megsínyleni ezt a rá kiható változást, hogy színei enyhébbek és gyengébbek lesznek. —

Itt közbeszövöm egy gondolatomat. Az erős, rikító, kemény színek, amelyek ellenállhatatlansági természetűek, kedvenc színei az éretlen lényeknek, akikben még ellenállhatatlansági túlsúly van. Ellenben a finomabb lelkek delikát színeket keresnek és így a színek kedveléséből joggal következtethetünk az érzésseli lelki érettség fokaira. Minden igazi festőművész érzi, hogy *a színeknek érzései vannak.* —

Kövessük azonban útjukban *a földre hulló növényi életcsírákat*, amelyeknek lényeges összetételeit most jegyeztük le. Eme ősmagok nem külső erőhatástól kényszerítve, hanem *saját súlyuknál fogva hullottak le a földre.* Fontos jelenség ez, mert *reájuk nézve ez volt a bukás*, amelyet csak önelhatározásból lehet megindítani. *Csodálatos, hogy még ebben az alárendelt világban is bizonyos önkéntességet tapasztalunk a növények életrekelésében!*

Hogy az őscsírának csakugyan volt önmagukhoz mért életérzésük, az kétségtelen, mert hiszen két egyenletességi alaprészt volt bennük. Már pedig az egyenletesség az erő világában az értelem lényege. *De, ha a növényben is megvan az egyenletesség, amely értelmi lényeg, miért nem fejlődhetett az ki benne magasabb értelmiséggé?* Egyszerű a magyarázata. *Azért, mert a növénycsírában elraktározott kétféle származású egyenletességből egyik sem tartozott az abszolút, valóságos erők világába.* Sem az, amely a légfolyamból kimaradt, mert amikor a légfolyam a fénykörből kitört, megszűnt abszolút-tiszta erő lenni; sem az a másilí, amely a képződményből atommá finomult egyenlíthető anyag volt. *Következésképpen nem tartoztak a tiszta erőknek azon törvénye alá, amely szerint egyenletességük lényegének értelemmé kellett volna lenni.* Azonban mégis lehetetlen, hogy ez a törvény bizonyos mértékben ne érvényesüljön még a megdurvult erőalakokban is, miután bennük is van valamely fokú egyenletesség. Ezért még a növényi életcsírákban is kellett életrekelésük pillanatában *bizonyos életérzésnek* (értelemnek), sőt egy önmagukhoz méri *alacsony fokú akaratnak is léteznie.* Mindezekkel majd akkor jövünk tisztába, amikor az őscsírának az életérzéseit (a lelkeit) vizsgáljuk.

Ugyebár, az életcsírák két tulajdonságból álltak? A két tulajdonság pedig mindig kétféle lehetőséget okoz az illető testben, lényben vagy tényben. Amikor pedig ez a két lehetőség megvan, ott kell egy bizonyos fokú *akaratnak* is lenni, mivelhogy a két természet, vagy a két szemben álló tulaj-

donság egyikével kell megindítani az életműködését. Kétségtelen azonban, hogy *a növény értelmének és akaratának a foka még olyan alacsony, hogy lényeknek még alig nevezhető, miután hiányzik belőle az értelmi lényeknek a minősítő tulajdonsága: az egyenletes fény körü meleg.* Ez a döntő minősítés az az ok, amely vizsgálódásainkat új irányba kényszeríti. *Kutatnunk kell, mi a lényegbeli különbség a növényi és az állati élet között.*

A növénycsírában egy életmagot, egy életalapot látunk magunk előtt és úgy tapasztaljuk, hogy az egyenletes melegen kívül minden megvan benne. Bőségben és mégis egyenletben, amely alkalmassá teszi a valóságos életre. Miután azonban minden megvan benne, ami csak található a végtelenségben, — *kivéve a fényköri fényt, illetve annak lényegét, az egyenletes meleget,* — ennél fogva szinte érezzük, hogy a különféle növényi életcsírákból az életnek különféle alakzatai fognak majd előállni, mihelyt velük az egyenletes élő és éltető meleg egyesül. Ne higyük tehát, hogy az életnek csak olyan alakjai lehetnek, amiket már mi is ismerünk. Az élet végső elemzése ép úgy eltűnik lefelé, az anyagban, mint felfelé az anyagtalanságban. Ismétlem, a növényi életcsírában már minden megvolt és bármi is álljon elő a végtelenségben, nem kerülhet bele anyagból egyéb, mint ami ezekbe az ős növénycsírákba belekerült; mert nincs más. És itt tűnik ki, hogy a növényi életcsíráknak is kellett lenni egy kezdetleges fokozatú értelmüknek és akaratuknak, mikor fenn a légfolyamban nemcsak az érzéki, testi nap melegével voltak átjárva, hanem azzal az egyenletes fény körü kölcsönmeleggel is, amely ezidőben a légfolyamat átjárta. Sőt, már tudjuk, hogy ezen időben maga a légfolyam is fejlesztett ellenállhatatlanságának önkéntes sűrűsödésével bizonyos önmeleget. A fennlévő életcsírák tehát, bár parányi alakokban, de mint egyesült erő-anyag-szövetek benne éltek már a légfolyamnak élő, értelmi életében és vele összevegyülve bizonyos egységet képeztek. A kezdet kezdetén tehát az összes életcsírák közös és egységes életet éltek.

Önálló csiraalakjukban a légnek mintegy életrészei voltak, mert hiszen önmelegükön kívül már minden egyéb erőtulajdonságuk megvolt. Így hullottak le azután az anyagra csoportonként egy-egy erősebb Nap-kitörés (protuberancia) alkalmával. Ezért mondjuk anyagba való lehullásukat *bukásnak*, mert ugyanazon jelenségek között ment végbe, mint

egykor a nagy szellemek (meleghangok) bukása a fénykörből. *Valamint a nagy szellemek egységes életet éltek kezdetben a fénykörben s csak amikor innen kitörtek, szakadtak széi egyéniségekre, úgy az életcsirák is fenn a légfolyamban még egységes életet éltek.* De amikor ezen egységes légfolyami életkorból kitörtek, ekkor jött a súlyosodásuk. Ezt követte a bevezézt bukás és végre a termékenyítés, amely a romlandóvá vált életnek a pótlására szolgál.

Dehát miért és hogyan buktak le a Nap-kitörés folytán a növényi életcsirák?

A Nap-kitörés elárasztotta a föld légkörét érzéki hővel: — *ellenállhatatlansági testi sűrűdéssel* Ezért a föld légfolyama egy pillanatra szintén testivé lett. A Nap érzéki hőkitörése pedig az egyenletes meleget, vagyis a fényköri fényt a föld légköréből visszavonulásra kényszerítette. Ezzel a légfolyam egyetemes értelmisége megzavarodott, miután mindenféle értelem csak a fényköri fényből leszármazott érzéssűrűdés. *Egy rész az Ige mindentudásából!* Mikor egy pillanatra a légfolyamban ez az értelmi sötétség beállott, amely mindig meg szokta előzni a testi teremtést, akkor hullott le a légfolyamból az életcsiráknak ama tömege, amelyek mint legéreüenebbek, a pillanatnyi értelmi elsötétülésben (lelkileg: próbában) elvesztették egyenletességük túlsúlyát: — *Értelmiségüket!* Ellenben túlsúlyra került ellenállhatatlanságukkal a súlyuk is megnövekedett. *Így estek le az anyagra abban a zavarban, mikor a légfolyam egyetemes értelmisége meggyengült s mielőtt ez visszatért volna, szorosan egyesültek az anyaggal* Vele szervezeti egységbe léptek, elvesztvén ez által még e lehetőségét is annak, hogy valaha egyenletes meleg (vagyis értelmi élet) fejlődhessék ki bennük. Minthogy pedig a föld anyagában ezidőben túlsúlyban volt a passzív elem, a víz, ennél fogva a belekerült éretlen életcsirákból sem válhatott más, mint tenyésző, alacsonyfokú növényi élet.

AZ ÉLETCSIRÁK TOVÁBBI ÉRÉSE.

Nem minden életcsíra hullott le a legelső Nap-kitörés alkalmával. A fejlettebbek, az érettebbek fennmaradtak helyükön a légfolyamban. Erkölcsi nyelven: — A próbát kiáltották. Tanúságot tettek ezzel magasabb életerejükéről. Ezek azután tovább is bizonyos lassú érési folyamaton mentek keresztül, hogy idővel ne csupán tenyésző élet, hanem valószínű élő-élet csiráivá (embrióvá) válhassanak. Kipróbált életalapokká, amelyek majd alkalmas testet adhatnak a fénykörü élő és egyenletes meleg számára is. Láthatjuk tehát, hogy a legelső őscsírák anyagméhe, amelyben értek és fejlődtek, az őslég folyam volt.

Amelyik életcsírában olyan fejlett volt már az értelmi alap, vagyis az ösztönös öntudat, hogy a szükséges érési folyamatot egészen végig tudta élni, abból idővel emberi testcsíra lett. Amelyik pedig a később megismétlődő újabb Nap-kitöréskor félérett állapotban hullott le, abból lett egy magasabb erőhatás segítségével, a föld állati típusainak a testi életalapja. E félérett csírák már nagyobb beszámíthatósággal, vagyis súllyal hulltak le a légfolyamból a földre, mint elődeik, a növényi életcsírák. Ebből láthatjuk minden élő és létező valóságnak az egységes eredetét. Testvérek vagyunk mindnyájan az „ősembrióban”, mert egységes életforrásunk a színerő, amelynek mozgási energiájából teremtett minden látható és anyagi élet. Vallási nyelven: Mindnyájan az isteni energia evőtestének, a Fiúnak testrészei vagyunk. Ezt érezte meg önkívületi elragadtatásában Assisznak mély érzésű szénije is, aki testvérenek érezte a tüzet, a vizet, a levegőt, a rózsát, a .iliumot, az ég madarait, a vizeknek a halait és a földnek minden egyéb állatait. Még a vérengző farkast is testvérenek nevezi, de erőszakoskodásai miatt megdorgálja.

Mikor az érettebb csírák lehullottak, már ekkor a földön is megváltozott talajviszonyokra találtak. Bizonyos mértékben kiszáradt földre, amely talajban az ellentállóság vagyis

az anyagtermészet némi egyensúlyba jutott az egyenletességgel. Helyesebben az egyenlíthető anyaggal. Ezért, amelyik életcsírában az ellenállhatatlanság jutott túlsúlyra, az szintén a természetéhez közelebb álló ellentálló anyagból építette fel később a durvább testét. Amelyikben pedig az ellenállhatatlanság megtört, az a természetének inkább megfelelő egyenlíthető anyagba öltözött. Hogyan? Ezt ma is látjuk, mert hiszen a növényi magokban rejlő életcsíra, ma is csak a föld anyagából építi fel testi szervezetét. Teljesen jól mondja a biblia: — *Minden élő test a föld anyagából teremtetett!* Hogyan és minő magasabb erők segítségével? Majd részletezni fogjuk.

Mi történt azonban a légfolyamban a próbát kiálló életcsírákkal? Ezek a megisméltűdő protuberanciák után is benne maradtak a légfolyamban. *Érettségi fokozatuk szerint csoportonként estek le. A legtökéletesebbek teljesen befejezhették már a légfolyami érésüket.* Ezek már azután nem is egy újabb Nap-kitörés ráhatása folytán hullottak le, hanem a *fénykörü sugarakban élő értelmi lényekkel érintkezve, tiszta világossággal, vagyis teljes öntudattal és szabadakarattal jöttek le fensőbb légfolyami életükből a földre.* A biblia szerint: Lebuktak egy magasabb életvonal törvényéből egy alacsonyabba. A paradicsomi állapotból a földi küzdelmek és szenvedések siralom völgyébe!

Említettük már, hogy *a Nap-kitörések az életcsírákra nézve az életerőnek a próbáivá lettek.* Amelyek kiáltották, azok a küzdelmek erőfeszítései által kifejlesztették önmagukban az anyagi önmeleget olyan mértékben, amennyi egy élő földi élet fenntartására elegendő. És vájjon, hogyan fejlesztették ki? *Ellenállhatatlanságuk összevonásával erősürűdést, vagyis önmeleget hoztak létre.* Ilyen próbákban erősödhetik csak meg az akarat, a jellem és az életerő is. Innen érthető, hogy *a lehullott életcsírák,* mikor életvonalukat (helyüket) önként elhagyták, tulaj donképen elbuktak, mert az életfenntartás próbáját nem állották ki. Hogy úgy mondjuk, öngyilkosságra vetemedtek! *A küzdelmet felcserélték a nyugalommal. Az öntudatos életet az öntudatlannal: a lelki halállal!*

Ezért már az első ember is, aki életcsírájában ott fent még a tiszta lényekkel (sugár lény ékkel) érintkezett, azzal az érett öntudattal jött le a földre, hogy itt neki egyedüli hivatása és kötelessége lesz életvonalát, vagyis önmagát az isteni akarat szerint fenntartani. Ezt tették a magas égi és közép-

fokú világtettek is. A lényeknek ezidőben tehát egyetlen törvényük *csupán önmaguk fenntartása volt*. Ez időben ugyanis az *egyetemes életet kizárólagosan a végtelenség lelke igazgatta és az ő akaratahoz való feltétlen engedelmesség és alkalmazkodás volt a föld első emberkéinek az egyetlen kötelességük*. Az egyetlen törvény, amit önmagukban tisztán láttak és éreztek.

Mindezt csak azért bocsátottam előre, mert szükséges tudnunk, hogy mi történik ott fenn a légfolyamban azon idő alatt, amíg itt lent a földön a lehullott csírákból létre jön először a növényi tenyészet és vele az állandó élet kezdetleges életalakja. (Vita vegetativa.)

Az életcsírák éretlenségének lett a következménye az az egyoldalú életfolyamat az anyagban, amely rögtön megkezdődött, mihelyt a csíra az anyagba jutott. Tudjuk, hogy *még akkor a víz két irányból gyűlt az anyagba*. Miután azonban a Nap megsemmisítő ereje a víz salakját a földön teljesen meg nem semmisítette, mint ahogy megsemmisített bizonyos anyagrészeket a közép fokú világtettekben, ennél fogva *a földet iszapossá változtatta*. Ilyen volt a helyzet *a föld völgyeiben és lapályos helyein*. Ellenben azok a helyek, ahol a víz hatóereje nem érvényesülhetett oly mértékben, mint a lazább helyeken, *a hegyek voltak*. Ezeknek *ellentállóbb anyagában pedig az az érzéki tűzáram vonta meg magát, amely a második fénykörbeli kitörés alkalmával sötét tűzfolyammá durvult és belefúrakodott az anyagba*.

Ezért *míg a lazább földrétegekben a növényi élet fejlődése megindult, addig az ellentálló hegyek anyagában is végtelen lassúsággal dolgozott a lappangó durva tűz*. Viszont a légfolyamban tovább értek a fejlődő életcsírák. A tűzerő mélyen a fenekén kezdte munkáját és miután önmagában folyton izzott, minden testi törvény alatt álló durva testiséggel alakította át végtelen lassúsággal az ellentálló hegyanyagot saját hasonlatosságára. *Ellenkezőjévé mind annak, ami világosság, gyengédség és enyheség: sötétté, keménnyé, durvává. Előbb kövekké, kemény kőzetekké, majd ércekké*.

Annakidején majd el fogjuk mondani, hogy vitte ki képtelen értelemmel az *őstűz* — a fénykörből lebukott és eldurvult *szellemerő* — az ellentálló anyagnak alakítását azon célból, hogy ezen visszás alakulattal az igazi szépséget, világosságot és fényt megtagadhassa. Az Igének csodaszépségű teremő áramlatával szemben megindult egy ellentétes áramlat

is, és a fénykörből lebukott tüzerő ebbe kapcsolódott. Belevitte eltorzult erőtulajdonságainak silány utánzatát az anyagba. *Amibe pedig az ellenáramlat érzéki tüzét csak belevinni tudta, mindazzal csupán az emberiségnek lelki életét rontotta meg. Ilyen pl. az anyagban a szesztartalom. A kőzetekben az úgynevezett nemes fém és a drágakövek. A testekben pedig az érzéki tűz.*

Így dolgozott az ellentálló anyagban a bukott őserő. Ellenben az egyenlíthetőben, amelybe beleértjük a hegyeknek egyenlíthető felületét is, az őstűztől mentesen és zavartalanul folyt tovább a tenyésztett élet az iszapos földre sülyedt életcsírákban.

Ilyen volt a földnek ezidőbeli helyzete egységes képpen. Visszamenőleg még csak annyit kell megjegyeznem, hogy amikor az életcsírák a földre lehullottak, keresztül kellett esniök azon az erővonalon is, ahol a fényköri ellenállhatatlanság erő kiszűrődése, a delej helyezkedett el. E delejnek csak a víz fölött nincs hatalma, vagyis testileg ható ereje, de annál erősebb visszahatása volt a rajta keresztül eső életcsírákra, amelyek fenn a légfolyamban még semmiféle vízanyagot magukba nem vettek, Vájjon, miért? Egyrészt azért, mert a víz már a légfolyam alatt helyezkedett el, másrészt azért, mivel még a légfolyamba felemelt finomabb vízpárák is csak az alsóbb, légrétegekben húzódtak meg. Sőt e csírák még esésük közben sem érintkezhetek a légfolyamban összegyűlt vízpárákkal, mert esésük alkalmával, mely közve tétlen a Nap-kitörés után történt, a légfolyamban olyan erőteljes lett a légtorlódás, hogy hatalmas felhőszakadásokban nyomta le a benne lévő vízanyagot. Szinte megtisztította az utat a lehulló életcsírák számára.

Miután tehát az életcsírák soha még vízanyaggal nem érintkeztek, ezért nem is tartalmaztak mindaddig valóságos vízanyagot, míg a földre le nem jutottak. Nagyon fontos szempont ez, mert ellenkező esetben a delejnek sem lehetett volna rájuk feltétlenül vonzó ereje. Ezen okból az életcsírák sem tapadhattak és egyesülhettek volna kellő szilárdsággal a föld anyagával, amikor behullottak.

A föld ekkor ugyanis át- meg át volt áztatva és teljesen iszapossá vált. Annyi volt benne a vízanyag, hogyha föld súlya is növekedett, S miután a delejjel szemben egyedül a víz, az ellentálló valóság, azért a delej hatása is gyengült a földre a bőséges vízanyag miatt. Világosan láthatjuk most már, hogy

ha az életcsírák előbb teltek volna meg vízyanaggal, mielőtt a földdel a delej őket összekapcsolta, akkor csak nagyon gyenge és laza lehetett volna kapcsolódásuk. Ennek pedig az lett volna a következménye, hogy *az iszapos anyagban az életcsírák nem tudtak volna gyökeret verni, mivel a lágý, vi-zes felületen a légmozgás őket állandóan mozgatta volna.*

De nem így történi! A delejerő szorosán egymásra kap-csolhatta az életcsírákat és a föld anyagát, hogy növényi élet-alakká szerveződhessenek. Ezért azon a ponton vertek gyö-keret, ahová a légfolyamhói egyenesen leestek. A delejes erő pedig esésük arányában folyton hatványozódó erővel hatott rájuk. Ezt lelkileg is tapasztalhatjuk, nemcsak az esés törvé-nyében, mert a bukásba induló lélek is mindig fokozottabb izgalommal rohan a vesztébe. Lassanként csúszik ki kezéből teljes szabadjára a fék. Kezdetben még csak ingadozik. Az-után bizonytalan lépésekkel indul, amelyek fokozatosan gyor-sulnak és végül eszeveszett rohanásban törnek ki. Ilyenkor a bukó lény se küzd már, hanem teljesen átengedi magát a bukásnak.

A delejnek főntebb említett vonzása abban a pillanatban volt a legerősebb, amikor az életcsíra a földet érintette. E percben az életcsírák mindegy szétpattanásig feszültek. A fes-zülés a fénykörből származó delej vonzó- és feszítőerejének a hatása volt. Delejes hatás és nem az életcsírák tulajdonsága. E hatás alatt az érző csírák — ismétlem — mintegy izzásig feszültek. Az izzást nem annyira testi, mint inkább fényköri értelemben veszem. Merőben más természetű hő volt, mint amilyen a mai ismert tűznek az izzása. Mintegy megközelítette a fényköri meleget. Nem volt más, mint a vágnak magasabb értelemben vett érzése, amely mindig előáll, mihelyt két ma-gasabb érző valóság egyesülés előtti pillanatait éli. Érzéki hőség!

Az életcsíráknak eme érzéki vágyban való izzása csak megközelítette a fényköri meleg fejlődését. Származásánál fogva azonban tovább nem juthatott, miután nem tökéletes erő tulajdonságból, hanem csupán éretlen életcsírákból szár-mazott. De mivel megközelítette, tehát e pillanatban alkal-massá vált, hogy a fényköri sugárban lakozó sugárlényegek, vagyis magas értelmi lények testi következetességgel meg-közelíthessék az életcsírákat, amelyeknek akkori állapota nem ellenkezett már az ő természetükkel sem. *Törvény szerint a fényugárnak oda kell törekednie, ahol számára hely nyí-*

lik. Ezért valóban közeledtek is az életcsírákhoz és azokat *termékenyítőleg érintették meg*. Hogy miben állott ez az érintkezés és mit vitt a csirába? azt látni fogjuk majd annakidején, amikor a csíra életének új szakaszát megkezdi, vagyis amikor már termékenyen élni fog.

Jól különböztessünk! Tévesen azt ne véljük, hogy a fényköri meleg valaha egyesülhetne az életcsírákkal. Ez lehetetlen, mert hiszen a csírákban önmeleg még nem volt. A fény pedig a melegnek az alapja. Hogyan egyesülhetett volna tehát a tiszta egyenletes meleg az önmeleggel még nem bíró életcsírákkal? De nemcsak hogy önmelegük nem volt, hanem még ama feszültségből előállott izzás is, amelyet a fokozódó delej bennük az utolsó pillanatban keltett, rögtön megszűnt, mihelyt egy más valósággal — legyen bár az a fényköri sugár — érintkeztek. Mi fokozta ugyanis bennük a feszülést, az izzást? Az érintkezés és kapcsolódás vágya. Mihelyt pedig eme vágyuk kielégített, feszülésük is rögtön megszűnt, miután izzásuk már célját elérte. *Megállapítjuk tehát, hogy az életcsírák a fényköri fénysugaraktól csak megérintve, de velük nem egyesülve, jutottak a földbe és csak ezután egyesültek valóságosan a föld anyagával. De már ez a pillanatnyi érintkezés is belenyomta a faji típus jellegét minden egyes életcsírába.*

Mikor a föld az életcsírákat magába fogadta, túlsúlyba volt benne a vízanyag és ezért a valóságos, vagyis az abszolút erőhatás iránt nem is lehetett olyan fogékony, mint amikor a vízanyag még mérsékeltlen volt benne. Ne feledjük, hogy a víz, bár legalkalmazkodóbb erőalak, mégis, ha egy nála alacsonyabb valósággal egyesül, akkor az az alacsonyabb egy alantasabb vonalba vonja le őt is. Így pl., ha a víz a földdel egyesül, káros hatás áll elő a vízre. Rögtön megdurvul az egyenletessége, vagyis az alkalmazkodási képessége s miután az alantasabb földnek a testét magába fogadta, iszapos sárrá lesz, amely a tiszta, erőhatások iránt már kevésbé fogékony. Sőt, a fényköri fényvel szemben teljesen közömbös.

Allandó iszapos földben ma is hiába vetünk magokat, meri a vizes talaj alkalmatlan a tenyészetre. Az életcsírák nem tudnak benne gyökeret verni. Éppen ezért a föld, amely ez időben a sugárlények által megérintett életcsírákat magába fogadta, *kénytelen lesz egy időre a fényköri fény hatását nélkülözni.* Természetes következménye volt ez egyrészt a saját alantas állapotának, másrészt a tényleg magasabb erőtermésze-

tének. *Lelkileg is láthatják*, hogy mihelyt egy alacsonyabb lélekkel érintkezünk és vele tartósan egyesülünk, *az alantasabb erő felénk közeledik és emelkedik, mi azonban szintén feléje süllyedünk*. Levon a maga alantasabb körébe és a fénykörü fény ekkor tőlünk is rögtön visszavonul. Minden bukott lélek ezt egy ideig nélkülözni lesz kénytelen. Vallási nyelven úgy nevezzük ezt: — *A kegyelem állapotából való kiesés*.

Ez a pont itt nagyon fontos, mert a most említett jelenléteket bizonyos elváltozással ki-ki megtalálhatja minden új helyzet és új alakulás előtt. Az ilyen magára hagyott állapot, mint amilyenbe a visszavonult fénykörü fény hagyta iszapos földben a csírákat, valóban nem más, mint a testeknek, a tényeknek és a lényeknek érési állapota. Egy benső fejlődés! Sajnos, ez a folyamat nekünk már nem érzékelhető. Csak végeredményeiben ismerjük fel, de nem az átmeneti fejlődésekben.

Mihelyt ugyanis a fénykörü fény elhagyja a testeket, tényeket és lényeket, abban a pillanatban megszűnik bennük a változó, mozgó élet folyamata. Helyette rögtön beáll a törvényszerű érési állapot, amelyben az élő, mozgó erő összehívva önmagát, már nem is érzékelhető egyenletességgel mozog csak. Tartsuk szem előtt mindig ezt a törvényt, hogyha helyesen és bölcsen kívánunk élni. Ez a törvény a mozgó, változó, valóságos életnek az átmeneti állapota, egyik helyzetből a másikba. Ne aggódjunk tehát, hogyha különben megvan bennünk a jószándék és a jóra való törekvés, ha néha úgy érezzük, hogy lelki állapotunk száraz és terméketlen. Ilyenkor a fénykörü fény vonul vissza egy időre tőlünk. Jóformán még imádkozni és magunkba mélyedni sem tudunk. Ez azonban mindig csak egy átmeneti érésnek az állapota, hogyha akaratkészségünket a jóra állandóan fenntartjuk. Az Úr angyalai is a jóakarató embereknek ígértek a földön békeket.

Térjünk most ismét vissza a föld életcsíráihoz! Amíg a föld, víz és az életcsírák egymásban hármasságban egyesülve létállapotban pihentek a földben, addig fent a föld felett, testi következetességgel, sűrűdött, fokozódott az élő, mozgó erőnek a működése. A földben még mindig túlsúlyban volt a vízanyag, ezért egyelőre közömbös volt minden erőhatás iránt. Ezidőbeli természete teljesen ellenkezett a fénykörü fény testi természetével. Miért? Mert, amint előbb mondtuk, a két ellentétes erőalaknak, a földnek és a víznek

az egyesülése mindig zavart idéz elő, ami a fény természetével merőben ellenkezik,

A föld a vízyanyag egyesülése által súlyában csak növekedett és így jobban ellenállhatott a légmozgásnak. Viszont a víz anyagánál fogva ellentállt a fényköri feszülésnek: a delejtnek. Egyszóval a föld ezidőben nehézkes állapotban volt és mint egy várandós asszony készült a szülésre. Nem vett részt egyenlettel a többi erőalakoknak és erőrészeknek a közös életében. Ellenben a magasabb erőalakok, mint pl. a fény és lég, továbbá a magasabb származású erőresz, a delej és végül a legmagasabb eredetű fényköri értelmi rész (sugárlény), amely a fényköri sugárban lakik, hatóerejüket, amelyet eddig a föld fenntartásában, tisztításában, könnyítésében mintegy kimerítették, most a földtől visszavonták. Hatóerejüket a két súlyos erőalakkal, a földdel és a vízzel szemben egy időre felfüggesztették. Így a föld mintegy kivételet eme legfőbb erőalakoknak élő és mozgó életéből és ezeknek termékeny hatása alól. Ezért ezek bizonyos „önmagukban való élésre” voltak kényszerítve és így erejük azon részét, amelyet eddig az anyagra és a vízre fordítottak, most egyideig önmagukban kellett felhasználniok.

Majd a következő kötetben meglátjuk, hogyan fognak önmagukban élni azon idő alatt, amíg az anyag részükre ismét megközelíthető nem lesz és amíg vele újra közösségben nem élhetnek. Szinte elképzelhetjük, hogy csak *nagyon szép és isteni lehet az ilyen elszigetelt erőélet, amikor az élő és mozgó erőalakoknak nem kell a holt és súlyos anyaggal bármely oknál fogva együtt élniök és annak súlyát és terhét viselniök.*

Ez a boldogsága a testtől elvált lelkeknek még akkor is, ha tökéletlenek és hibásak. Megszabadulnak a rabságból, az anyag börtönéből. És még akkor is, ha anyagsúly-érzésüket magukkal viszik a fensőbb életbe, bizonyos nyugalomba jutnak, mihelyt a testből kiszakadtak. A megtisztult súlytalan lelkek pedig meg fogják ismerni az isteni igazságosságnak lelki gyönyörűségeit. Egy végtelen összhangnak és boldogságnak lesznek jogos részeseivé. És azok is maradnak mindaddig, amíg önként újra anyagtestbe nem öltözködnek, hogy újrászületésük révén résztvegyenek akár a földön, akár a csillagok világában az egyetemes világmegváltásnak isteni nagy munkájában.

Ne ütközzünk meg az új testöltés felvetett gondolatán. *A szeretet nagyobb minden igazságnál!* Ez a szeretet még az

Isten elsőszülött Fiát is lehozta a földre, hogy itt érettünk testet öltön, szenvedhessen és meghallhasson. Miért ne követhetné egy tisztuló lélek is az önfeláldozó szeretetnek isteni példaadását?

A krisztusi cél az egyetemes világmegtisztulás. A görög szentatyák apokatasztazisa! Ez nemcsak az elbukott szellemi lények megváltását jelenti, hanem az egész világegyetemnek tökéletes visszatisztulását is az erőéletbe!

Miért ne léphetnének ki tehát az Úrnak szentjei és tiszta angyalai is égi boldogságuknak teljességéből, hogy újra küzd-hessenek és szenvedhessenek a krisztusi szereit szolgálatában? *Csak a gyenge szereti önmagát! Egy megtisztult erős lélek inkább akar harcolni Krisztus zászlója alatt elbukott testvéreivel a szenvedések kínos keresztútján, mint betelni a mennyország üdvösségének önző gyönyörűségével*

*

Bevégeztük most már az élet egyetemes fejlődésének az alaptételeit. A fundamentális részt. A következő kötetben a fejlődés részletezését fogjuk kifejteni. De ne kezdjünk mindaddig az élet elemzéséhez, míg kialakulásának egyetemes alaptételeit világosan át nem éreztük. Kérjük az értelem Szentszellemét, hogy világosítsa fel mindazt a homályt, amit átértzett igazságaira az én szerfölött nagy emberi gyarlóságaimnak az árnyéka vetett.

— Az első kötet vége. —

AZ ELSŐ KÖTET TARTALOMJEGYZÉKE:

Bevezetés	3
1. Az élet metafizikája	14
2. Az erő	18
3. A színerő tulajdonságai	26
4. Az erő testi élete és kitörései a fénykörből (Az őslégkör kialakulása)	32
5. Az anyag mint ősképződmény	40
6. Az anyag	15
7. Az anyag előkészítése a megtermékenyítésre	58
8. Az anyag tulajdonságai	63
9. Egységes anyagélet	76
10. A légnak, mint anyagnak, élete	89
11. Átvezető erőalakulatok a fénykör és a légkör között	109
12. A víznek élete önmagában	121
13. A földanyagnak élete önmagában	126
14. A második fénykitörés előzményei	132
15. A második fénykitörés további működése	138
16. A tűzfolyam ütközete a második körön kívül	144
17. A fénykitörés okozta elváltozások	153
18. Az életfolyam fejlődése a második körben	161
19. Az egységes világanyag szétszaggatása világtestekre	166
20. A Napnak, mint elsőfokú égitestnek az önélete	179
21. A világtestek osztályozása	185
22. Életsokszorozódás az égitestekben	197
23. A Mars lényei	203
24. Az elsőfokú világtestek anyagfejlődése	208
25. Az anyag átalakulása az elsőfokú világtestekben	213
26. A tenyészet megindulása a földön	222
27. Az életcsirák további érése	228